NEALE DONALD
WALSCH

O conversație cu Dumnezeu

NOILE REVELAȚII

Traducere
Magda Bădicescu

EDITURA FOR YOU

Sufletul este cel ce percepe și revelează adevărul.

Cunoaștem adevărul când îl vedem, orice ar spune scepticii și zeflemiștii. Oamenii necugetați te întreabă, atunci când tu spui ceea ce ei nu doresc să asculte: „Cum poți ști că este adevărul și nu o deviere a minții tale?"

Cunoaștem adevărul, atunci când îl vedem, după ceea ce simțim - tot așa cum, atunci când suntem treji, știm că suntem treji.

Noi recunoaștem ideile venite de la suflet, manifestările propriei sale naturi, prin ceea ce se numește Revelație. Ele sunt întotdeauna însoțite de emoția sublimului. Asta, deoarece această comunicare e un influx al minții Divine în mintea noastră.

Este un reflux al pârâului individual, înainte de a fi inundat de valurile uriașe ale oceanului vieții.

RALPH WALDO EMERSON

Eseurile lui Emerson

NOTA AUTORULUI

Ca în toate conversațiile, în această carte există lucruri care se repetă – care au mai fost spuse și înainte.

Vreau să știți că sunt conștient de asta. Nu am făcut nici o încercare de a elimina materialul care exprimă puncte de vedere asemănătoare (uneori cu aceleași cuvinte) cu cele prezentate în cărțile scrise anterior. Presupun că aceste idei nu ar fi apărut din nou, dacă nu ar fi fost importante în contextul a ceea ce se discută aici. Am iertat deci toate repetările și vă invit să procedați și voi la fel.

Lista ideilor eronate în legătură cu Dumnezeu și Viața din această carte, pare a fi foarte asemănătoare cu cele Zece Iluzii ale Oamenilor, oferite nouă în *Comuniune cu Dumnezeu.* Ele se bazează în mod clar pe acele iluzii și reprezintă reașezarea lor în alt context.

Totuși, nu toți cei care au pus mâna pe prezentul dialog au citit acea carte și este clar că s-a intenționat ca materialul prezent să poată fi citit separat.

INTRODUCERE

Lumea este la mare ananghie. Se află într-un necaz mai mare decât a fost vreodată înainte. Această carte oferă o explicație a crizei cu care ne confruntăm, într-un mod care nu numai că limpezește criza, dar clarifică și *modalitatea în care poate* fi ea rezolvată.

Iată o perspectivă extraordinară a ceea ce se întâmplă cu adevărat, chiar acum pe această planetă, de ce am luat-o pe căi greșite și cum ne putem reîntoarce pe calea pe care spunem că dorim să mergem.

Putem să nu privim în față ceea ce se întâmplă – dezintegrarea bruscă și intensă a vieții, așa cum o cunoaștem noi – dar asta doar pentru un timp, înainte ca faptul că *suntem* cu adevărat în mare încurcătură, să ni se arate în moduri pe care nu le putem ignora.

Exact asta se petrece chiar acum: ne confruntăm cu evenimente și situații pe care nu le putem ignora. Asta nu înseamnă că acum este momentul să disperăm. De fapt, disperarea este ultimul lucru la care putem să ne gândim în acest moment. Disperarea este cea care *a creat* problema. Prin urmare, e sigur că și mai multă disperare nu o va rezolva. Nu, acum nu este momentul pentru a dispera, ci pentru a repara.

Pe măsură ce căutăm să reparăm pagubele pe care le producem, suntem invitați să explorăm ideea motivului pentru care le producem. Ce anume ne-a aruncat în adâncul acestei disperări care ne-a determinat să începem să ne distrugem? Aceasta e întrebarea cheie la care se referă cartea de față. Este o întrebare pe care mulți oameni nu do-

resc sã o punã. Rãspunsurile sunt prea amenințătoare pentru modul nostru de viață – și, după câte se pare, mulți oameni și-ar distruge mai degrabã modul lor de viață, decât sã și-l schimbe. Ar prefera ca viața lor sã se sfârșească, decât sã o schimbe.

Aceasta este o carte care schimbã vieți. Ea conține Noi Revelații. Oferã instrumentele cu care sã ne smulgem *afarã* din disperare, ridicând întreaga rasã umanã cãtre un nou nivel de experiență, cãtre o nouã înțelegere a ei însãși, cãtre o nouã expresie a celei mai mãrețe viziuni a acesteia.

Aceastã carte ne-a fost oferitã, trimisã, chiar în acest moment, pentru a ne ajuta. Ea prezintã revelațiile sub forma unei conversații cu Dumnezeu. Pentru a beneficia de aceste informații, nu trebuie sã credeți cã o asemenea conversație a avut loc. Trebuie doar sã fiți dornici sã urmãriți conversația, sã luați în considerare conținutul sãu, sã explorați posibilitatea aplicãrii acestuia în viețile voastre și sã observați rezultatele.

Rasa umanã a ajuns la un Moment al Alegerii. Opțiunile noastre ne sunt aduse în fațã de valul de evenimente – și de cei care le creeazã. Putem fie sã înaintãm și sã clãdim, în sfârșit, împreunã, o nouã lume de pace și armonie întemeiatã pe noile credințe despre Dumnezeu și Viațã, fie sã dãm înapoi, reconstruind continuu, în separare, vechea lume de conflict și neînțelegere, bazatã pe vechile credințe despre Dumnezeu și Viațã.

Putem face doar presupuneri legate de cât timp vom reuși sã rezistãm, dacã vom continua sã alegem Vechile Cãi. Dar, în cele din urmã, civilizația noastrã – presupunând cã nu va avea loc nici o schimbare profundã în tiparul nostru actual – se va prãbuși, pur și simplu, în ea însãși. Tot ceea ce vãd, îmi spune cã ne despart doar ani – nu secole, nu decenii, ci ani – de acel moment.

Pentru cei ce sunt pregãtiți sã adopte noi credințe (sau cel puțin sã le ia în considerare) problema este, care

ar fi acestea? Și ce rezultate ar putea ele produce? Eu cred cã aceste noi revelații ne-au fost date pentru a oferi unele rãspunsuri posibile și elocvente la asemenea întrebãri.

Aceastã conversație cu Dumnezeu a început ca o simplã rugãminte a unei umile ființe umane cãtre Dumnezeul înțelegerii sale, fãcutã în modul în care i se potrivește cel mai bine.

L-am rugat pe Dumnezeu sã ne dezvãluie ce avem acum nevoie sã știm, în cazul în care dorim sã contribuim la schimbarea direcției auto-distructive în care se îndreaptã umanitatea.

Acum, Dumnezeul înțelegerii mele este, poate, diferit de Dumnezeul în care credeți voi, dar sunt convins cã El este același Dumnezeu. Eu cred cã dacã orice persoanã se adreseazã acestui unic Dumnezeu cu inocențã, sinceritate și cu dorințã adâncã, Dumnezeu rãspunde.

Aceastã carte este rãspunsul lui Dumnezeu.

Eu cred cã ea poate salva lumea.

1

Doamne, te rog fii aici. Avem nevoie de ajutor.

Sunt aici.

Avem nevoie de ajutor.

Știu.

Chiar acum.

Înțeleg.

Lumea se aflã în pragul dezastrului. Și nu mã refer la dezastru natural; mã refer la o nenorocire creatã de mâna omului.

Știu. Și ai dreptate.

Vreau sã spun, oamenii au mai avut neînțelegeri și înainte – unele chiar serioase – dar, în acest moment, separãrile și contradicțiile dintre noi pot duce nu doar la rãzboaie – care sunt, și așa, destul de rele – ci chiar la sfârșitul civilizației noastre, așa cum o cunoaștem noi acum.

E adevãrat ce spui. Ai apreciat corect situația.

Înțelegeți seriozitatea probleme, dar, pur și simplu, nu înțelegeți *natura* problemei. Nu știți care e cauza. Așa cã voi încercați în continuare sã o rezolvați la toate nivelurile – cu excepția nivelului la care se manifestã.

Care este acesta?

Nivelul credinței.

Problema cu care se confruntã lumea astãzi este o problemã spiritualã. Ideile voastre referitoare la spiritualitate vã omoarã. Încercați în continuare sã rezolvați problema lumii ca și când ar fi o problemã politicã, sau o problemã economicã, sau chiar o problemã militarã – *și nu este nici una dintre ele.* E o problemã spiritualã, iar aceasta este unica problemã pe care ființele umane nu par sã știe cum sã o rezolve.

Atunci, ajutã-ne.

Asta și fac.

Cum?

În multe feluri.

Dã-mi un exemplu.

Aceastã carte.

Aceastã carte ne va ajuta?

Poate sã o facã.

Ce avem de fãcut?

Citiți-o.

Și apoi?

Urmați-i învãțãtura.

Așa se spune: „Totul se aflã în Carte". „Citiți-o și urmați-i învãțãtura. Asta e tot ceea ce aveți de fãcut." Problema este cã *toți aratã spre o carte diferitã.*

Știu asta.

Și fiecare carte spune cu totul altceva.

Știu.

Deci, acum trebuie sã „citim și sã urmãm" *aceastã carte?*

Nu se pune problema a ceea ce ar trebui să faceți. Este vorba despre ceea ce ați putea face, dacă ați alege să faceți ceva. Este o invitație, nu o cerință.

De ce aș dori să citesc această carte, de vreme ce deja mi s-a spus de către Adevărații Credincioși că toate răspunsurile se află în *celelalte* cărți - cărțile pe care *ei* îmi spun să le urmez?

Deoarece nu le-ați urmat.

Ba da, am făcut-o. Noi credem că am făcut-o.

De aceea aveți acum nevoie de ajutor. Credeți că ați făcut-o, dar nu ați făcut-o. Continuați să spuneți că cea care este Cartea voastră Sfântă (culturile voastre au multe cărți diferite) este cea care v-a oferit dreptul de a vă trata unii pe alții în modul în care vă tratați - de a face ceea ce faceți. Puteți spune asta, doar pentru că nu ați ascultat cu adevărat mesajul mai profund al acestor cărți. Le-ați citit, dar nu le-ați *ascultat* cu adevărat.

Dar *am făcut-o*. Noi facem ceea ce *spun* ele că ar trebui să facem!

Nu. Voi faceți ceea ce VOI spuneți că ele spun că ar trebui să faceți.

Ce înseamnă asta?

Înseamnă că mesajul de bază al tuturor scripturilor sacre este același. Ceea ce e diferit, este modul în care ființele umane l-au interpretat.

Nu este nimic „greșit" în a avea interpretări diferite. Totuși, ceea ce s-ar putea să nu vă fie de folos este a vă separa datorită acestor diferențe, a vă spune unul altuia că greșiți din cauza acestor diferențe și a vă omorî unul pe altul, ca urmare a acestor diferențe.

Asta este ceea ce faceți voi acum. Este ceea ce faceți de mai mult timp.

Nu puteți cădea de acord nici măcar în cadrul unui anumit grup - și cu atât mai puțin între un grup cu alt grup - în legătură cu ceea ce spune și ce vrea să însemne o anumită carte, iar voi folosiți aceste neînțelegeri ca pe o justificare pentru a ucide. Vă certați din cauza a ce spune Coranul și cu ceea ce vor să însemne cuvintele sale. Vă certați din cauza a ce spune Biblia și în legătură cu semnificația cuvintelor sale. Vă certați în legătură cu ceea ce spune Veda, ce spun Bhagavad-Gita, Lun-yu, Pali Canon, Tao-te Ching, Talmudul, Hadith, Cartea Mormonilor ... Și ce să mai spunem despre Upanișade, I Ching, Adi Granth, Mahabharata, sutrele Yoga, Mathnawi, Kojiki?

În regulă, am înțeles ideea.

Nu, de fapt, nu ați înțeles. Și *asta* este ideea - că sunt *multe* scrieri și scripturi sfinte, iar voi vă comportați ca și când ar fi numai *una*.

Considerați că doar scriptura *voastră* este *cu adevărat* sfântă. Toate celelalte sunt, în cel mai bun caz, surogate - iar în cel mai rău caz, blasfemii. Nu numai că există o singură Sfântă Scriptură, dar există și un singur mod de a *interpreta* acea Scriptură: modul vostru personal.

Aroganța spirituală este ceea ce v-a provocat, ca specie, cea mai mare nefericire. Ați suferit mai mult - și i-ați făcut și pe *alți oameni* să sufere mai mult - din cauza ideilor voastre despre Dumnezeu, decât din cauza ideilor voastre despre orice altceva din experiența umană.

Ați transformat sursa celei mai mari bucurii, în sursa celei mai mari suferințe ale voastre.

Asta e o *nebunie*. De ce? *De ce am făcut noi asta*?

Deoarece există un singur lucru pentru care ființele umane par fi dispuse să renunțe la tot. Ele vor renunța la iubire, vor renunța la pace, la sănătate, la armonie și fericire, vor renunța la siguranță, la protecție, chiar la sănătatea lor psihică, pentru acest unic lucru.

tate. Dar aceasta nu este singura posibilitate pe care o aveți. Puteți analiza vechiul și puteți vedea ce părți din el nu mai funcționează. Puteți dezvolta vechiul, pentru a face ca unele părți ale sale să funcționeze mai bine. Puteți adăuga ceva vechiului, pentru a înnoi unele părți ale sistemului vostru de credințe.

A respinge complet actualele voastre credințe ar însemna să discreditați atât de mult din ceea ce ați fost învățați, atât de mult din ceea ce a fost înțeles, atât de mult din ceea ce a fost făcut – și atât de mult din ceea ce a fost *bun*.

Asta i-ar face pe prea mulți să simtă că „au greșit". V-ar face să gândiți că străbunii voștri „au greșit", că toate scripturile voastre „sunt greșite", că *viețile* voastre actuale „sunt greșite". Oamenii ar trebui să admită că toate aspectele spirituale ale experienței umane au fost o greșeală, o neînțelegere. Asta e mai mult decât ceea ce pot recunoaște oamenii. E mai mult decât *ar trebui* ei să recunoască, deoarece nu este adevărat. De fapt, nu trebuie să declarați că „ați greșit" în vreo privință, deoarece nu ați făcut-o. *Pur și simplu, nu ați avut o înțelegere completă. Aveați nevoie de mai multe informații.*

A transcende credințele actuale nu înseamnă respingerea lor totală; înseamnă „a adăuga ceva" la ele.

Acum, când aveți mai multe informații pe care le puteți adăuga la ceea ce credeți în prezent, vă puteți lărgi sistemul de credințe – nu să-l respingeți *complet*, ci să-l *lărgiți* – și să vă continuați viețile într-un mod nou.

Un mod care să funcționeze.

Dar eu nu am mai multe informații.

Ba da, ai.

Am?

Ai această carte.

2

Hai să văd dacă am înțeles. Tu spui că această carte este la același nivel cu Tora, cu întreaga Biblie, cu Bhagavad Gita?

Nu am spus asta. Dar, de dragul discuției, oare aceste cărți nu au fost scrise de muritori îndrumați de revelația Divină?

Ei bine, da, dar cu siguranță că nu pui pe picior de egalitate cuvintele de aici, cu cuvintele lui Confucius, cu învățăturile lui Buddha, cu revelațiile lui Mahomed ...

Din nou, spun ... aceștia au fost doar ființe umane, nu-i așa?

Eu nu i-aș numi „doar" ființe umane. Ei au fost ființe umane foarte *speciale*. Ființe umane care au înțeles adevăruri enorme. Ființe umane care au fost profund inspirate.

Și tu poți înțelege adevăruri enorme. Și tu poți fi profund inspirat. Tu crezi că aceste experiențe sunt rezervate doar câtorva oameni? Vă spun, ele sunt destinate celor mulți.

Inspirația divină este dreptul din naștere al fiecărei ființe umane.

Cu *toții* sunteți foarte speciali. Pur și simplu nu știți asta. Nu credeți asta.

De ce nu?

Pentru că religiile voastre v-au spus că nu sunteți.

Ele v-au spus că sunteți păcătoși, că nu sunteți vrednici, că doar foarte puțini dintre voi au ajuns la un nivel de merit personal care să le permită să fie inspirați direct de Dumnezeu – și că toți acești oameni au murit.

Ele v-au convins că nici o persoană aflată acum în viață nu ar putea să ajungă la acel nivel de merit și, prin urmare, nici o carte scrisă în aceste vremuri nu ar putea conține adevăruri sacre, sau Cuvântul lui Dumnezeu.

De ce au făcut asta? De ce ne-au spus asta?

Pentru că a vă spune altceva, ar însemna să lase deschisă posibilitatea să apară un alt maestru, un alt profet, un alt mesager al lui Dumnezeu, aducând noi revelații și deschizându-vă către noi înțelegeri – iar asta este ceva ce organizațiile religioase deja constituite nu pot permite.

Și astfel, în timp ce religiile lumii voastre nu pot cădea de acord care carte conține cel mai înalt adevăr, cea mai profundă înțelepciune, Adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu, există doar un singur lucru asupra căruia *pot* fi de acord.

Care este acesta?

Orice carte ar fi, este una veche.

Categoric. Este o carte veche.

Nu ar putea fi o carte nouă. Nu ar putea fi o carte scrisă în zilele noastre.

Religiile voastre sunt de acord cu faptul că revelațiile directe ale lui Dumnezeu s-au terminat cu mult timp în urmă și că doar vechile cărți sacre pot conține revelații divine. Majoritatea oamenilor poate accepta ideea că marile adevăruri ale lui Dumnezeu au venit *către* oameni, *prin* oameni. Dar, pur și simplu, nu pot accepta că acest lucru poate fi adevărat și pentru oamenii care trăiesc în prezent.

Acesta este modul în care gândiți voi.

Acesta este adevărul vostru.

Dacă ceva este vechi, e de valoare; dacă este nou, nu e de valoare.

Dacă este vechi, e adevărat; dacă este nou, e fals.

Dacă este vechi, e corect; dacă este nou, e greșit.

Dacă este vechi, e bun; dacă este nou, e rău.

Acest model specific de gândire este ceea ce face ca progresul pe planeta voastră să fie atât de dificil și evoluția voastră atât de lentă.

Ceea ce complică toate acestea este faptul că, așa cum l-ați conceput, acest model de gândire se aplică doar lucrurilor – adică obiectelor fără viață – și ideilor.

Când vine vorba de *oameni*, l-ați conceput invers.

Dacă este tânăr, are valoare; dacă este bătrân, nu are valoare.

Astfel, societatea voastră respinge din start unele dintre cele mai strălucite idei noi și pe unii dintre cei mai înțelepți oameni în vârstă.

Întreabă-l pe Hermann Kümmell.

Hermann Kümmell?

Un doctor din Hamburg, care a trăit către sfârșitul secolului al XIX-lea și care s-a chinuit foarte mult pentru a-i convinge pe toți medicii că a te spăla pe mâini înainte de operație, era o idee bună.

Ideea „curățirii mâinilor" a fost rapid respinsă de „cei ce știau mai bine", iar Kümmell a fost transformat într-un subiect de batjocură și chiar îndepărtat din îndrăgita sa profesie de doctor, doar pentru că a sugerat că o asemenea practică ar putea salva vieți.

Această tendință încăpățânată a ființelor umane de a se agăța de trecut, de a refuza inovațiile sau noile modalități de gândire – până ce, în final, sunt forțați să o facă printr-o dovadă stânjenitor de evidentă – este ceea ce v-a încetinit evoluția pe parcursul mileniilor.

Totuși, acum se pare că nu ne mai putem permite

să trenăm acest proces. Avem senzația că, acum, timpul este esențial. Am ajuns la o răscruce.

Da. Vă confruntați acum cu un pericol nou și înspăimântător, un pericol pentru întreaga voastră specie. Este o amenințare chiar la adresa supraviețuirii voastre, provocată de combinația dintre *divergențele ideologice* și *progresul tehnologic*, ceea ce vă oferă posibilitatea de a căuta să rezolvați diferendele cu instrumente de distrugere umană mult deosebite de tot ceea ce ați visat până acum, în coșmarurile voastre cele mai urâte.

Dumnezeule! Ce putem face?

Sunt cinci lucruri pe care le puteți alege acum, dacă ceea ce doriți să realizați este schimbarea lumii voastre și a direcției auto-distructive spre care se îndreaptă.

1. Puteți alege să recunoașteți că unele dintre vechile voastre credințe despre Dumnezeu și despre Viață nu mai funcționează.
2. Puteți alege să recunoașteți că există lucruri referitoare la Dumnezeu și Viață pe care voi nu le înțelegeți - iar înțelegerea acestora va schimba totul.
3. Puteți alege să acceptați o nouă modalitate de a înțelege ce înseamnă Dumnezeu și Viață - o înțelegere care ar putea crea un nou mod de trai pe planeta voastră.
4. Puteți alege să fiți suficient de curajoși pentru a explora și examina această nouă înțelegere și, dacă ea este în concordanță cu adevărul și cunoașterea voastră interioară, să vă lărgiți sistemul de credințe, pentru a o include.
5. Puteți alege să vă trăiți viețile ca pe o demonstrație a celor mai înalte și mărețe credințe ale voastre, mai degrabă decât ca o negare a lor.

Aceștia sunt Cei Cinci Pași către Pace, iar dacă îi veți urma, puteți schimba totul pe planeta voastră.

De ce pui accentul pe Dumnezeu și pe credințele noastre? De ce nu ne spui să schimbăm sistemele politice și economice pe plan mondial? De ce nu ne spui să ne schimbăm legile, să oprim violențele, să împărțim resursele, să încetăm cu discriminările, să punem capăt opresiunii, să redistribuim ce ne prisosește, să sfârșim războaiele și să trăim în pace?

Deoarece toate acestea reprezintă schimbări de comportament.

Dar oare nu comportamentele noastre sunt exact ceea ce trebuie să schimbăm chiar acum?

Ba da. Dacă ceea ce decideți acum e că doriți o lume care să trăiască în pace și armonie, răspunsul este *da*.

În regulă, m-ai prins. Nu înțeleg. De ce vorbești despre credințe, când ceea ce trebuie să facem este să ne schimbăm comportamentele?

Deoarece credințele *creează* comportamente.

3

Toate comportamentele sunt create de credințe?

Toate comportamentele.

Nu există ceea ce se numește „reacții automate"?

Chiar și aceste reacții se bazează pe ceea ce *credeți* că se întâmplă, este pe punctul de a se întâmpla, sau s-ar putea întâmpla. Toate comportamentele sunt inițiate de credințe. Nu puteți face o schimbare pe termen lung în comportamente, fără a vă adresa credințelor care stau la baza lor. Voi repeta asta, întrucât exprimarea concisă a acestei afirmații poate înșela cu privire la importanța sa. Am spus:

Nu puteți face o schimbare pe termen lung în comportamente, fără a vă adresa credințelor ce stau la baza lor.

Deci, credințele noastre sunt cele asupra cărora societatea trebuie să se concentreze.

Exact. Iar majoritatea societăților voastre exact pe acestea *nu* s-au concentrat - cu excepția acelor societăți care provoacă acum - și au provocat de-a lungul istoriei - cea mai mare parte a schimbărilor.

Dar dacă noi ...

Ascultă-mă. *Îți spun aici ceva foarte important.*

Ceea ce tocmai am spus era ... acele societăți care provoacă acum, și au provocat de-a lungul istoriei, cea mai mare parte a schimbărilor, sunt cele care s-au concentrat asupra *credințelor.*

Majoritatea oamenilor încearcă să schimbe lucrurile, concentrându-se asupra *comportamentelor.* Ei continuă să creadă că pot face ca lucrurile să meargă mai bine, *făcând ceva.* Astfel, cu toții se învârt încolo și încoace, încercând să priceapă ce pot ei *face.* Ei se concentrează pe a face ceva - mai degrabă decât pe a *crede ceva.*

Dar forțele radicale din societățile voastre au căutat întotdeauna să schimbe lucrurile folosind puterea *gândului* și nu prin acțiune, deoarece știau că gândul *produce* acțiunea. Fă o persoană să *gândească* într-un anume fel și acea persoană va *acționa* într-un anume fel. *Invers este mai greu.*

Să luăm omorul, de exemplu. Rareori poți face o persoană să meargă și să omoare pe cineva, spunându-i, pur și simplu, să facă asta. Trebuie să-i oferi un *motiv.*

Iar „motivul" există doar în *gând.*

Iar gândul are întotdeauna la bază o Credință.

Prin urmare, dacă vrei să determini o persoană să omoare pe o alta, cel mai rapid mod de a obține acest lucru este prin a-i oferi *o credință* care să susțină acțiunea și care să poată să o inițieze.

Cum ar fi?

O asemenea credință ar putea fi că omorul este ceea ce vrea Dumnezeu, că astfel se împlinește Voia lui Dumnezeu și că acel care îl comite va fi răsplătit în rai pentru ceea ce a făcut

Aceasta ar putea fi o credință foarte puternică, un stimulent foarte puternic.

Și astfel, în timp ce în majoritatea oamenilor caută să determine schimbarea, spunându-le oamenilor ce să FACĂ - cei care *știu* cu adevărat cum să-i motiveze, determină schimbarea, spunându-le ce să CREADĂ.

Te-ai prins?

Uau! Da.

Lumea voastrã se confruntã cu probleme enorme chiar acum, iar voi trebuie *sã rezolvaţi problemele la nivelul credinţei.* Nu puteţi rezolva problemele la nivelul comportamentului.

Cãutaţi sã schimbaţi credinţele, convingerile - nu comportamentele. Dupã ce veţi schimba o credinţã, comportamentul se va schimba de la sine.

Dar noi suntem o societate foarte orientatã cãtre acţiune. Lumea occidentalã, în special, şi-a gãsit întotdeauna soluţiile prin acţiune, nu prin contemplare tãcutã, sau filozofie.

Poţi face orice acţiune doreşti pentru a modifica sau opri comportamentul altei persoane - dar pânã când nu-i modifici sistemul de credinţe, de convingeri, care produceau un astfel de comportament, nu vei modifica şi nu vei opri nimic. Poţi modifica o credinţã în douã moduri: fie prin extinderea sa, fie prin schimbarea sa totalã. Dar trebuie sã faci într-un fel sau în celãlalt - altfel nu vei modifica acel comportament.

Doar îl vei întrerupe.

Cu alte cuvinte, comportamentul va reveni.

Mai încape vreo îndoialã? Nu vezi cum istoria voastrã se repetã?

Da, vãd asta. Şi este frustrant.

Specia voastrã face acelaşi lucru, iarãşi şi iarãşi, deoarece *de milenii* ea nu şi-a schimbat credinţele, convingerile ei fundamentale - despre Dumnezeu şi despre Viaţã.

Credinţele sunt predate în efectiv toate şcolile de pe planeta voastrã, în aproape fiecare culturã, sub o formã sau alta. Deseori, voi prezentaţi credinţele ca fiind „fapte" - dar ele nu sunt altceva decât credinţe.

Aceasta nu ar fi atât de rãu şi nu ar produce rezultate atât de îngrozitoare, dacã ceea ce credeţi, dacã ceea ce

îi învãţaţi pe alţii, ar fi modul în care stau lucrurile. Dar *nu* este aşa. Voi vã învãţaţi copiii cum *nu* stau lucrurile, dar le *spuneţi:* „aşa stau lucrurile".

În cea mai mare mãsurã, nu faceţi acest lucru în mod intenţionat. Voi nu ştiţi cã acestea sunt idei false. Ele sunt, la urma urmei, lucrurile pe care *voi* le-aţi învãţat. Şi presupuneţi, deci, cã sunt adevãrate. Acesta este modul în care „pãcatele tatãlui sunt trecute asupra fiului, chiar pânã la a şaptea generaţie".

În unele şcoli - în special în unele şcoli religioase, unde copiii sunt încurajaţi de foarte mici sã privească viaţa prin prisma anumitor doctrine religioase şi prejudecãţi culturale - rezultatul obţinut este perpetuarea unor comportamente incredibil de negative, ce reflectã credinţe extrem de greşite. Vã învãţaţi copiii sã creadã într-un Dumnezeu intolerant şi astfel le scuzaţi propriile lor comportamente ce dovedesc intoleranţã.

Vã învãţaţi copiii sã creadã într-un Dumnezeu mânios - şi astfel le scuzaţi propriile lor comportamente pline de mânie. Vã învãţaţi copiii sã creadã într-un Dumnezeu rãzbunãtor - şi astfel le scuzaţi propriile lor comportamente rãzbunãtoare. Apoi, îi trimiteţi pe copiii voştri sã se lupte cu demonii propriilor voastre creaţii. Nu este întâmplãtor faptul cã, de departe, cei mai mulţi „luptãtori" din orice mişcare radicalã sunt cei tineri.

Când îi trimiteţi pe cei mai tineri dintre voi din şcolile religioase şi din academiile militare, direct în unitãţile de luptã, promiţându-le cã se luptã pentru o „cauzã înaltã", sau pentru un „scop mãreţ" şi cã *Dumnezeu este de partea lor,* ce ar trebui ei sã creadã? Ar trebui ei sã-i contrazicã pe cei mai vârstnici, pe profesorii lor, pe preoţii lor, pe *ulama* lor?

Totuşi, dacã nu sunteţi atenţi, *proprii voştri copii vã vor distruge.*

Deci, trebuie sã schimbãm sistemul de credinţe al tinerilor.

Da. Dar asta nu se poate întâmpla, pânã ce nu schim-

bați credințele, convingerile, celor ce-i *învață* pe cei tineri. Din categoria asta faceți parte toți. Asta, deoarece voi îi învățați pe tinerii voștri nu doar în școli, ci în fiecare moment al vieții lor, întrucât ei observă la voi - care sunteți modelele lor de comportament - felul în care vă trăiți *voi înșivă* viețile.

Trebuie să înțelegeți următorul lucru: *Întreaga voastră viață este un model din care ceilalți învață.* Tot ceea ce gândești, spui și faci, îl învață pe un altul.

Vă închipuiți că alții nu știu ce gândiți? Credeți că ei nu ascultă ceea ce spuneți? Sperați că ei nu observă ceea ce faceți?

Tinerii sunt în mod special dornici să învețe despre viață și ei învață cel mai mult despre viață, de la *viața însăși.* Iar ei știu acest lucru în mod intuitiv. Acesta este motivul pentru care sunt atât de atenți la tot ce se întâmplă în jurul lor. Tinerilor nu le scapă nimic. Credeți că-i păcăliți? Gândiți-vă mai bine.

Ei văd frica. Văd mânia. Văd ipocrizia. Ei văd că se spune una și se face alta. Și, da, ei știu destul de mult din ceea ce gândiți voi. Mai mult decât credeți voi că știu.

Deci, trebuie să ne schimbăm *noi* comportamentele, înainte de a ne aștepta la schimbarea comportamentelor odraslelor noastre.

Da. Iar dacă nu o veți face, veți sta și veți vedea cum copiii voștri fac lucruri inimaginabile și cumplite - *și vă veți întreba de unde le-ar fi putut veni asemenea idei.*

Ca acei tineri care, cu câțiva ani în urmă, l-au târât pe un student homosexual, pe nume Matthew Shepard, într-o zonă izolată, pe un drum de țară în afara orașului Laramie din Wyoming, l-au legat de un gard, l-au bătut cu bestialitate și l-au lăsat acolo să moară?

Da, ca acei tineri.

Ei credeau că el merita ce i-au făcut.

Da.

Nici măcar nu s-au gândit că nu trebuiau să facă așa ceva.

Nimeni nu crede că face ce nu trebuie să facă, dat fiind modelul oferit de lumea sa.

Asta este o afirmație extraordinar de importantă.

Așa e. Deci, hai să o repetăm.

Am spus ...

Nimeni nu crede că face ceva nepotrivit, dat fiind modelul oferit de lumea sa.

Deci ceea ce avem de făcut, este *să schimbăm modelul nostru despre lume.*

Exact. Asta este ceea ce am vrut să spun aici.

Și trebuie să schimbăm credințele și convingerile oamenilor, deoarece pe acestea se bazează modelul oferit de lumea lor.

Exact.

Odraslele noastre ne imită, pur și simplu. *Toți* oamenii nu fac altceva decât să se imite unii pe alții. Cu toții facem doar ceea ce vedem că fac cei din jurul nostru.

Știi ce i-a spus o oglindă unei alte oglinzi?

Nu.

„Așa fac și oamenii."

4

În regulă, deci credințele omenirii despre Dumnezeu și despre Viață sunt *incomplete*. Iar aceste înțelegeri incomplete le-am transmis copiilor noștri din generație în generație, creând crizele politice, economice, sociale și spirituale cu care se confruntă lumea în ziua de azi.

Corect.

Și dacă putem schimba aceste credințe, putem schimba toate astea.

Da.

Putem opri omorurile și suferința.

Puteți.

Putem pune capăt sărăciei și disperării.

Puteți.

Putem înceta opresiunea, agresiunea și represiunea.

Într-adevăr, puteți.

Asta sună încurajator. Mă face să simt că aș mai avea o șansă.

O, aveți mai mult decât o șansă, fiul meu. Tu și toți copiii lui Dumnezeu aveți un destin fericit de îndeplinit. Folosind puterea, minunea și gloria tuturor darurilor pe care vi le-am oferit, îl veți îndeplini. Nu îl veți îndeplini, doar dacă nu folosiți această putere, doar dacă dați deoparte minunea a cine sunteți și irosiți darurile mele.

Vă va fi foarte greu să faceți asta. Am făcut tot posibilul să vă fie foarte greu să nu vă atingeți scopul. Asta, deoarece darurile mele sunt atât de extraordinare, încât este efectiv imposibil să nu vă împliniți destinul.

Priviți doar ceea ce ați realizat până acum!

În pofida tuturor așteptărilor, ați ajuns să existați, iar specia voastră a devenit conștientă. În pofida tuturor așteptărilor, ați acumulat suficientă înțelegere privind lumea din jurul vostru, pentru a realiza lucruri cu adevărat extraordinare în plan fizic.

În pofida tuturor așteptărilor, v-ați mărit conștiența de sine, până în punctul la care ați recunoscut că există ceva mai măreț decât experiența voastră limitată - și ați dezvoltat artele, cultura, știința, filozofia și spiritualitatea, pentru a vă exprima viziunea lărgită asupra existenței.

Când priviți la Universul vostru (pe care veți avea, în curând, tehnologia de a-l privi mult mai eficient) vedeți că acestea nu sunt realizări neînsemnate. Dintre toate formele de viață existente, doar o foarte mică parte au făcut acest lucru.

Și priviți la viețile voastre personale. Mulți dintre voi ați evoluat până la a deveni dinamici, productivi, iubitori, atenți, plini de compasiune, adânc preocupați de sentimentele celorlalți, profund angajați în promovarea binelui colectiv și hotărâți să exploreze, cu curaj, limitele cunoașterii voastre, pentru a putea crea un viitor chiar mai luminos.

Vezi măreția acestui lucru?

Acesta este Cine Sunteți Voi - și e doar începutul.

E adevărat? Vorbești serios?

Adevăr vă spun eu vouă: sunteți capabili de realizări și experiențe dincolo de cele mai îndrăznețe visuri ale voastre. Chiar acum sunteți în pragul unei Epoci de Aur, începutul celor O Mie de Ani de Pace, care ar putea duce

la o glorie și mai măreață pentru specia umană, decât poate cunoaște inima voastră acum.

Acesta poate fi darul vostru către viitor. Acesta poate fi destinul vostru. Trebuie doar să-l alegeți.

Vorbești despre schimbarea întregii noastre experiențe de viață pe această planetă, dar cu toate realizările noastre, cu tot ceea ce am înțeles, nu am fost în stare să obținem pacea. Când vorbești despre O Mie de Ani de Pace, vorbești despre schimbarea întregului nostru mod de viață.

Da, despre asta vorbim aici. Cu asta m-ai rugat să vă ajut, nu-i așa?

Așa este, dar pur și simplu nu cred că există un panaceu universal, o „pilulă magică" care poate face tot ceea ce trebuie pentru a atinge acest deziderat.

Există.

Credințele noastre.

Credințele voastre.

Mai precis, credințele noastre despre Dumnezeu?

Despre Dumnezeu și despre Viață.

Dar oamenii care nu cred în Dumnezeu?

Nu contează dacă oamenii cred în Dumnezeu sau nu. Toți oamenii au credințe despre Viață. Și ceea ce vei descoperi este că aceste credințe colective ale oamenilor despre Viață reflectă destul de mult credințele colective ale omenirii despre Dumnezeu.

E de înțeles, având în vedere ceea ce îți voi spune acum – ceva ce unii ar putea să nu accepte.

Ce anume?

Dumnezeu și Viața sunt același lucru. Poți da acestor lucruri două nume diferite, dar ele sunt același lucru. Dumnezeu este ceea ce e Viața, iar Viața este ceea ce e Dumnezeu. Dumnezeu este energia pe care o numiți Viață, iar Viața este energia pe care o numiți Dumnezeu. Este exact același lucru.

Viața este Dumnezeu, *în formă fizică.*

Deci, vrei să spui că dacă noi credem în Viață, credem în Dumnezeu?

Da.

Nu-L puteți separa pe Dumnezeu de Viață și nu puteți separa Viața de Dumnezeu. Puteți spune că voi credeți în Viață, dar nu credeți în Dumnezeu – dar este ca și cum ați spune că voi credeți în creier, dar nu și în minte.

Puteți vedea creierul și îl puteți atinge, deci știți că el există. Nu puteți vedea sau atinge mintea, deci nu sunteți atât de siguri ce este aceasta, sau dacă există sau nu. Creierul este mintea *în formă fizică.* Totuși, mintea este cea care vă permite să examinați creierul. Fără minte, nici măcar nu ați fi conștienți de existența creierului.

Exact la fel se întâmplă cu Dumnezeu și Viața.

Deci nu trebuie să „credem în Dumnezeu", pentru a schimba lumea.

Absolut deloc.

Dar cei care cred în Dumnezeu, au un avans încă de la plecare.

Nu neapărat.

Ce?

Am spus, nu neapărat.

Tu spui că a crede în Dumnezeu nu e un beneficiu? Nu e un avantaj?

De fapt, poate fi chiar un dezavantaj.

Cum poți spune că a crede în Dumnezeu poate fi un *dez*avantaj în schimbarea lumii?

Totul depinde nu de credința voastră ÎN Dumnezeu, ci de ceea ce credeți voi DESPRE Dumnezeu.

V-am spus deja că nu e câtuși de puțin necesar să credeți în Dumnezeu, pentru a vă folosi credințele cu scopul de a schimba lumea. Trebuie doar să credeți în Viață. Și voi *chiar* credeți în Viață, pentru că o trăiți ca experiență.

Totuși, dacă sunteți dintre cei care chiar cred în Dumnezeu, *ceea ce* credeți *despre* Dumnezeu poate avea un impact extraordinar asupra a ceea ce credeți despre Viață – ca și asupra modului în care vă *trăiți propria* viață și cum o *experimentați*. Deci, credința voastră *despre* Dumnezeu devine hotărâtoare.

Deci, ca să repetăm, lumea se găsește unde este ea astăzi – un loc al crizelor, al violențelor, al omorului și al războiului – din cauza a ceea ce credem noi despre Dumnezeu în prezent?

E adevărat.

În regulă, atunci să începem de aici. Care sunt credințele pe care le avem despre Dumnezeu și care generează crize, violență, omor și război?

În primul rând, voi credeți că Dumnezeu *are nevoie* de ceva.

În al doilea rând, voi credeți că Dumnezeu poate *eșua în a obține* ceea ce El are nevoie.

În al treilea rând, voi credeți că Dumnezeu *v-a separat* de El, deoarece voi nu i-ați dat ceea ce El are nevoie.

În al patrulea rând, voi credeți că Dumnezeu mai are atât de multă nevoie de ceva, încât El vă *cere* să I-l dați acum, din *poziția voastră de ființe separate*.

În al cincilea rând, voi credeți că Dumnezeu *vă va distruge*, dacă nu-I îndepliniți cerințele.

Aceste Cinci Idei Eronate Despre Dumnezeu au adus mai multă durere și distrugere existenței voastre de zi cu zi, decât toate celelalte credințe ale voastre la un loc.

Ei bine, în regulă ... am putea discuta despre aceste credințe în detaliu, presupun ... ți-ar putea fi de folos.

Și aș dori să fac asta, mai târziu. Dar acum, nu văd cum aceste credințe despre *Dumnezeu* creează crize, violență, omor și război între *oameni*.

E ușor de văzut. *Voi credeți că este potrivit să vă purtați unul cu altul, în același mod în care credeți că Dumnezeu se poartă cu voi.*

Mai credeți și că, atunci când creați crize, violență, omor și război, faceți asta *pentru a îndeplini cerințele lui Dumnezeu*. Voi credeți că Îl *ajutați pe Dumnezeu să-și îndeplinească nevoile*. Mulți dintre voi cred că Dumnezeu *dorește* crize, violență, omor și război, dacă asta este ceea ce trebuie să faceți pentru a îndeplini cerințele sale. În acest context, voi credeți că omorul nejustificat reprezintă Voia lui Dumnezeu.

Ființele umane cred asta? Nu cunosc nici o ființă umană care să creadă așa ceva.

Poate că nu le cunoști personal, dar te pot asigura că ele există și au existat pe planeta voastră, de foarte mult timp. Chiar din cele mai vechi timpuri ați descris cele mai oribile experiențe și dezastre umane – chiar actele de terorism înfăptuite de mâna omului – ca fiind „Voia lui Dumnezeu".

De fapt, efortul vostru de a înțelege lucrurile rele ce vi se întâmplă v-a făcut să credeți, încă de la început, în existența unui Dumnezeu – și, să credeți într-un Dumnezeu care face lucruri rele.

Te rog să explici.

Care este acela?

Să aibă dreptate.

Sunteți dispuși să renunțați la tot ceea ce ați realizat vreodată prin munca voastră, la tot ceea ce v-ați dorit vreodată, la tot ceea ce ați creat vreodată, pentru „a avea dreptate". Într-adevăr, pentru asta sunteți dispuși să renunțați la Viața însăși.

Dar nu așa ar trebui să fie? Vreau să spun că trebuie să militezi pentru *ceva* în viață. Iar Cuvântul lui Dumnezeu ESTE singurul lucru pe care trebuie să-l susții!

Care Dumnezeu?

Care Dumnezeu?

Da, care Dumnezeu?

Adonai? Allah? Elohim? Dumnezeu? Hari? Iehova? Krishna? Domnul? Rama? Vishnu? Yahve?

Dumnezeul ale cărui cuvinte ne-au fost aduse în mod clar de Maestru și de Profeți.

Care Maestru? Care Profeți?

Care Maestru? Care Profeți?

Da.

Adam? Noe? Abraham? Moise? Confucius? Siddhartha Gautama Buddha? Iisus? Patanjali? Mahomed? Baha'u'l-lah? Jalal al-Din Rumi? Martin Luther? Joseph Smith? Paramahansa Yogananda?

Nu pui semn de egalitate între toți aceștia, nu-i așa?

De ce nu? Este vreunul mai mare decât altul?

Bineînțeles!

Care din ei?

Cel în care cred eu!

Exact. *Acum* înțelegi ideea.

Deci ce vrei să fac, să renunț la credințele mele?

Eu nu „vreau" ca tu să faci ceva anume. Întrebarea este, ce vrei tu să faci?

Vreau să găsesc un mod prin care să depășesc toate aceste credințe amestecate pe care le au oamenii.

Există o cale.

Care?

Transcende-le.

Ce înseamnă asta?

A transcende înseamnă a merge dincolo de, a trece peste. Nu înseamnă a respinge complet, sau a distruge total. Nu trebuie să distrugeți un lucru, pentru a-l depăși.

Nu vreți în nici un caz să distrugeți vechiul vostru sistem de credințe, deoarece e prea mare partea din el pe care doriți să o păstrați.

„A transcende" nu înseamnă întotdeauna a fi „altfel decât", ci înseamnă întotdeauna a fi „mai extins decât". Noul și extinsul vostru sistem de credințe va păstra, fără îndoială, ceva din cel vechi – acea parte din vechiul sistem de credințe care simțiți că vă mai este încă de folos – și, astfel, va fi o combinație între nou și vechi, nu o respingere a vechiului, de la început până la sfârșit.

Poți remarca diferența?

Cred că da.

Bine. Atunci vei putea înceta să mai opui rezistență.

Motivul pentru care oamenii s-au agățat atât de stăruitor de vechile lor credințe, este acela că ei nu vor să disprețuiască aceste credințe, respingându-le complet și categoric. Ei cred că singura alegere pe care o au de făcut este să respingă vechiul, sau să accepte vechiul – în totali-

În perioadele primitive, ceea ce ai putea numi epoca omului preistoric și înainte de asta, oamenii nu înțelegeau nici cele mai simple aspecte ale vieții din jurul lor. Tot ceea ce știau era că *era* viață în jurul lor. Adică, faptul că era și *altceva în afară de ei.*

Acest lucru diferit de ei își demonstra prezența peste tot în jurul lor. Se arăta sub formă de vânt și ploaie, soare, lună și nori, plante, copaci și creaturi mici, pe care acum le numiți insecte, ca și creaturi mari, pe care acum le numiți animale; se arăta sub formă de manifestări spectaculoase, cum ar fi focuri ce apăreau spontan în pădure, tunete și fulgere din cer, valuri uriașe în ocean și, uneori, cutremurări înfricoșătoare ale pământului însuși.

Homo Sapiens nu știa cum să se comporte față de toate acestea. Ei nu știau de ce oamenii mureau, de ce uraganele, tornadele sau secetele apăreau și distrugeau totul și, în general, de ce se întâmplau toate.

Pentru a înțelege aceste lucruri, oamenii primitivi au ajuns la concluzia că trebuie să existe o putere mai mare decât a lor, care făcea ca toate aceste lucruri să se întâmple. Ei și-au imaginat că există „spirite" care făceau ca binele și răul să se manifeste în multe feluri, în viețile lor.

Pe măsură ce observau cum ziua se schimbă în noapte și invers, cum iarba crește, florile se deschid, copacii își pierd frunzele și apoi le cresc la loc, ei au început să zeifice natura. Își imaginau „zei ai ploii" și „zeul soare" și mulți alți zei care făceau lucrurile după dispoziție și toane. S-au gândit că ceea ce trebuiau ei să facă era ca, într-un fel, să *influențeze* această dispoziție și să îi *mulțumească* pe zei – iar apoi zeii le-ar fi îndeplinit cerințele.

Toate tipurile de rituri și ritualuri au fost create pentru a „chema" spiritul oricăror zei de care ar fi fost nevoie, sau care ar fi fost doriți în acel moment, pentru a-i împăca, a-i onora și a-i determina pe aceștia să facă ceea ce oamenii le ceruseră cu atâta zel. Erau rituri de fertilitate,

ritualuri de trecere și ritualuri de toate tipurile și pentru toate scopurile. Acestea au evoluat de-a lungul secolelor, transformându-se în ceea ce unii dintre voi numesc acum, obiceiuri păgâne.

Miturile s-au dezvoltat în jurul modului în care puterile sacre influențau direct viața pe Pământ și în jurul modului în care viața pe Pământ poate influența direct puterile sacre. Aceste mituri au devenit povești spuse deseori, care s-au transformat apoi în credințe. Adică, *ele au devenit adevărate* pentru oameni.

Când mitul se transformă în adevăr, el devine religie organizată.

De la așa numitele religii păgâne, la religiile dominante actuale, nu a fost un salt foarte de mare. Majoritatea oamenilor continuă să creadă și astăzi într-o putere mai mare decât ei înșiși, iar majoritatea continuă să creadă că există ceva ce ar trebui facut pentru a îmblânzi Sursa acelei puteri.

În prezent, pe planeta voastră există mii de religii, unele venerând mai mulți zei, iar altele un singur zeu.

Da, dar există o singură religie adevărată.

Iar o luăm de la capăt! Acesta este răspunsul la întrebarea ta. Acesta e modul în care credințele despre *Dumnezeu* creează criză, violență, omor și război între *oameni.*

Dar este *adevărat*! Există o singură religie care *are dreptate*. Restul pot avea *intenții* bune, dar pur și simplu nu au dreptate. Și trebuie să fim atenți, ca să nu fim *ispitiți* de credințele false care pot *părea* bune, dar care nu au nimic de-a face cu Legea lui Dumnezeu. Asta, deoarece, dacă Îl negăm pe singurul Dumnezeu adevărat și Legea lui Dumnezeu, nu vom fi salvați, ci vom merge direct în iad.

Când?

Când?

Da. Când se va întâmpla asta?

Când vom muri, bineînțeles.

Și, dacă adevărații credincioși cred că tu *meriți* să mergi în iad, pentru că nu crezi în Singurul Dumnezeu Adevărat și nici nu urmezi Legea lui Dumnezeu, lor le este permis să te *trimită* acolo imediat, omorându-te. Într-adevăr, în unele cazuri, ei sunt obligați să o facă. Atunci când liderii unei religii emit un ordin, toți adevărații credincioși sunt obligați să-l urmeze și să-i omoare pe cei despre care acești lideri spun că trebuie să fie omorâți.

Cine ți-a spus asta?

Tu.

Am spus eu asta?

Da. Tu ai spus că putem distruge orice persoană, guvern sau națiune, ale căror acțiuni duc la apostazie. Iar ceea ce ne dă dreptul să o facem, este Cuvântul Tău.

Voi folosiți cuvântul Meu ca autoritate în aceste privințe?

Bineînțeles. Credința că facem Voia lui Dumnezeu este cea care ne îndrumă, ne conduce, ne dă curaj și ne oferă sprijin, atunci când măcelărim oameni.

Dar Eu nu aș dori niciodată așa ceva.

Ce vrei să spui? Tu chiar *asta* ai vrut.

Așa să fie?

Nu ai despicat tu Marea Roșie, pentru a-ți ajuta poporul să scape? Și nu ai închis tu apoi marea, îngropând sub tone de apă cam șase sute de persoane care îi urmăreau? Nu ai distrus tu aproape toți oamenii ce trăiau în Sodoma și Gomora?

Și nu ai omorât tu pe mulți alții, sau ai cerut sau

aprobat omorul altora, de-a lungul vremurilor? Din toate acestea, ca și din alte relatări despre instrucțiunile și cerințele Zeității găsite în Biblie, în Coran, în Bhagavad-Gita, în Cartea Mormonilor și în alte Scripturi, toți copiii de școală din fiecare cultură știu despre Mânia lui Dumnezeu.

Da, asta e problema.

Oare de ce, a-i învăța pe copiii noștri adevărul, reprezintă o problemă?

Deoarece acesta *nu* este adevărul.

Nu există așa ceva, ca ceea ce voi numiți Mânia lui Dumnezeu.

Aceasta e una dintre credințele voastre false despre Dumnezeu. Dar îmi este clar că voi credeți că e adevărată și că e potrivit să vă purtați unul față de altul, în același mod în care credeți că Dumnezeu se poartă cu voi.

De fapt, liderii voștri religioși chiar au făcut asta. Ei i-au chemat pe „toți Adevărații credincioși" să îi „omoare pe apostați".

Ei bine, uneori noi spunem „Omorâți-i pe necredincioși", dar înseamnă același lucru. ‚Necredincios' sau ‚apostat', nu contează. Sunt doar cuvinte. Ideea este că dacă alții nu cred ceea ce credem noi, Dumnezeu spune că trebuie să-i omorâm.

Creștinii au făcut asta. Musulmanii au făcut asta. Multe grupuri de credincioși au făcut asta.

Cunoști vreo poveste de genul ăsta?

O, da. Papa Urban al II-lea a emis o chemare la „cruciadă" la Clermont, Franța, în 1095, care a dus la o serie de expediții militare organizate de Creștinii din Vest împotriva musulmanilor și a altor „necredincioși". Aceste cruciade au continuat timp de *două sute de ani,* având ca rezultat moartea a sute de mii de oameni.

Tot așa, de-a lungul secolelor, liderii musulmani

au inițiat agresiune după agresiune, asasinat după asasinat, omor după omor, în numele eradicării apostaziei.

Iar aceste comportamente nu s-au limitat doar la timpurile medievale. În 1989 Ayatolahul Ruhollah Khomeyni – pe acea vreme liderul spiritual al Iranului revoluționar – a condamnat în mod public o carte numită *Versetele Satanice* și a emis o *fatwa* împotriva autorului ei, Salman Rushdie.

S-a spus că musulmanii din întreaga lume au datoria să-l ucidă pe Rushdie, atunci când îl văd – și că orice Musulman care face asta, ar merge direct în rai. Autorul a trebuit să se ascundă timp de zece ani, până când, în final, guvernul iranian a revocat *fatwa*.

Mai recent, spre sfârșitul anilor '90, musulmanii radicali, mulți dintre ei trăind în Afganistan, au declarat război civilizației occidentale, spunând musulmanilor din întreaga lume că era de datoria lor să aducă „moarte Americii" și „moarte Israelului" – printre alți dușmani specificați de ei

Cu alte cuvinte, istoria voastră se repetă.

Iarăși și iarăși. Și se pare că nu găsim un mod de a-i pune capăt. Acum ne confruntăm cu acte teroriste îngrozitoare și cu omorârea multor oameni nevinovați.

Între timp, *Enciclopedia Britannica* 2001, într-un articol despre cei două sute de ani de atacuri Creștine, a inclus un comentariu ironic ce descrie aceste cruciade. S-a spus că asemenea acte întâmplătoare de terorism, „prin combinația lor de idealism, ambiție, eroism, cruzime și nebunie, sunt un fenomen medieval și, prin urmare, în afara experiențelor umane moderne".

Mă aștept ca aceste rânduri să fie modificate în următoarea ediție ...

5

Deci, Cele Cinci Idei Eronate despre Dumnezeu dau naștere la crize, violență, omor și război.

Da. Asta se poate observa.

Ai spus, de asemenea, că au existat credințe despre Viață care ne-au condus pe un drum greșit.

Da.

Care sunt acestea?

Cele Cinci Idei Eronate despre Viață, ce dau naștere la crize, violență, omor și război sunt:

1. Ființele umane sunt separate unele de altele.
2. Nu este destul din ceea ce are nevoie o ființă umană pentru a fi fericită.
3. Pentru a obține ceea ce nu este destul, ființele umane trebuie să concureze unele cu altele.
4. Unele ființe umane sunt mai bune decât alte ființe umane.
5. Este normal ca ființele umane să rezolve gravele diferențe create de toate celelalte Idei Eronate, omorându-se între ele.

Aceste Cinci Idei Eronate despre Viață, combinate cu Cele Cinci Idei Eronate despre Dumnezeu fac posibilă apariția unui pomelnic cumplit de erori, care a creat și continuă să creeze și acum o lume a mâniei profunde, a violenței brutale, a pierderilor îngrozitoare, a durerii nepotolite și a terorii continue.

Voi credeți că sunteți terorizați de alți oameni, dar adevărul este că sunteți terorizați de credințele voastre.

Acestea sunt lucrurile pe care trebuie să le schimbați, dacă doriți ca visul de a trăi într-o lume ce convieţuieşte în pace, armonie şi fericire să se realizeze vreodată.

O spun din nou, iar şi iar, nu puteți schimba stările de mânie, violență, pierdere, durere şi teroare, prin mijloace economice sau politice. Puteți *influența* aceste stări – adică, le puteți modifica oarecum, pentru o scurtă perioadă de timp, sau le puteți întrerupe – dar nu le puteți elimina fără o schimbare a credințelor voastre.

Asta, deoarece „credința creează comportamente."

Exact.

Ei bine, după cum am spus mai devreme, doresc să discutăm mai târziu despre toate aceste false credințe.

Bine, întrucât aceasta este esența dialogului de față.

Dar, mai întâi, la începutul acestei conversații, ai spus că sunt cinci lucruri pe care le putem face acum, dacă ceea ce dorim să obținem este schimbarea lumii noastre şi a direcției auto-distructive spre care se îndreaptă. I-ai numit „Cei Cinci Paşi către Pace", dar nici unul dintre aceştia nu mi-a sunat ca un plan de acțiune. Ei îmi păreau a fi mai mult digresiuni filozofice. Iartă-mă, nu spun asta cu sens peiorativ. Doar mă întreb dacă acesta este genul de informație care îi va ajuta pe oameni şi care va fi de folos lumii, în acest moment.

Scopul acestui dialog este să *trezească* oamenii şi să *vindece* lumea. Asta va ajuta şi, în acelaşi timp, va fi *şi* de folos. Ceea ce am spus era că există cinci lucruri pe care le puteți alege. Nu am spus nimic despre cinci lucruri pe care le puteți face.

Subliniez din nou ideea că pacea pe planeta voastră va fi atinsă doar atunci când vă veți schimba credin-

tele, deoarece dacă nu veți „prinde" această idee, nu veți fi capabili să obțineți nimic în drumul vostru de vindecare a planetei.

Ce căutați voi să vindecați sunt rănile provocate de credințele voastre. Credințele voastre cele mai profunde au creat comportamentele care au provocat rănile. Dorința primordială a omenirii este pacea şi îți voi arăta că actualele voastre credințe nu vă fac să deveniți foarte pașnici.

„Pașnic" nu este ceva ce faceți. „Pașnic" este ceva ce sunteți. Nu se spune „Eu fac pașnic". Se spune „Eu *sunt* pașnic". Iar starea de a fi este o expresie a sufletului şi a minții.

Poți să repeți, te rog?

„Starea de a fi" este o expresie a sufletului şi a minții. „Starea de a face" este o expresie a trupului. Toate experiențele trupului apar din experiențele sufletului şi ale minții. Voi alegeți. Dacă alegeți mintea, așa cum simte mintea, așa face şi trupul. Dacă alegeți sufletul, așa cum simte sufletul, face şi trupul.

Sufletul simte întotdeauna bucurie, deoarece sufletul *este* bucurie. Sufletul simte întotdeauna iubire, deoarece sufletul *este* iubire. Sufletul se simte întotdeauna conectat la minunea vieții, deoarece sufletul *este* minunea vieții, exprimată.

Pentru a simți întotdeauna în acest mod, trebuie să fiți afară din minte. Trebuie să ieşiți „afară din mintea voastră" şi să intrați în inima voastră.

Am crezut că vei spune „în sufletul vostru."

Inima este puntea dintre minte şi suflet. Mai întâi ieşi din minte şi intră în zona inimii. De acolo se face un salt rapid în suflet. Când te afli în spațiul inimii cu un altul, atunci este momentul în care poți avea o conversație adevărată între suflete. Când te afli în spațiul inimii cu tine însuți, atunci este momentul în care poți experimenta legă-

tura cu sufletul tău, la un nivel foarte profund. Atunci este momentul în care poți trăi comuniunea cu Dumnezeu.

Dacă rămâi în minte, vei fi afectat de interpretările minții. Dacă mintea este descurajată sau slăbită, trupul va funcționa în moduri ce reflectă acest lucru. Dacă mintea este înălțată, întărită sau înnoită, trupul va funcționa în moduri ce reflectă acest lucru.

Dacă mintea este descurajată, slăbită, limitată, frustrată, mânioasă, rănită sau agitată, trupul va demonstra acest lucru. Dacă mintea este emoționată, extinsă, nelimitată, exuberantă, veselă, vindecată și liniștită, trupul se va comporta într-un mod cu totul diferit.

Dar nu este acesta exact modul în care „religia veche" îi face pe oameni să se simtă? Nu vorbește ea despre „reînnoirea minții voastre"? Nu-i face ea pe oameni să se simtă emoționați, expansivi, nelimitați, exuberanți, veseli, vindecați și victorioși? Nu este aceasta *exact chemarea ei*? Nu este aceasta *exact promisiunea ei*?

Într-adevăr. Dar este o promisiune pe care vechile voastre religii nu au fost capabile să o țină pentru omenire, ca întreg.

De ce se întâmplă acest lucru? Dacă religia îi poate duce la extaz pe plan individual, de ce nu poate ea vindeca lumea?

Deoarece religia organizată pe care o creați în prezent este, în mare măsură, o experiență exclusivă. Este exclusivă individului sau grupului care o experimentează. Nu ați găsit o cale pentru a-i include pe toți în aceeași experiență – adică, societatea ca întreg – deoarece nu ați găsit o cale pentru ca toți să fie de acord asupra *modului în care experiența trebuie trăită.*

Într-adevăr, voi aveți păreri atât de diferite în ceea ce privește această problemă, încât acest lucru v-a determinat să întrerupeți trăirea propriului vostru extaz, pentru a vă exprima dezaprobarea față de un altul care nu-și trăiește extazul în același mod. V-ați certat unul cu altul, v-ați luptat unul cu altul și v-ați omorât unul pe altul, în furia voastră pentru a atinge acest extaz.

De ce? De ce am făcut asta? Și de ce religiile nu pot vindeca acest lucru?

Religiile organizate exclud *prin natura lor* tot atât de mulți oameni, pe cât includ. Aceasta nu ar constitui o problemă, dacă religiile ar fi tolerante față de aceia pe care-i exclud; totuși, mult prea des nu se întâmplă asta.

Religiile, pe care te bazezi pentru a promova toleranța, nu au învățat cum să o practice și, astfel, ele predică exact contrariul.

Îmi pare rău să aud acest lucru. Și nu aș fi crezut cât de serioasă este problema – și *este*, chiar *până în această zi* – dacă nu aș fi avut dovada în fața propriilor mei ochi. Dovada cea mai recentă și mai șocantă pentru mine, exact pentru ceea ce se discută aici, se află într-un articol dintr-un ziar, *Arizona Republic*, scris de Stephanie Simon și apărut inițial în *Los Angeles Times*, la 1 decembrie 2001.

Aș dori să reproduc aici povestea respectivă, în întregime, pentru că aș vrea ca întreaga lume să știe cât de perfidă – și, totodată, cât de gravă este această chestiune. Cei mai mulți oameni cărora le-am arătat povestea, s-au îngrozit efectiv.

Iată articolul ...

PASTOR LUTERAN ATACAT VIOLENT

Eveniment cu Participare Inter-religioasă, numit Erezie

St. Louis – Pentru reverendul David Benke, ceremonia de pe Yankee Stadium a fost o binecuvântare, o ocazie de a se alătura altor lideri religioși și civili, pentru a oferi alinare unei națiuni încă sângerând după atacurile teroriste de la World Trade Center și Pentagon.

El s-a alăturat pe scenă celebrităților și politicienilor, pentru a interpreta cântece patriotice și pentru a se ruga. Era, credea el, datoria sa de pastor.

Dar unii dintre colegii săi preoți au avut un punct de vedere oarecum diferit. Ei au văzut participarea sa la un eveniment inter-religios ca pe o erezie.

Șase pastori de la Biserica Luterană-Sinodul Missouri au înaintat săptămâna trecută acuzații oficiale, cerând excluderea lui Benke din biserică. Alții au înaintat petiții pentru a-l exclude pe președintele bisericii, Gerald Kieschnick, întru cât a admis participarea lui Benke la eveniment și pentru că el însuși s-a rugat laolaltă cu preoți din alte confesiuni Luterane, în luna octombrie, după un tur a ceea ce a rămas din World Trade Center.

Reverendul David Oberdieck, unul dintre dizidenți, a declarat ziarului *St Louis Post-Dispatch* că Benke „a luat parte la acte de idolatrie, participând alături de ne-creștini" la slujba din 23 septembrie. Oberdieck nu a dorit să mai comenteze după ziua de vineri, spunând că disputa era o „problemă de familie", care nu trebuie să circule în „mass-media laică". Dar el a rămas fidel ideii că Benke este o persoană ce se roagă la idoli.

El și alți preoți l-au mai acuzat pe Benke de 'sincretism', ceea ce înseamnă promovarea ideii că toate religiile sunt egale. Petiția de 10 pagini împotriva lui Benke numea participarea sa la ceremonia de la New York „o ofensă sfruntată împotriva iubirii de Christos", care a dat „impresia că creștinismul este doar una dintre multele credințe prin care oamenii se pot ruga la Dumnezeu".

Conform acestor critici, stând lângă „eretici" ca musulmanii, evreii, hindușii sau creștini ai altor biserici, Benke a fost implicit de acord cu credințele lor, dând impresia că toate oferă o cale egală spre mântuire.

Liderii biserici susțin că nu trebuie să te rogi în public cu nimeni din altă credință, chiar cu Luterani din alte confe-

siuni. Ei cred în ritualurile de venerare ținute doar împreună cu cei ce interpretează Scripturile și Îl înțeleg pe Dumnezeu, exact în același fel ca ei.

„Nu putem merge la împărtășanie cu cineva care înțelege împărtășania într-un mod complet diferit", a explicat reverendul David Strand, purtătorul de cuvânt al bisericii situată la periferia orașului St. Louis.

Convenția Baptistă de Sud, cea mai mare confesiune Protestantă, numărând șaisprezece milioane de membri, se conformează unei tradiții asemănătoare. „Nu am nici un singur os ecumenic în trupul meu", spune deseori reverendul Paige Patterson, un fost șef al bisericii. Și, într-adevăr, mulți preoți din Convenția Baptistă de Sud și-au exprimat ideea de a se ține departe de slujbele inter-religioase, după atacurile din 11 Septembrie.

Dar Benke și Kieschnick insistă că ceremonia de pe Yankee Stadium nu a fost o slujbă oficială de rugăciune, deci nu a fost interzisă membrilor Sinodului Missouri.

Ei au văzut-o ca pe un eveniment laic, organizat de Primarul Rudolph Giuliani și prezentat de actorul James Earl Jones, eveniment ce a inclus și momente de rugăciune.

Când a venit rândul lui Benke să ia cuvântul, el a recitat o scurtă rugăciune, care începea și se încheia cu referințe la Christos. Deși el a stat în tăcere cuviincioasă, în timp ce alți lideri religioși vorbeau, susținătorii săi au insistat că el nu se ruga împreună cu ei și nici nu s-a declarat de acord cu convingerile lor.

„A sugera că atunci când imamul se ruga la Allah, Dr. Benke se ruga și el alături de acesta ... este chiar o insultă să presupui că asta făcea el", spune Strand.

Cât despre momentul improvizat de rugăciune al lui Kieschnick cu preoți din alte confesiuni, Strand a spus că se poate aplica aceeași justificare.

Acum citesc această știre și mă gândesc că trebuie să fiu foarte naiv. Vreau să spun, credeam că eram un tip

destul de practic, care știa ce se întâmplă în lume, dar văd acum că nu am nici o *idee* în legătură cu ceea ce se întâmplă în jurul meu.

Povestirea m-a șocat. Am fost șocat, întristat și îngrozit, când am citit-o prima oară. Pur și simplu, nici nu mi-am imaginat ... Credeam că trebuia să privesc în altă parte a lumii, pentru a găsi acel nivel de intoleranță *religioasă*, isterică și radicală.

Este timpul să recunoașteți un adevăr uman, la care nimeni nu vrea să privească.

În aceste vremuri, una dintre cele mai mari probleme ale lumii o reprezintă religia organizată.

Religiile organizate reprezintă o problemă.

Ele nu sunt o soluție, ele sunt *o problemă.*

Nu e vorba despre toate religiile, dar despre cele mai multe. Și, cu siguranță, despre majoritatea celor mai importante. Ceea ce se întâmplă în cazul majorității celor mai importante și mai influente religii organizate este că orbii îi conduc pe cei orbi.

Într-adevăr. Vreau să spun că suntem o națiune aflată în mijlocul unei suferințe incredibile, care caută sprijin spiritual într-un moment de nevoie, care caută să experimenteze unitatea și uniunea în vremuri de tumult – pentru a descoperi că *propriile ei religii au dezamăgit-o.*

Suntem un popor care dorește doar să-și unească mâinile și să meargă unul lângă altul, fiecare persoană adresându-se Dumnezeului propriei înțelegeri, fiecare persoană cunoscând că vindecarea începe cu exprimarea toleranței pentru opiniile altei persoane – doar pentru a descoperi că religiile organizate interzic acest lucru.

Religiile interzic toleranța. Vă puteți imagina? Baptiști refuzând să se roage alături de evrei sau catolici. Luterani refuzând să se roage alături de *alți luterani.* Ca și când ar exista un moment nepotrivit, sau un loc nepotrivit, sau o persoană nepotrivită, alături de care să te rogi.

Mai e oare de mirare că ființele umane de pe tot cuprinsul lumii se întreabă: „Ce este în neregulă aici?" Mai e oare de mirare că au început să apară înscrisuri pe mașini și pe panouri cu textul „DOAMNE, APĂRĂ-MĂ DE POPORUL TĂU?" Oare ce om din lumea asta dorește să creadă într-un Dumnezeu care e mai puțin generos și mai puțin tolerant decât este el?

Cum îi putem cere lumii să se vindece, când religia organizată – însăși instituția menită să ofere acea vindecare – nu face nimic altceva decât să producă din ce în ce mai mult rău, să deschidă rana din ce în ce mai larg, să răspândească din ce în ce mai departe indignarea sa îndreptățită, lipsa de acceptare, totalul său dispreț și completa sa intoleranță?

Dar cum poți blama religiile, dacă religiile cred într-un Dumnezeu care face exact același lucru?

Principala problemă este modul în care Îl Înțelegeți voi pe Dumnezeu.

Spun din nou, pentru ca să nu scăpați acest lucru din vedere ... problema cu care se confruntă omenirea astăzi este una *spirituală.*

Voi nu înțelegeți cine sunteți. Voi nu înțelegeți cine este Dumnezeu. Voi nu înțelegeți cum funcționează lumea. Voi nu înțelegeți că iubirea este temeiul întregii vieți și nici nu înțelegeți *o iubire care nu pune condiții.*

Vă imaginați că Dumnezeu este o zeitate mică, meschină, invidioasă, care le spune oamenilor îngenunchiați în rugăciune: „Îmi pare rău, dar ori mergeți pe drumul meu, ori, la revedere! ție îți ascult rugăciunea. ție nu, întrucât nu ai făcut-o cum trebuie. Nu am fost mulțumit de tine". Prin asta, voi mă transformați într-o reproducere a ceea ce omenirea are mai rău.

Voi pretindeți că vă străduiți să fiți asemenea lui Dumnezeu ... și dacă acesta este Dumnezeul cu care vă

străduiți să semănați, ați reușit cu succes. Puteți mulțumi religiilor organizate, pentru că v-au învățat cum să o faceți.

Nu toate religiile organizate intră în această categorie. Unele din ele propovăduiesc toleranța și chiar o practică. Unele din ele vorbesc despre un Dumnezeu care include totul – și chiar trăiesc aceste învățături. Biserica Unității este una care îmi vine în minte. Biserica Unită a Științei Religioase este o alta. Și sunt mai multe, cum ar fi Biserica Comunității Metropolitane ... și altele. Deci, nu toate religiile organizate intră în această categorie.

Aprecierea ta este corectă. Totuși, majoritatea lor o fac. Când spun „religiile organizate", sau „religiile" în general, în contextul dialogului pe care-l avem acum, vreau să se știe că vorbesc despre acele religii care propovăduiesc o doctrină exclusivistă. Cu alte cuvinte, cele care spun: „religia noastră este singura religie adevărată".

Acest tip de religie reprezintă problema.

Nu toate religiile. *Acest tip de religie.* Acel tip de religie care promovează o filozofie separatistă și o teologie exclusivistă.

Și, după cum ai spus, din păcate majoritatea religiilor importante ale lumii se încadrează în această categorie.

Situația ar putea fi mai nefericită decât crezi, deoarece aceste religii își întemeiază învățătura pe credințe spirituale care, pur și simplu, nu sunt adevărate, dar care au un impact uriaș asupra societății în general – atât asupra celor ce cred în Dumnezeu, cât și asupra celor ce nu cred – după cum vom arăta pe măsură ce dialogul continuă.

Da, există și alte probleme cu care se confruntă omenirea. Sunt probleme ca foametea, sărăcia, infracționalitatea și corupția, haosul politic și abuzurile conducătorilor, lăcomia firmelor mari și multe alte probleme sociale. Dar toate acestea – *toate acestea* – sunt, în esență, probleme spirituale.

Aceasta este problema. Acesta este punctul central al discuției noastre. Dacă înțelegerile voastre spirituale ar fi complete, nici una dintre aceste probleme nu ar exista.

Nu le-ați permite să existe.

Cu toate acestea, multe din cele mai importante, puternice și influente religii organizate nu permit ca înțelegerea voastră spirituală să fie completă, întrucât nu oferă libertate de mișcare. Ele nu permit ca preocupările voastre să se aventureze cu mult peste limitele stabilite de propriile lor doctrine.

Și astfel, chiar dacă planeta voastră se confruntă cu o problemă spirituală de proporții uriașe, încercați să o rezolvați prin mijloace provizorii.

Vă grăbiți să tratați mai degrabă „simptomele", decât cauza maladiei voastre mondiale.

Căutați să aduceți omenirii, în totalitatea ei, emoție, expansiune, nelimitare, exuberanță, veselie, vindecare și pace. Dar încercați să faceți asta prin politică, prin economie, prin educație, prin programe sociale – chiar prin bombe.

Nu se poate rezolva în acest fel.

Încercați să reparați totul, cu excepția a ceea ce trebuie să fie reparat. Încercați să schimbați totul, cu excepția a ceea ce trebuie să fie schimbat. Vă ocupați de toate aspectele, cu excepția celor mai fundamentale credințe ale voastre.

Totuși, cele mai de bază credințe ale voastre sunt cele care creează problemele.

Acesta este motivul pentru care Cei Cinci Pași Către Pace au legătură cu Dumnezeu și cu spiritul, nu cu trupul.

6

În regulă, m-am prins. M-ai convins. Deci, hai să revenim. Nu am apucat niciodată să discutăm, cu adevărat, despre acești Cinci Pași către Pace. Putem să-i revedem?

Da. Sunt cinci lucruri pe care le puteți alege acum, dacă ceea ce doriți să obțineți este schimbarea lumii voastre și a direcției auto-destructive spre care ea se îndreaptă.

Faceți această declarație:

1. Admit că unele dintre vechile mele credințe despre Dumnezeu și despre Viață nu mai funcționează.
2. Admit că există lucruri pe care nu le înțeleg despre Dumnezeu și despre Viață, iar înțelegerea acestora ar putea schimba totul.
3. Sunt dispus să înțeleg lucruri noi despre Dumnezeu și despre Viață, înțelegeri care ar putea duce la un nou mod de viață pe această planetă.
4. Sunt dispus să explorez și să examinez aceste noi înțelegeri și, dacă ele sunt în concordanță cu adevărul și cunoașterea mea interioară, să-mi lărgesc propriul sistem de credințe, pentru a le include.
5. Sunt dispus să-mi trăiesc viața ca o demonstrație a credințelor mele.

În regulă, hai să-l luăm pe primul. Există mulți oameni care nu sunt nici pe departe pregătiți să admită că, într-adevăr, credințele lor nu funcționează. Mai ales,

credințele lor religioase. De fapt, ei spun că acea mică parte din Religia Străveche este exact ceea ce lumea are nevoie chiar acum, că totul se va rezolva cu bine, dacă toți am începe doar să-i dăm ascultare, să ne supunem ei și să facem ce spune.

Da. Un grup de credincioși religioși care a spus asta, au ajuns să fie cunoscuți drept „fundamentaliști". Aceștia sunt cei pe care unii i-au denumit ‚puritani religioși', cei ce cred că drumul spre înainte este drumul spre înapoi, către cuvintele originale și exacte ale Sfintei Scripturi – oricare Scriptură îmbrățișează ei – care să fie citite și aplicate ad litteram.

Există fundamentaliști în orice mișcare de credință.

Oare ei au dreptate? Ar fi lumea mai bună, dacă am asculta exact acele cuvinte și le-am urma?

Prima dificultate constă în faptul că a le auzi doar, nu este de ajuns. Trebuie să le *interpretați* – iar în momentul în care faceți asta, deveniți cei care decid ce înseamnă ele. În acele momente, ele nu mai sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Ele sunt cuvintele voastre *despre* Cuvântul lui Dumnezeu. Și toată lumea trebuie să presupună că voi știți despre ce vorbiți. Bineînțeles, pur și simplu nu ai cum să știi asta, deci ceilalți oameni trebuie să te *creadă pe cuvânt.*

Mai multe religii caută să atribuie infailibilitate scripturilor, sau autoritatea supremă, unor persoane aflate în poziții de conducere spirituală, pentru a evita această problemă.

Nu asta au făcut romano-catolicii cu Papa?

Ba da. În teologia romano-catolică se proclamă faptul că Papa, îndeplinind funcția de învățător suprem – și, în anumite condiții, când vorbește *ex cathedra* sau „din scaunul său", nu poate greși în chestiunile legate de credință sau morală.

În Bhagavad-Gita nu există o afirmație conform căreia cuvintele atribuite Lordului Krishna sunt infailibile?

Este adevărat că, în Bhagavad-Gita, Arjuna îi spune lui Sri Krishna că acceptă orice spune El, ca fiind complet perfect.

Cuvintele exacte sunt *„Savram etad rtam manye"*, sau: *„Accept tot ceea ce spui Tu ca fiind adevărat"*.

Oare Islamiștii nu au proclamat Coranul ca fiind infailibil și, de asemenea, n-au stabilit ei că *ulama* sunt infailibili – învățătorii religioși și „cei învățați" din cadrul *umma*, adică a comunității?

Într-adevăr. În Islam, celor care sunt *ulama* li se acordă autoritate universală în chestiunile legate atât de dimensiunea morală, cât și de cea temporală din viața musulmanilor, de la naștere până la moarte.

Nu există, în unele interpretări islamice, ideea că musulmanii trebuie întotdeauna să urmeze drumul majorității membrilor comunității, care a fost însărcinată de Coran cu o misiune și i s-a poruncit să accepte o provocare, – și despre care se spune că va fi întotdeauna protejată de mâna lui Dumnezeu și, prin urmare, e absolut infailibilă?

Văd că ai studiat teologia comparată.

Da.

Și la ce concluzie ai ajuns?

Că nici o ființă umană nu este infailibilă și că a atribui această calitate unei persoane sau unui grup poate fi un lucru foarte periculos. Văd că doctrina infailibilității – ideea că „noi avem întotdeauna dreptate" – duce invariabil la a spune că altcineva *greșește*. Ea produce neînțelegeri și conflict. Poate produce, de asemenea, și un oarecare *orgoliu* – adică opusul „umilinței", despre care se spune că este fundamentul tuturor religiilor.

De fapt, acest lucru s-a și întâmplat.

Dar sunt curios de ceva. Ce ai spune *Tu* oamenilor care presupun că singura cale este aceea de a urma, cuvânt cu cuvânt, ideile Sfintelor Scripturi și de a le interpreta ad litteram?

Le-aș cere să observe că aceste cuvinte au fost scrise într-un moment diferit, în locuri și situații foarte diferite. Aș observa că, deși aceste învățături au fost întemeiate pe un set ferm de principii, a interpreta acum cuvintele lor *ad litteram*, în loc să cauți să înțelegi principiul fundamental pe care ele îl revelează, ar putea duce, în cel mai bun caz, la neînțelegeri – iar în cel mai rău caz, la o pierdere a înțelepciunii originare pe care ele au fost întemeiate.

I-aș îndemna pe oameni să vadă dacă nu cumva ar obține mai mult beneficiu din învățăturile originare ale tuturor tradițiilor de credință, dacă aceste învățături ar fi introduse în contextul unei societăți în continuă evoluție.

Cu alte cuvinte, să rămânem deschiși la posibilitatea unor noi interpretări, care ne-ar putea permite să aplicăm mai eficient înțelepciunea străveche în viața contemporană.

Exact. Dar, la sfârșit, le-aș spune oamenilor de pretutindeni: Credeți ce doriți, urmați-vă inima și sufletul în direcția în care vă duc, dar nu căutați să vă impuneți propriile opinii altora – și, cu siguranță, nu căutați să o faceți prin forță.

Totuși, dacă ei insistă că modul lor este singurul „mod corect" de a trăi? Și dacă ei cred că lor li se cere *să-i facă pe alții să trăiască în același mod*?

I-aș întreba: „Cine vă cere acest lucru?"

Și dacă ei ar răspunde: „Dumnezeu"?

Le-aș spune: „M-ați înțeles greșit. Nu vă cer să fa-

ceți asta. Nu am nevoie să o faceți. Niciodată nu le-aș da oamenilor Liber Arbitru, doar pentru a-l putea lua înapoi."

Aceasta este o declarație foarte importantă. Are un impact foarte mare, deoarece *până și fundamentaliștii radicali cred în doctrina Liberului Arbitru.* Totuși, acum vreau să înțeleg ceva și mă voi referi la un „caz specific".

Dă-i drumul.

Cum pot fundamentaliștii religioși, cum ar fi Talibanii din Afganistan, să ceară tuturor femeilor să se acopere din cap până la vârful degetelor de la picioare într-o *burqah*, să spună că toți bărbații trebuie să poarte bărbi de o anume lungime, să spună femeilor că nu au voie să iasă afară din casă decât însoțite de o rudă de sânge de sex masculin și că nu pot avea serviciu, că fetele nu pot merge la școală până când ei nu refac programa școlară, pentru a le învăța doar ceea ce au voie să audă? Nu înțeleg deloc ce se întâmplă. Încerc să înțeleg, dar nu reușesc.

Există scrieri în Coran și Hadith ce pot fi interpretate ca susținând toate aceste dispoziții categorice.

Dar acestea sunt cerințe extrem de represive. De ce ar fi necesare asemenea lucruri?

Societăți represive au existat încă de la începuturile istoriei consemnate. Cererile și restricțiile conducătorilor acestui tip de societăți nu sunt întemeiate pe voia lui Dumnezeu, ci pe ceea ce liderii religioși pretind că sunt „Legile lui Dumnezeu", bazate pe temerile lor că libertatea deplină ar permite oamenilor să se abată de la calea pe care acești lideri ar dori ca ei să meargă. Și ideea este că, probabil, mulți oameni *ar merge* pe o altă cale, pentru simplul motiv că ei *o preferă*. Totuși, într-o societate represivă nu există loc pentru preferințe personale. Iar într-o societate represivă bazată pe principiile unei religii organizate, există loc doar pentru preferințele lui Dumnezeu.

Dar cine poate pretinde că le cunoaște cu adevărat?

Liderii și învățătorii din fiecare societate represivă. Întreabă-i!

Totuși, ce fel de lider conduce prin forță? Și ce fel de învățător trebuie să folosească frica, pentru a-și convinge elevii de înțelepciunea învățăturilor sale?

Și ce fel de societate nu va permite membrilor săi să fie educați, sau expuși la orice alte idei decât cele cu care societatea respectivă este de acord?

Nu e aceasta o societate care trăiește într-o frică disperată – îngrijorată că, odată auzite, aceste alte idei pot suna mai atractive? Și cu ce instrument poate o societate temătoare să se modeleze pe sine, în afara fricii însăși?

Totuși, nu e surprinzător să apară asemenea societăți umane, numai pentru că *acesta este modul în care vă imaginați voi că ar fi Împărăția lui Dumnezeu.*

Vă imaginați că Dumnezeu vă cere să-L iubiți, pentru că, altfel ... Că vă cere să-I acceptați învățăturile, sau dacă nu ... Că vă cere să vă comportați într-un anume mod, sau dacă nu ...

Doar un Dumnezeu fricos ar face asta. Un Dumnezeu iubitor nu ar face niciodată așa ceva. Un Dumnezeu iubitor nici n-ar trebui să facă asta vreodată, pentru că iubirea naște supunere, dar frica o respinge.

Dar dacă Dumnezeu se comportă într-un mod temător, folosind frica pentru a obține ceea ce dorește și are El nevoie, n-ar trebui să procedați și voi la fel? Într-adevăr, n-ar trebui să o faceți *în Numele Său*?

Acesta este cercul pe care l-ați creat prin logica voastră și v-ați prins pe voi înșivă înăuntrul său. Este un cerc vicios, iar voi îi experimentați urâțenia, chiar acum, pe planeta voastră.

Știu! Din acest motiv Îți cer ajutorul. Spune-ne ce să facem aici. Cu toții dorim pacea. Cu toții dorim sfârșitul

tristeții și al suferinței, al tuturor omorurilor dintre noi – lucruri pe care nu părem să fim capabili să le oprim.

Căutăm o lume nouă. Spune-ne ce să facem.

Te rog.

V-am spus. În primul rând, trebuie să recunoașteți că ceea ce faceți voi acum *nu funcționează.*

Și nu doar religia voastră nu funcționează.

Structurile voastre politice nu funcționează.

Sistemele voastre economice nu funcționează.

Programele voastre educaționale nu funcționează.

Nici unul dintre lucrurile construite de voi în societatea voastră, nu vă susține societatea.

De fapt, ele o dărâmă.

Toate aceste structuri sunt profund întemeiate pe credințe care nu reflectă realitatea. Ele nu vă mai servesc. *Scăpați de ele.*

Să scăpăm de ele? Să aruncăm tot ce am făcut pentru a crea civilizația?

Ceea ce ați creat voi nu e civilizație. Este orice altceva, *dar nu* „civilizat".

Totuși, nu vorbesc despre „a arunca totul". Nu am spus să distrugeți structurile societății voastre.

Când am spus „scăpați de ele", m-am referit la unele dintre *credințele* care au creat structurile societății voastre în forma lor actuală.

Schimbați-le pe acestea.

Nu distrugeți structurile din politică, economie și educație; ci adăugați ceva la ele, modificați-le, îmbunătățiți-le.

Chiar și în religiile noastre?

În special în ceea ce privește religiile voastre.

Sunteți invitați să creați un nou mod de a experimenta religiile voastre, privind adânc la înțelepciunea dinăuntrul lor și apoi folosind această înțelepciune pentru a da o nouă expresie naturii voastre spirituale.

Sunteți invitați să vă deschideți către noi idei, noi gânduri și noi revelații, pe măsură ce explorați această nouă exprimare spirituală.

Deci avem nevoie de o revizie totală, nu-i așa?

Dacă ceea ce alegeți este ceea ce *spuneți* că alegeți – o lume care să trăiască în pace, armonie și fericire – răspunsul este: *da.*

Trebuie să remodelați lumea voastră și societatea sa la toate nivelurile.

Universul vă invită, acum, să vă re-creați pe voi înșivă din nou, în următoarea versiune grandioasă a celei mai mărețe viziuni pe care ați avut-o vreodată despre Cine Sunteți Voi.

7

Toate acestea sunã complet imposibil. Regret cã sunt atât de pragmatic, dar nu vãd cum am putea realiza acest lucru.

Sunteți dornici sã-l faceți?

Da, dar totul sunã atât de copleșitor.

Sunteți copleșiți *acum.*
Este doar problema a ceea ce alegi sã te copleșeascã: condițiile actuale care v-ar putea distruge viețile, sau ideile magnifice care le-ar putea re-crea.

Ei bine, când o spui așa ...

Acesta este singurul mod în care o pot spune, deoarece acesta este *modul în care stau lucrurile.*

Aceasta este problema care stã în fața omenirii chiar în acest moment.

CE ANUME ALEGEȚI SÃ VÃ COPLEȘEASCÃ?

Vreți sã fiți copleșiți de ceva care se îndreaptã *cãtre voi,* ori de ceva ce vine *de la voi*?

Ai dreptate, toate acestea chiar „sunã copleșitor". *Ar trebui* sã fie copleșitor. Cu aceastã forțã - forța ideilor voastre, puterea noilor credințe - puteți *depãși toatã negativitatea din lume.*

Ei bine, detest sã discut iar despre acest subiect, dar asta este ceea ce *religia organizatã* spune cã poate face. Nu doresc sã insist pe aceastã idee, dar existã persoane care cred cã motivul pentru care eșuãm în eforturile noastre de a crea viața pe care ne-o dorim pe aceastã planetã,

nu e faptul cã religia nu a corespuns așteptãrilor noastre, ci cã *noi nu am corespuns așteptãrilor religiei.*

Ei bine, hai sa analizãm acest lucru.

Religia organizatã existã de mii de ani. A atins multe vieți individuale, dar în societatea voastrã colectivã a schimbat puține lucruri. Ca grup, voi încã vã confruntați cu aceleași probleme cu care v-ați confruntat la început: problema lãcomiei, invidiei, mâniei, moralitãții, inegalitãții, violenței și rãzboiului. Cele mai multe religii organizate nu v-au îndepãrtat de aceste comportamente, ci v-au împins și mai mult spre ele. În unele cazuri, ele chiar le-au justificat, prin propriul lor exemplu.

S-a sperat ca religia sã aducã lumea voastrã mai aproape de Dumnezeu, creând un sentiment de comuniune cu Divinul. Totuși, multe religii organizate nu au fãcut asta. Ele au atins câteva vieți individuale în acest fel, dar societatea voastrã colectivã nu trãiește comuniunea, ci înstrãinarea; nu unitatea cu Dumnezeu, ci separarea.

În unele cazuri, chiar religiile organizate sunt cele care *predicã* separarea de Dum-nezeu.

S-a sperat cã religia va apropia oamenii între ei, producând un sentiment de comuniune și integrare. Totuși, multe religii organizate nu au fãcut asta. Ele au influențat câteva vieți în acest fel, dar societatea, în ansamblul sãu, a experimentat exact opusul. De fapt, în unele cazuri, înseși religiile organizate predicã *împotriva* comunitãții și integrãrii, pretinzând cã Dumnezeu nu a intenționat niciodatã ca oamenii din rase, culturi și naționalitãți diferite sã se amestece - cu atât mai puțin sã se cãsãtoreascã între ei și sã co-creeze împreunã.

S-a sperat cã religia va aduce lumii voastre un sentiment mai mare de bucurie și de libertate, dar sunt prea multe cazurile în care nu a fãcut asta. De fapt, prea puține instituții au fãcut mai mult decât sã înlãnțuie, sã constrângã și sã încorseteze spiritul uman, prezentând liste lungi cu ceea ce trebuie și ceea ce nu trebuie cineva sã facã, sã îmbrace, sã mãnânce, sã gândeascã și sã-i facã plãcere.

Într-adevăr, unele religii organizate au împovărat multe bucurii umane cu vinovăție, proclamând că mare parte din ceea ce voi iubiți, este rău. Banii sunt răi, puterea este rea, sexul este rău, muzica și dansul sunt rele – iar, în unele locuri, chiar și a fi *văzut* este rău. Acoperă-te! Ascunde-te! Protejează-te! *Să-ți fie rușine de tine însuți!*

Acestea au fost lecțiile multora dintre religiile voastre. Acestea au fost învățăturile lor. Dar adevăratul mesaj al lui Dumnezeu nu este rușinea, intoleranța, exclusivitatea, separarea și subjugarea. Adevăratul mesaj al lui Dumnezeu este bucuria, acceptarea, unitatea, libertatea și iubirea necondiționată.

Cea mai mare parte a omorurilor, a dominării, a represiunii și a terorii de pe planeta voastră s-a desfășurat sub stindardul religiilor organizate și în numele lui Dumnezeu. Un exemplu semnificativ îl reprezintă cei două sute de ani de Cruciade creștine, în timpul cărora oamenii au fost uciși în numele lui Christos.

Da. Fostul președinte Bill Clinton a spus, într-un discurs ținut în fața studenților de la Universitatea Georgetown, în noiembrie 2001, că terorismul internațional de astăzi, care tocmai ajunsese atunci în SUA, își are rădăcinile cu sute de ani în urmă.

„În prima Cruciadă", a spus Clinton, „când soldații creștini au cucerit Ierusalimul, au ars mai întâi o sinagogă cu trei sute de evrei înăuntrul ei, apoi au trecut la uciderea tuturor femeilor și copiilor musulmani de pe Muntele Templului. Această poveste este spusă și astăzi în Orientul Mijlociu și noi mai plătim încă pentru ea."

Acest tip de nebunie religioasă continuă până în zilele noastre, când voi omorâți cu invocația „Allah este mare!". Enorma ironie și imensa tristețe este că unii oameni nici măcar nu văd contradicția. Acesta este efectul pe care religiile voastre organizate, bazate pe exclusivitate,

moralitate și răzbunare l-au avut asupra voastră. Ele nu au rezolvat nimic. De fapt, ele au *amplificat* chiar problemele pe care trebuiau să le rezolve.

Dar religia a făcut foarte mult bine lumii. Privește operele sale de caritate. Privește milioanele de vieți pe care le-a schimbat în mod pozitiv.

Religia a făcut, într-adevăr, bine în lume. Ca mână de ajutor și ca agent de schimbare în viețile indivizilor, a adus multe binecuvântări. Totuși, ca forță de evoluție socială, nu s-a descurcat prea bine.

De ce religiile voastre organizate au fost atât de ineficiente în a determina ridicarea nivelului general al moralității, motivațiilor și al modurilor de acțiune ale oamenilor? De ce au fost ele total falimentare în realizarea unei schimbări semnificative în conștiința colectivă a omenirii?

Aceasta este problema pe care omenirea ar face bine să o abordeze. Totuși, aceasta este întrebarea pe care vă este frică să o puneți.

Și dacă am pune-o?

Ați descoperi că acest lucru nu s-a întâmplat, din cauza lipsei eforturilor. Majoritatea religiilor organizate au fost sincere în încercările lor de a aduce schimbare socială și un nou mod de viață. Totul se întâmplă din cauza lipsei de înțelegere și din cauza îndărătniciei.

Majoritatea religiilor organizate nu și-au schimbat de secole punctele de vedere fundamentale. Și, în unele cazuri, de milenii.

Lasă-mă să spun asta din nou, astfel încât să puteți să vă dați seama pe deplin de impactul său profund.

Am spus că, *de sute și mii de ani, nu a existat nici o nouă idee importantă* introdusă în majoritatea celor mai importante religii organizate. Într-adevăr, chiar *ideea* unor „noi idei" este o anatemă.

Această conversație – conversația pe care o ai

acum – va îndrăzni să prezinte unele idei noi. Îndrăzniți să vă uitați la ele? Aveți curajul să vă expuneți unor noi idei despre Dumnezeu, chiar dacă voi credeți că s-ar putea să nu fiți de acord cu ele?

Cele mai importante religii ale voastre, ca și liderii lor, refuză în mod ferm să o facă. Ei nu pot recunoaște că s-ar putea să existe ceva ce nu cunosc – cunoaștere care ar putea schimba totul.

Cu toate acestea, e adevărat că, deși religiile insistă că au toate răspunsurile, ele nu au oferit nici unul. Și astfel, acum sunteți confruntați cu o întrebare importantă. Aceasta e o reformulare a întrebării puse anterior, întrebare ce stă în fața întregii omeniri, în acest moment.

Veți merge înainte spre zone noi și necercetate? Sau veți permite valului de evenimente să vă mături înapoi, către malurile stâncoase de care v-ați zdrobit deja speranțele, de mii de ori? Vă veți întoarce la cuvintele și frazele exacte, la interpretările literă cu literă, la aplicațiile punct cu punct ale vechilor voastre religii, după cum v-ar obliga fundamentaliștii din fiecare religie, sau veți îndrăzni să explorați, să sugerați, să recomandați și să creați o *nouă* spiritualitate – una care nu respinge tot ceea ce are legătură cu vechiul, ci îl îmbunătățește, purtând omenirea pe culmi cât mai înalte?

Aveți curajul să urmați Cei Cinci Pași Către Pace?

Și dacă spun că sunt pregătit? Și dacă spun că pot admite că multe dintre credințele noastre – nu doar credințele noastre religioase, ci și multe dintre ideile noastre despre economie, politică, educație, filozofie și mare parte din cultura noastră – nu mai funcționează?

Ce se întâmplă atunci?

Atunci ești gata să explorezi ce *ar putea* funcționa.

Atunci ești pregătit pentru noi dezvăluiri.

Atunci ești pregătit să construiești o nouă zi de mâine.

8

În regulă. Pasul 1 dintre cei Cinci Pași Către Pace este admiterea a ceea ce tocmai am admis. Pasul 2 este recunoașterea faptului că există ceva ce eu nu înțeleg despre Dumnezeu și despre Viață, înțelegere care ar putea schimba totul. În regulă, afirm asta. Nu știu totul despre Viață. Nu înțeleg totul despre Dumnezeu.

Poate că tu nu cunoști, dar unii oameni cred că știu, și multe dintre religiile voastre spun că știu.

Sunteți dispuși să vă gândiți la asta? Sunteți dispuși să fiți *o forță și o sursă*, în propriul vostru mod, în propriul vostru colț de lume, care să aducă o schimbare în aceste credințe?

Cred că aș putea fi astfel. O Forță și o Sursă. Îmi place. Dar cum? *Cum* să fac? Aceasta este întrebarea.

În primul rând, trebuie să *alegi* să fii. Trebuie să te alegi pe tine însuți. Este o problemă de alegere proprie. Trebuie să decizi că acesta e cine ești tu.

Apoi, trebuie să te hotărăști să demonstrezi decizia ta despre tine însuți, în fiecare oră a fiecărei zile. Trebuie să înțelegi că fiecare act este un act de auto-definire. Tot ce gândești, spui și faci te definește – anunță alegerea ta despre tine însuți.

Viața este un transmițător de decizii. Ea transmite lumii deciziile pe care le-ați luat în ce vă privește pe voi înșivă. Ea spune oamenilor ce ați hotărât referitor la cine sunteți voi, cine sunt *ei*, de ce sunteți voi aici, de ce credeți voi că *ei* sunt aici și ce înseamnă viața însăși.

Aceste decizii au un impact mai mare decât ați putea bănui vreodată. Ele ating oamenii în moduri ce merg mult mai departe decât v-ați fi putut imagina.

Dar asta nu începe cu încercarea de a schimba lumea. Începe prin a căuta să te schimbi pe tine însuți. Schimbă-te pe tine și lumea ta interioară se va schimba. Iar când lumea ta interioară se schimbă, lumea exterioară pe care o *atingi* se schimbă, puțin câte puțin. Iar când lumea exterioară pe care o atingi se schimbă, lumea pe care *o atinge ea* se schimbă, iar apoi lumea pe care *aceasta,* la rândul ei, o atinge. Se răspândește în afară, mai mult și mai mult, precum o undă într-un lac.

Da, am mai auzit această analogie. Și probabil că acum este timpul să facem valuri, să balansăm barca.

Dacă nu acum, atunci când?
Dacă nu tu, atunci cine?

Într-adevăr. Înțeleg acum. Văd că trebuie să mă implic. Eu, *personal.* Nu pot sta degeaba, așteptând ca alții să rezolve problema. Nimeni dintre noi nu mai poate face asta. Nu ne mai putem permite acest lucru.

Timpul este esențial.

Ai dreptate.

Aș putea începe prin a căuta să schimb acea parte din mine care nu crede că am un rol în a ajuta la crearea lumii colective exterioare în care locuim cu toții. Mi-aș putea schimba credințele interioare despre lume, despre Viață și despre Dumnezeu. Apoi, aș putea vorbi cu liderii religioși ai comunității în care trăiesc. Cu toții am putea face asta. Am putea merge la liderii spirituali locali și le-am putea cere să stea cu noi – *de fapt,* să ne așezăm *unul lângă celălalt* – și să vorbim despre aceste lucruri.

Cunosc o situație din propria mea comunitate din Ashland, Oregon, unde un lider spiritual local musulman

a auzit că au fost spuse lucruri îngrozitoare și neadevărate la adresa credinței sale, de către un preot creștin din comunitate, în slujbele ținute în parohia sa. Musulmanul a sunat la biroul preotului pentru a întreba dacă s-ar putea întâlni, dar nici măcar nu a primit un telefon de răspuns. Cu toate acestea, a refuzat să renunțe. A sunat în fiecare zi, apoi în fiecare oră, întrebând cu blândețe dacă preotul ar dori să se așeze și să discute cu el. În final, un laic din biserică a vorbit cu musulmanul într-o întâlnire particulară, pentru câteva momente. Dar preotul nu a făcut-o. A refuzat. A refuzat până în ziua de azi.

Ce le-ai spune liderilor religioși locali, dacă i-ai putea face să se așeze la discuții cu tine?

Le-aș vorbi despre o conversație pe care am avut-o, nu cu mult timp în urmă, cu Sir John Templeton – omul care a creat premiul Templeton în Religie – în care l-am întrebat de ce anume simțea el că ar avea lumea nevoie, chiar acum. Sir John a spus: „teologia umilinței". Când l-am întrebat ce era asta, ce însemna, el a răspuns: „Este o teologie care recunoaște că nu are toate răspunsurile. Avem nevoie de o teologie care este dispusă să continue să pună întrebări".

Sir John este foarte înțelept.

Dar mă întreb dacă poate fi găsită o cale pentru a convinge oricare dintre religiile importante ale lumii că ele nu au chiar toate răspunsurile. Aceste religii sunt *întemeiate* pe *convingerea* că ele au răspunsurile. Ele spun că tot ce avem de făcut este *doar să le ascultăm.* Ce le-am putea spune noi preoților noștri locali, rabinilor locali, membrilor clerului din toate credințele din comunitățile noastre, dacă ei pretind acest lucru?

Întrebați-i dacă au constatat că oamenii care ascultă învățăturile principalelor religii organizate sunt oame-

nii liniștiți. Sau exact oamenii care le ascultă sunt cei mânioși, intoleranți, rigizi, agresivi și luptă în atât de multe războaie?

Întrebați-i cine s-a luptat în Irlanda? Cine s-a luptat în Orientul Mijlociu? Cine s-a aflat în conflict permanent în Balcani, sau la granița dintre India și Pakistan, sau în Afganistan? Cine a plantat semințele intoleranței în privința homosexualilor, a inegalității femeilor, a discriminării împotriva minorităților în Statele Unite?

Totuși, aflați că stindardul religiilor organizate nu este singurul care e fluturat în multele confruntări ale omenirii. Există și steagul naționalismului. Deci, voi trebuie să discutați și cu liderii politici locali.

Ai spus că problema nu este politică și nici economică, ci e de natură spirituală.

E adevărat. Credințele voastre spirituale actuale sunt cele care creează și susțin structurile politice și economice actuale. Deci, e util să vă așezați la discuții cu liderii religioși. Dar este la fel de bine să vă așezați la discuții și cu liderii politici și cu cei din mediul afacerilor, deoarece înțelegerile lor spirituale face să acționeze motorul sistemelor lor economice și politice.

Politica reprezintă spiritualitatea voastră, *demonstrată*. La fel și economia. Deci, implicați întreaga voastră comunitate, nu numai cea religioasă, în explorarea unei noi spiritualități, ce ar putea schimba totul.

Asta da idee! Poate că cetățenii obișnuiți din orașele și localitățile de pe întreg cuprinsul lumii ar putea crea o mișcare neoficială, așezându-se la discuții împreună, pentru a vedea ce ar putea fi făcut în propriile lor comunități, în vederea plantării semințelor păcii, ca apoi să-i invite pe liderii lor religioși, politici și de afaceri pentru a dialoga cu ei despre toate acestea – și, mai important, să discute unii cu alții.

Poate că *putem* schimba unele credințe – sau cel puțin să-i facem oamenii să înceapă să gândească, să înceapă să ia în considerare unele *idei noi.*

A, dar care ar fi aceste noi idei? Asta e întrebarea. De secole, căutăm moduri de a ieși din această dilemă. Ce *este acel ceva* pe care nu-l înțelegem despre Dumnezeu și despre Viață – înțelegere care ar schimba totul?

Eu însumi încerc să mă gândesc, ce aș răspunde dacă mi s-ar pune această întrebare? Ce idee nouă le-aș putea oferi oamenilor pentru a reflecta la ea, ce gând nou asupra căruia să mediteze?

Avem nevoie de îndrumare aici. Avem nevoie de perspectivă. Avem nevoie de un nou unghi din care să abordăm toate acestea. Ce este ceea ce nu înțelegem despre Dumnezeu și despre Viață?

Ești cu adevărat pregătit pentru câteva dezvăluiri?

Ești sincer pregătit să privești lucrurile dintr-un nou unghi?

Vrei cu adevărat să cunoști ceea ce nu înțelegi?

Da.

În regulă, hai să începem. Și amintește-ți că, pentru unii oameni, aceste lucruri nu vor fi ușor de acceptat.

Înțeleg. Dă-i drumul. În cel mai rău caz, vom avea un subiect nou de discuție. Vorbind, vorbind și iar vorbind despre vechile teologii, în aceleași moduri învechite, nu ne-a dus nicăieri. Ne învârtim în cerc. Și, între timp, ne ucidem unii pe alții, întrucât vechile teologii nu au fost eficiente ca să ne oprească.

Destul de corect. Deci, iată adevărul pe care voi nu-l înțelegeți:

Întreaga voastră civilizație – religia, politica, economia, structurile voastre sociale, totul – este întemeiată pe idei false.

Ei bine, asta ar putea deschide o conversație. Presupun că acestea sunt ideile false de care am vorbit aici?

Da. Acestea sunt cele cinci idei despre Dumnezeu și cele cinci idei despre Viață, care au devenit credințe ferme, întreținute de ființele umane.

Cele Cinci Idei Eronate Despre Dumnezeu au dat naștere la religia organizată, iar cele Cinci Idei Eronate Despre Viață au creat naționalismul.

Acestea sunt cele două cauze ale stării continue de agitație în care se află, de secole, lumea voastră.

A, bine, deci le pot spune oamenilor că nu ar trebui să avem nici religii și nici națiuni? Am mai lăsat ceva pe dinafară?

Nu asta am spus.

Dar cu siguranță că așa sună.

Atunci înseamnă că nu ai ascultat.

Nu am spus nimic despre desființarea religiilor și nu spun nimic despre desființarea națiunilor. În timp ce religiile organizate și naționalismul au fost cele două cauze principale ale dezordinii pe Pământ, e la fel de adevărat că religiile, naționalismul, societățile și tradițiile au oferit oamenilor un sentiment al identității și al comunității.

Cu alte cuvinte, sunt unele lucruri care funcționează și unele care nu funcționează în ceea ce privește religia și naționalismul. Nu aș sugera niciodată, ca să le desființați, pur și simplu.

Acestea nu sunt lucruri pe care „nu ar trebui să le aveți". Totuși, e clar că trebuie să îmbunătățiți – nu să eliminați, ci să îmbunătățiți – modul în care experimentați și exprimați identitățile voastre religioase și naționale, dacă doriți cu adevărat să creați o lume în care oamenii să trăiască în pace, armonie și fericire.

Și cum putem face aceste îmbunătățiri?

Un mod ar fi acela de a privi la ideile false pe care se întemeiază credințele voastre actuale despre Dumnezeu și Viață. Asta se poate întâmpla, doar dacă tu și alți oameni cu care discuți veți urma Cei Cinci Pași Către Pace.

Deci, aceasta ar putea fi prima noastră misiune – aceea de a vedea dacă îi putem atrage pe toți cei din sfera noastră de influență, pe toți liderii noștri religioși, politici și de afaceri locali și să-i determinăm să fie de acord să urmeze Cei Cinci Pași Către Pace.

Crezi că poți face asta?

S-ar putea să nu fie ușor.

E un început. E un loc de unde să începi. Nici măcar nu poți începe să încerci să îmbunătățești lucrurile, dacă nu recunoști că există ceva ce are nevoie de îmbunătățiri. Nu poți face să funcționeze nimic din ceea ce nu funcționează, dacă nu recunoști că el nu funcționează chiar acum.

Chiar acum viața pe planeta voastră – și credința pe care ea se bazează – nu funcționează. Nu și dacă ceea ce doriți voi să experimentați este ceea ce spuneți că doriți să experimentați. Totuși, dacă nu recunoașteți că aceste lucruri nu funcționează, sunteți pierduți și nu mai e nimic altceva de făcut.

Ei bine, am de gând să încerc. Am de gând să promovez Cei Cinci Pași Către Pace. Să-i public. Să cer comentarii din partea publicului despre ei. Să ofer sprijin pentru a fi luați în discuție, în cadrul comunităților noastre.

Pot chiar anunța un dialog, sau o conferință, despre Cei Cinci Pași Către Pace, la care să invit lideri locali. Voi face o invitație publică. Voi încerca să o fac irezistibilă.

Acesta este *activism spiritual* și cred că de asta avem nevoie cel mai mult în zilele noastre. Trebuie să începem cu un dialog deschis și sincer despre punctele noastre de vedere. Trebuie să facem astfel încât să fie nor-

mal să existe diferențe de opinie, să fie normal să critici, să fie normal să pui întrebări – și să *punem sub semnul întrebării răspunsurile* pe care le primim, atunci când punem asemenea întrebări.

Multe dintre religiile noastre înăbușă chiar ele asemenea discuții și dezbateri. În timp ce, în majoritatea cercurilor creștine, este admis acum că nu chiar fiecare cuvânt din Biblie trebuie luat la propriu, mulți fundamentaliști creștini continuă să creadă că Biblia este Cuvântul adevărat și absolut al lui Dumnezeu, până la ultimul punct pus pe ‚i'. În tradiția islamică nici măcar nu există ceva precum „fundamentalist". *Toți* credincioșii musulmani declară că ei cred că acel Coran revelat prin Mahomed este Cuvântul adevărat și absolut al lui Dumnezeu, până la ultimul punct pus pe ‚i'. Nu poate exista nici o abatere de la asta. Oricine nu aderă la această credință este considerat un apostat. În unele locuri, o asemenea apostazie este pedepsită cu moartea.

Unii pot crede că exagerez, atunci când spun aceste lucruri – dar problema este că unii adepți religioși au ajuns acum să *se contrazică cu privire la pronume*. Atât de obișnuite au devenit disputele dintre noi în privința lui Dumnezeu, atât de neînsemnat ne imaginăm noi că este Dumnezeul nostru, încât o editură din America a creat o adevărată furtună, doar pentru că a tipărit o Biblie care caută să fie neutră în privința genului.

Scriitoarea Cathy Lynn Grossman a relatat acest fapt, în numărul din martie 2002 din *USA Today*, sub titlul UN RĂZBOI SFÂNT AL CUVINTELOR. Grossman ne informează că „o nouă traducere ‚corectă în privința genului' a Noului Testament" – numită *Noua Versiune Internațională a Zilelor Noastre* și publicată de o editură numită Zondervan – „creează vâlvă printre credincioșii care văd fiecare cuvânt sacru ca pe o piatră pe drumul ce duce către Iisus și către mântuire".

Povestea lui Grossman continuă, spunând că noua Biblie „conține revizuiri care schimbă pe *ei* cu *el* și *copii* cu *fii*, de la Evanghelia după Matei până la Apocalipsă. Președintele editurii Zondervan, Scott Bolinder, pretinde că aceasta „respectă principiile biblice" și arată cititorilor de astăzi că „Biblia nu este numai pentru băieți". Dar critici precum James Dobson, fondatorul serviciului teologic conservator Focus on the Family, spune că eliminarea ‚genului masculin pe care l-au folosit intenționat autorii Scripturii', contravine Scripturii prin ‚ascunderea paternității lui Dumnezeu' ... ‚și a adevăratei identități a lui Iisus Christos'."

Reporterul Grossman rezumă punctele de vedere ale multora dintre aceste critici, spunând: „dacă te pui cu Biblia, te pui cu Dumnezeu". Aceste critici spun că Biblia neutră ca gen ar putea să-i „arunce pe credincioșii nevinovați și pe noii convertiți în afara drumului către viața eternă...", după cum scrie Grossman.

Articolul îi citează pe critici spunând că problema este că „schimbarea pronumelor în textul biblic implică faptul că ceva a fost greșit în original" și „pur și simplu, nu poți spune că Biblia este greșită". Această formulare a fost citată din Nancy Ammerman de la Institutul pentru Cercetări Religioase al Seminarului Hartford.

Articolul îl mai citează și pe R. Albert Mohler Jr., președintele Seminarului Teologic Baptist Sudist, care spune că „a ceda în fața curentelor înșelătoare ale culturii populare, ar fi o insultă chiar la adresa caracterului Bibliei, în calitate de cuvânt etern, infailibil și autoritar al lui Dumnezeu."

Dar despre ce fel de insultă vorbim noi aici? Articolul reporterului Grossman a oferit un exemplu. În *Noua Versiune Internațională a Zilelor Noastre*, cuvintele din Ioan 11-25 ... „Cel ce crede în Mine va trăi, chiar dacă moare și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri nicio-

datã" ... au fost schimbate cu: „Toți cei ce cred în Mine vor trãi, chiar dacã vor muri și oricine trãiește și crede în Mine, nu va muri niciodatã"

Grossman vine și cu alte exemple, inclusiv o modificare în Titus 2 :12 unde, dezvoltând învãțãtura lui Pavel, vechile ediții ale Bibliei spun cã grația Divinã care aduce mântuirea „a apãrut tuturor bãrbaților", în timp ce controversata traducere mai recentã spune cã aceastã grație „oferã mântuire tuturor oamenilor".

Acum, nu sunt sigur cã asemenea modificãri constituie o „insultã la însuși caracterul Bibliei", dar sunt sigur cã exact acest gen de ceartã iritantã asupra cuvântului „infailibil" al lui Dumnezeu este cel care produce atât de multe *comportamente eronate ale oamenilor.*

„Precizia și devotamentul fațã de cuvântul lui Dumnezeu constituie întotdeauna temeiul moral cel mai înalt", spune Susan Harding, antropolog la Universitatea din California-Santa Cruz, prezentatã în articolul lui Grossman din *USA Today,* drept un scriitor care tratează subiecte din domeniul politicii și limbajului fundamentalist. Articolul o citeazã pe doamna Harding, spunând cã tipurile de schimbare de gen din Biblia citatã anterior creeazã „o pantã alunecoasã spre pierzanie".

Deci, atunci asta e! Suntem pe drumul cãtre Iad, dacã schimbãm pronumele din Biblie din „el" în „ei".

Citatul din Harding concluzioneazã: „Nu putem avea o comunitate de credincioși care, literalmente, nu cad de acord cu privire la ce spune Biblia".

Cu tot respectul, dar nu sunt de acord. Constat cã atunci când avem o comunitate de credincioși care *nu* au neînțelegeri referitor la *nimic,* suntem cu toți într-un foarte mare necaz. Avem nevoie de un *dialog deschis* despre revelațiile lui Dumnezeu, despre adevãrurile vieții, despre cine suntem și cine alegem sã fim și cum putem ajunge cel mai bine acolo unde vrem sã mergem, ca societate umanã.

Conversația pe care o avem chiar aici este un bun exemplu de dialog deschis și sincer. Împãrtãșește-l cu alții, pentru ca ei sã cunoascã despre ce fel de lucruri se discutã aici. Acum, prin discuția noastrã, tu însuți ai fãcut deja primii doi pași cãtre pace. Ai admis cã vechile tale credințe nu mai funcționeazã și ai recunoscut cã existã ceva ce nu înțelegi despre Dumnezeu și despre Viațã, iar aceastã înțelegere va schimba totul.

Ești pregãtit sã faci al treilea pas?

Hai sã vedem ... Pasul al treilea înseamnã sã fii dispus sã accepți o nouã concepție despre Dumnezeu și Viațã. Bine, doresc ca acest lucru sã se întâmple.

Dorești? Chiar dorești asta cu adevãrat?

Aceastã idee este foarte amenințãtoare pentru unii oameni. Ideea cã oricine ar aduce o nouã concepție despre Dumnezeu și lume, demnã de a fi luatã în considerare, zguduie însãși fundația credinței habotnice.

Doresc sã mã îndepãrtez de ea, pentru moment. Sunt dispus ca cineva sã încerce sã o facã.

Nu, nu, asta nu înseamnã ca cineva sã „încerce". Este vorba despre disponibilitatea ta pentru ca o nouã concepție sã fie elaboratã, nu de disponibilitatea ta ca altcineva *sã încerce* sã facã acest lucru.

Care e diferența?

Diferența are de-a face cu cât de larg deschizi Spațiul Posibilitãții.

Cei care cred în Mahomed, în Iisus, în Baha'u'l-lah și în alții, nu spun cã acești oameni „au încercat" sã aducã un mare adevãr, ci spun cã ei *au fãcut*-o.

Ești dispus sã anunți și sã declari cã e posibil ca cineva *sã încerce* sã aducã o nouã înțelegere despre Dumnezeu și Viațã, ori cã e posibil ca cineva chiar *sã aducã în lume* o nouã concepție despre Dumnezeu și Viațã?

Este o diferență uriașă.

Vezi tu, în lumea voastră este foarte dificil să experimentezi ceva ce nu crezi că e posibil. Chiar dacă se întâmplă, tu îl vei nega.

Asta nu e chiar adevărat. În viața mea s-au întâmplat multe lucruri pe care nu le-am crezut posibile.

Da, dar alți oameni din jurul tău ți-au confirmat asta. Au jurat că asta s-a întâmplat. Ei au spus că e adevărat. Deci, a devenit adevărat pentru tine.

Pe de altă parte, dacă majoritatea oamenilor din societatea ta – de fapt, toți oamenii din societatea ta – spun că ceva nu e posibil, va fi foarte dificil ca tu să trăiești acel lucru. Într-adevăr, s-ar putea să nu reușești să-l trăiești deloc. Chiar dacă te uiți direct la el, s-ar putea să nu-l vezi. Sau te uiți direct la el și îl vezi ca fiind altceva, deoarece pur și simplu nu-l înțelegi.

Da, îmi amintesc de bunica mea în vârstă, când privea primul pas al omului pe lună. S-a uitat fix la televizor și a spus: „Ce film bun!" Când tata și mătușa mea i-au spus „Nu, mamă, este ceva real. Ei sunt cu adevărat pe lună", bunica a zis: „E un film minunat. Atât de plin de imaginație." Pur și simplu, ea nu putea concepe realitatea faptului. Pur și simplu, nu înțelegea cum ar putea fi posibil un asemenea lucru.

Și ceea ce nu înțelegi ...

Vei nega!

Exact.

Și astfel, dacă nu crezi că este *posibil* ca cineva, care trăiește astăzi să aducă o nouă înțelegere a lui Dumnezeu și a Vieții, să aducă lumii o nouă revelație, vei găsi acest lucru de neînțeles. Nu-l vei înțelege. Ceea ce înseamnă ...?

Că îl vei nega.

Chiar dacă inima voastră bate cu entuziasm la mesajul său. Chiar dacă trupul vostru tremură din ce în ce mai conștient. Chiar dacă sufletul vostru dansează de bucurie și mintea vă ia foc.

Dar acum Eu vă invit să deschideți mai larg Spațiul Posibilității. Nu pentru a recunoaște că e posibil ca cineva să *încerce*, ci că e posibil ca cineva să *facă* lucrul numit „a aduce o nouă înțelegere despre Dumnezeu și Viață".

Spațiul Posibilității trebuie să facă loc pentru un Nou Adevăr – un *uriaș* Nou Adevăr.

În regulă, sunt deschis la asta. Am de gând să fiu suficient de deschis la minte, pentru a lua în considerare că pentru mine ar putea exista ceva nou de examinat.

Bine.

O poți spune direct?

Da. Hai să o numim PRIMA NOUĂ REVELAȚIE:

Dumnezeu nu a încetat niciodată să comunice direct cu ființele umane. Dumnezeu a comunicat cu și prin ființele umane, încă de la începutul vremurilor. Dumnezeu o face și acum.

Iată ce puteți spune celorlalți, atunci când vă întreabă: „Care sunt aceste noi idei pe care ai dori să le luăm în considerare? Ce este ceea ce s-ar putea să nu știm, cunoașterea care ar putea schimba totul?"

Ceea ce vă invit Eu să faceți, este *să vă schimbați credința în legătură cu asta. Renunțați la ideea voastră că Dumnezeu a încetat vreodată comunicarea directă cu ființele umane. Fiți dispuși să luați în considerare o nouă idee în legătură în această privință – ideea că Dumnezeu vorbește tuturor, tot timpul.*

Puteți face asta?

Puteți să fiți deschiși acestei posibilități?

Eu încerc. Am încercat foarte mult, încă de la începutul acestui dialog.

Nu poți să „încerci". Dacă dorești să ai experiența pe care *spui* că vrei să o ai, dacă dorești cu adevărat să fii unul dintre cei care ajută la schimbarea direcției auto-distructive spre care se îndreaptă lumea voastră, trebuie să faci mai mult decât să „încerci". Trebuie să o faci.

M-ai întrebat dacă aș face ceva. M-ai întrebat dacă v-aș ajuta. M-ai întrebat dacă aș putea să vă ofer câteva instrumente cu care să puteți acționa în comun, pentru a schimba lumea.

Da.

Ei bine, te voi invita pe *tine* să faci ceva.

Da?

Folosește instrumentele pe care ți le ofer.

Nu spune că „încerci" să le folosești. Să nu faci așa cum au făcut alții și să le respingi pentru că nu au fost instrumentele „potrivite", sau să le pui deoparte, spunând că sunt „prea greu" de folosit.

Nu ți-aș da aceste unelte, dacă nu aș ști că le poți folosi. Rolul meu nu este să te frustrez sau să te testez. (Nici să te *pedepsesc,* dacă nu *treci* testul).

Rolul meu este să te preamăresc și, astfel, să Mă preamăresc pe Mine. Asta, deoarece numai în gloria ta vei putea găsi gloria Mea. Doar prin minunea ființei care ești, va fi făcută cunoscută minunea a cine sunt Eu. Doar prin Viața Însăși, exprimată în cel mai grandios mod, poate fi *experimentată* astfel, Viața Însăși.

9

Sunt pregătit! Sunt inspirat și sunt pregătit! *O voi face.* Voi renunța la orice urmă de îndoială ce a mai rămas. Mă voi îndrepta spre credință și cunoaștere deplină. Doresc ca o nouă concepție despre Dumnezeu și Viață să fie adusă în lume acum și sunt complet deschis la posibilitatea ca acest lucru să se întâmple.

Bine, întrucât acum am de gând să-ți cer să deschizi și mai mult Spațiul Posibilității.

În regulă.

Am de gând să-ți cer să fii deschis la posibilitatea ca noi înțelegeri și noi revelații să poată fi aduse lumii – și sunt aduse – prin *tine.*

Da, înțeleg că asta este ceea ce îmi ceri. Totuși, asta poate părea ... interes personal ... preamărirea propriei persoane ... o povară atât de grea.

Va părea astfel, doar dacă tu crezi că ești singurul căruia i s-au oferit asemenea aptitudini.

O asemenea idee ți-ar cere să te gândești la tine însuți ca la o persoană specială – și chiar să te declari astfel. Cineva mai special decât oricine altcineva.

Tu *ești* cineva special, dar *nu* ești mai special decât oricine altcineva.

Deci, află că nu trebuie să te simți împovărat, sau, într-un fel sau altul, complet responsabil pentru aducerea în lume a Noului Mesaj, pe care aceasta îl așteaptă. Asta, deoarece toți oamenii de pretutindeni sunt capabili să

Nu poți să „încerci". Dacă dorești să ai experiența pe care *spui* că vrei să o ai, dacă dorești cu adevărat să fii unul dintre cei care ajută la schimbarea direcției auto-distructive spre care se îndreaptă lumea voastră, trebuie să faci mai mult decât să „încerci". Trebuie să o faci.

M-ai întrebat dacă aș face ceva. M-ai întrebat dacă v-aș ajuta. M-ai întrebat dacă aș putea să vă ofer câteva instrumente cu care să puteți acționa în comun, pentru a schimba lumea.

Da.

Ei bine, te voi invita pe *tine* să faci ceva.

Da?

Folosește instrumentele pe care ți le ofer.

Nu spune că „încerci" să le folosești. Să nu faci așa cum au făcut alții și să le respingi pentru că nu au fost instrumentele „potrivite", sau să le pui deoparte, spunând că sunt „prea greu" de folosit.

Nu ți-aș da aceste unelte, dacă nu aș ști că le poți folosi. Rolul meu nu este să te frustrez sau să te testez. (Nici să te *pedepsesc,* dacă nu *treci* testul).

Rolul meu este să te preamăresc și, astfel, să Mă preamăresc pe Mine. Asta, deoarece numai în gloria ta vei putea găsi gloria Mea. Doar prin minunea ființei care ești, va fi făcută cunoscută minunea a cine sunt Eu. Doar prin Viața Însăși, exprimată în cel mai grandios mod, poate fi *experimentată* astfel, Viața Însăși.

9

Sunt pregătit! Sunt inspirat și sunt pregătit! *O voi face.* Voi renunța la orice urmă de îndoială ce a mai rămas. Mă voi îndrepta spre credință și cunoaștere deplină. Doresc ca o nouă concepție despre Dumnezeu și Viața să fie adusă în lume acum și sunt complet deschis la posibilitatea ca acest lucru să se întâmple.

Bine, întrucât acum am de gând să-ți cer să deschizi și mai mult Spațiul Posibilității.

În regulă.

Am de gând să-ți cer să fii deschis la posibilitatea ca noi înțelegeri și noi revelații să poată fi aduse lumii – și sunt aduse – prin *tine.*

Da, înțeleg că asta este ceea ce îmi ceri. Totuși, asta poate părea ... interes personal ... preamărirea propriei persoane ... o povară atât de grea.

Va părea astfel, doar dacă tu crezi că ești singurul căruia i s-au oferit asemenea aptitudini.

O asemenea idee ți-ar cere să te gândești la tine însuți ca la o persoană specială – și chiar să te declari astfel. Cineva mai special decât oricine altcineva.

Tu *ești* cineva special, dar *nu* ești mai special decât oricine altcineva.

Deci, află că nu trebuie să te simți împovărat, sau, într-un fel sau altul, complet responsabil pentru aducerea în lume a Noului Mesaj, pe care aceasta îl așteaptă. Asta, deoarece toți oamenii de pretutindeni sunt capabili să

aducă acest nou mesaj, să împărtășească această nouă înțelegere și să reveleze acest nou adevăr.

Dacă ce spui e adevărat, atunci toată lumea de pretutindeni ar putea pretinde că este Noul Mesager al lui Dumnezeu. Cum să-i selecționăm? Pe cine să ascultăm?

Nu ascultați nici o persoană care se declară a fi mai specială decât oricine altcineva.

Dacă o persoană, oricine, caută să se situeze pe un loc aparte și să se considere deosebită de restul omenirii, sau pretinde că este superioară, mai bună sau mai sfântă decât restul omenirii, declarând că este „mai mult decât" sau „superioară față de" alții, sau că este Mesia, sau salvatorul, sau unicul adevărat părinte al omenirii, sau unicul adevărat profet, sau orice alt lucru exaltat, fugi de ea cât de repede poți.

Totuși, dacă cineva se declară a fi mesager ai lui Dumnezeu, exact la fel ca voi *toți*, salvator, la fel ca voi *toți* și sfânt, la fel ca voi *toți*, atunci ascultați-l cu atenție, pentru că nu vă va spune să-l urmați *pe el/ea*, ci să urmați Dumnezeul care trăiește în interiorul vostru.

Divinitatea sălășluiește în inima, în sufletul și în cele mai profunde locuri ale propriei voastre minți, acolo este locul în care o veți găsi și doar acolo este locul în care o puteți trăi pe deplin și doar acolo este locul din care ea se poate ivi, în puritate și adevăr – și nu prin altă persoană, loc sau lucru. Divinitatea realizată prin orice altă persoană, loc sau lucru este Divinitate prin Proiecție. Sunteți martori la exprimarea Divinității peste tot în jurul vostru, în lumea exterioară, dar nu este același lucru cu a trăi *experiența* Divinității.

Niciodată să nu confundați exprimarea cu experiența. O floare frumoasă este o expresie a Divinității, dar numai atunci când vezi, simți, miroși și atingi frumoasa floare *care ești Tu*, poți cunoaște *experiența* Divinității.

Exprimarea exterioară poate *duce* la experiență interioară, dar niciodată nu o poate înlocui. Dar când experiența interioară duce la exprimare exterioară, cercul este complet – și acesta este scopul Vieții și funcția Lumii și, în același timp, a întregului Univers.

Uau, niciodată până acum nu mi s-au explicat lucrurile atât de simplu. Vrei să dezvolți puțin subiectul?

Scopul Lumii, motivul pentru care a fost creată, este de a oferi un câmp contextual în care să puteți realiza o conștiență a propriei voastre Divinități. O parte din calea prin care poate fi înfăptuit acest lucru, este prin observarea Exprimării Exterioare a Divinității pe care Viața o prezintă, o oferă și o produce.

Dar să nu le confundați pe cele două. Asta, deoarece Exprimarea Divinității nu este Experiența *voastră*, ci Experiența a ceva sau a cuiva *diferit* de voi. Și atunci când faceți din *acea* experiență experiența *voastră*, înlocuiți Interiorul cu Exteriorul. Făcând asta, vă îndepărtați de puterea Divinității voastre lăuntrice și renunțați la puterea voastră. Nici un adevărat avatar, sau maestru, nu v-ar cere vreodată să faceți asta – nici măcar nu v-ar permite s-o faceți cu propriul vostru acord.

Prin urmare, feriți-vă de aceia care pregătesc un loc și o cale prin care voi să le aduceți onoruri.

A! *Asta* se înțelege prin „Dacă îl întâlnești pe Buddha în calea ta, fugi de el".

Da. Dacă e atât de evident că el este Buddha, din modul în care oamenii îl tratează – și din modul în care el le *permite* oamenilor să-l trateze – atunci el *nu* e Buddha, întrucât Buddha nu ar permite niciodată altora să se gândească la el, sau să-l trateze ca și când ar fi mai special decât ei.

Cei care vă guvernează în lumea exterioară stau în pozițiile cele mai înalte, deci trebuie să ascultați de ei și să

faceți tot ce vă cer. Dar voi să nu faceți ce fac ei, deoarece ei nu aplică ceea ce predică. Ei creează poveri grele și le pun pe umerii oamenilor, dar ei înșiși nu sunt dispuși să ridice un deget pentru a le mișca.

Iar cei care pretind a fi învățători ale celor mai înalte legi spirituale, dar nu trăiesc în conformitate cu ele, pot fi la fel de ușor de identificat. Tot ceea ce fac are ca scop să fie văzuți de oameni. Ei își fac robe largi și ciucuri lungi la veșminte; le place să stea în capul mesei la banchete și pe cele mai importante locuri din sinagogi, biserici și din alte locașuri de întâlnire; adoră să fie întâmpinați în piețe și îi încurajează pe ceilalți să-i numească Tată, Adevăratul Părinte, Supremul Învățător, Maestru, Rabin și Profet.

Dar nu trebuie să fiți numiți ‚rabin', întrucât există doar un singur ‚rabin' – și acela se află în inima voastră. Și nu trebuie să fiți numiți ‚maestru', întrucât aveți doar un singur ‚maestru' – și acela se află în sufletul vostru.

Să nu numiți nici o persoană de pe Pământ „tatăl" vostru spiritual sau „adevăratul părinte", întrucât aveți doar un singur Dumnezeu Tată/Mamă Spiritual, Sursa Întregii Creații, și voi sunteți cu toții copii ai acelui Unic Dumnezeu, frați și surori, vlăstare egale - Una cu Unicul Care Există.

Și nici nu trebuie ca cineva să fie numit supremul vostru învățător, întrucât aveți un singur suprem învățător, Divinitatea voastră lăuntrică – adică înțelepciunea, cunoașterea și adevărul care *sunteți* voi.

Vor fi alții care vă vor învăța despre modul în care îl puteți găsi pe acest Suprem Învățător în interiorul vostru, dar acea persoană poate fi numită „un" învățător, unul dintre cei mulți care vor veni la voi, pe parcursul vieții voastre, pentru a vă reaminti Cine Sunteți Voi Cu Adevărat. Da, chiar tu însuți te poți numi învățător, sau poți fi numit învățător de către mulți alții. Totuși, dacă alegi această formă de a servi omenirea, fă-o cu smerenie, în-

trucât cine se va preamări va fi obligat să se smerească, iar cine se va smeri va fi preamărit.

Adevăr vă spun Eu vouă: Cei mai mari dintre voi vor putea fi recunoscuți, pentru că ei vor fi slujitorii.

Vrei să spui că nu există ceva precum un Suprem Învățător, sau o Ființă Divină căreia să-i aducem onoruri? Vrei să spui că Moise, Iisus și Mahomed nu au fost mai speciali decât oricine altcineva?

Hai să o spunem invers. *Toți ceilalți sunt la fel de speciali ca Moise, Iisus și Mahomed.*

Este o afirmație foarte curajoasă. A spune ceva de genul acesta, poate crea necazuri. Aș putea fi ucis pentru că am spus un asemenea lucru. Asta ar putea fi numită *apostazie*. S-ar putea arunca o *fatwa* asupra mea, care să-i îndemne pe oameni să mă ucidă.

Da, s-ar putea întâmpla asta.

Nu am intenția să-l dezonorez pe Mahomed, făcând o asemenea afirmație.

Dar cum ar putea interpreta-o cineva ca pe un afront la adresa lui Mahomed? *Asta este ceea ce adepții lui Mahomed spun că ar trebui să facă oamenii.*

Ce?

Adepții lui Mohamed spun că toți oamenii ar trebui să se străduiască să fie la fel de speciali ca el. Ei *cheamă oamenii la această călătorie.* Asta reprezintă, de fapt, *Hadith.* Prin aceasta, adepții lui Mahomed folosesc viața lui ca model.

Oamenii pot spune că ei își *modelează* viețile după cea a lui Mohamed, dar nu spun că *repetă* viața sa. Este o *blasfemie* să spui că noi suntem la fel de sfinți ca și Mahomed. Este o *erezie* să pretindem că suntem la fel de spe-

ciali ca și Iisus. Este *culmea aroganței spirituale* să ne imaginăm că suntem la fel de înțelepți ca Moise.

Așa să fie? Nu a spus Iisus: „Eu și cu Tatăl una suntem" și „Cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l înfăptuiesc sunt frații și surorile mele"?

Poate, dar a fi frați și surori nu înseamnă că un frate nu poate fi mai special decât restul.

Întreabă o mamă care dintre copii ei e mai special. Nu a spus Iisus, despre minunile pe care le-a făcut: „Acestea, și multe altele încă și mai mărețe, le veți face și voi"?

Da, dar El a spus asta despre cei care cred în *El*. „Cel ce crede în *Mine*", a spus el, „va face aceste lucruri, și altele și mai mărețe".

Ceea ce înseamnă: „Dacă voi credeți că Eu sunt Fiul lui Dumnezeu și pot face aceste lucruri *și voi le puteți face*", nu-i așa?

Presupun că ar putea fi interpretată în acest fel.

Iisus a dat doar un exemplu. La fel și Mohamed. Maeștrii au dat întotdeauna asemenea exemple, încurajându-i pe ceilalți să-i urmeze, să trăiască așa cum au trăit și ei, să fie la fel cum au fost și ei. Toți musulmanii caută să imite viața lui Mahomed. Toți creștinii caută să imite viața lui Christos. Toți budiștii caută să imite viața lui Siddartha Gautama Buddha.

Nu crezi că ar fi bine să imitați viețile celor mai mari maeștri spirituali ai voștri?

Da, presupun că da.

Ei bine, a „imita" înseamnă „a te strădui să egalezi sau să depășești".

Privește ultimele cuvinte din această propoziție.

Privește-le. Înțelegi implicațiile?

N-ar fi cea mai crudă farsă să vă încurajez să faceți

asta, iar în următorul moment să declar că este imposibil?

Niciodată nu am gândit lucrurile în acest fel.

Ei bine, gândește în acest fel pentru că adevăr vă spun eu vouă:

Un maestru adevărat nu e cel care are cei mai mulți discipoli, ci acela care creează cei mai mulți maeștri.

Un conducător adevărat nu e cel ce are cei mai mulți adepți, ci acela care creează cei mai mulți conducători.

Un rege adevărat nu e cel care are cei mai mulți supuși, ci acela care îi conduce pe cei mai mulți spre regalitate.

Un învățător adevărat nu e cel cu cea mai multă cunoaștere, ci acela care îi face pe cei mai mulți să aibă cunoaștere.

Și un Dumnezeu adevărat nu e Cel care are cei mai mulți servitori, ci Cel care-i servește cel mai mult, făcând, astfel, Dumnezei din toți ceilalți.

Întrucât acesta este atât scopul cât și gloria lui Dumnezeu: ca supușii Săi să nu mai fie astfel și ca toți să-L cunoască pe Dumnezeu nu ca pe Cel de neatins, ci ca pe Cel de neevitat. (citat din Conversații cu Dumnezeu vol. 1)

O, ce mult îmi *place*! Dumnezeu nu este de neatins, ci este de *neevitat*! E o afirmație extraordinară.

Tu o consideri extraordinară, doar pentru că ți s-a spus că opusul său este adevărat. Ti s-a spus că *nu poți* atinge dumnezeirea și că nu ar trebui niciodată să încerci să o faci. Dar, nu e oare adevărat că Maeștrii ale căror învățături le urmați mulți dintre voi au făcut exact același lucru?

Ba da.

Și nu v-au încurajat ei să le urmați exemplul?

Au făcut-o, da.

Deci, pentru ce motiv spuneți că a face așa ceva e apostazie sau blasfemie?

Nu știu.

Acesta e un exemplu al contradicțiilor găsite în concepțiile voastre, în privința a ceea ce au spus mesagerii onorați de religiile voastre.

Dar acum, iată o A DOUA NOUĂ REVELAȚIE:

Fiecare ființă umană este la fel de specială ca orice altă ființă umană care a trăit vreodată, care trăiește acum, sau care va trăi vreodată. Sunteți cu toții mesageri. Absolut fiecare dintre voi. În fiecare zi duceți un mesaj al vieții *despre* viață. În fiecare oră. În fiecare moment.

Tot ce gândiți, spuneți și faceți reprezintă un mesaj. Întreaga voastră viață reprezintă învățătura voastră. Dacă ați crede că, mâine, alții vor merge pe calea pe care voi mergeți astăzi, ați mai alege aceeași cale?

Poate credeți că oamenii nu se uită la voi – dar o fac. Mai mulți oameni decât puteți ști. De fapt, toți cei ale căror vieți le atingeți, sunt atinși de exemplul vostru. Voi le oferiți informații despre viață. Voi le spuneți cum este ea, cum funcționează totul, cum stau lucrurile – iar ei vă vor imita, vă vor copia, vor prelua informațiile voastre în lumea lor și o vor face parte integrantă a vieții lor.

Copiii voștri vor face același lucru – toți tinerii, copii sau nu, care vă văd și vă cunosc și sunt atinși de voi, vor face acest lucru.

Familiile voastre o vor face. Toți oamenii, fie că fac parte din familie sau nu, care vă văd și care vă cunosc și care sunt atinși de voi, o vor face.

Vecinii voștri o vor face. Națiunea voastră o va face. Voi *sunteți* națiunea. Națiunea este compusă din *voi.*

Voi *sunteți* religia voastră. Religia voastră este compusă din *voi. Totul începe cu voi.*

Voi sunteți prima piesă a dominoului. Toate celelalte piese vor cădea, atunci când veți cădea voi. Ceea ce vă atrage, este ceea ce îi va atrage și pe ei! Prin urmare, nu lăsați ca ceva să vă atragă ... ci, mai degrabă, acordați-vă.

Acordați-vă la sinele vostru suprem, întrucât sinele vostru suprem pășește pe Cale. Acordați-vă cu cele mai grandioase idei ale voastre, întrucât cele mai grandioase idei vă conduc spre acea Cale. Acordați-vă la iubire, întrucât iubirea este acea Cale. Apoi, observați cum lucrurile se așează *la locul lor* – totul datorită *vouă.*

Tu ești un astfel de mesager. Ceea ce facem tu și cu mine aici este munca lui Dumnezeu. Deci, să continuăm!

Niciodată nu m-am gândit la mine ca la un mesager.

Asta ești – și e important să știi acest lucru. Altfel, îl veți căuta toată viața pe Cel ce Aduce Mesajul, după cum întreaga rasă umană l-a căutat pe acel Unic mesager, de-a lungul întregii sale istorii.

Specia voastră a anunțat, din când în când, că Acela a fost găsit. Și, făcând acest anunț, oamenii au decis atunci că nu ar mai putea exista nici un alt mesager – nici atunci și nici altădată.

Asta nu a fost ceva ce *v-am spus* Eu. *A fost ceva ce voi ați inventat.* A fost ceva ce ați decis de unii singuri.

Fapt este că voi știți, *cu toții* știți în mod inerent, intuitiv, ce funcționează și ce nu, ca să vă ducă acolo unde spuneți voi că alegeți să mergeți și să creați ceea ce alegeți să creați. Deja ați spus că ceea ce alegeți să creați este o lume a păcii, armoniei și fericirii. Există o busolă înăuntrul vostru, care vă indică acea direcție. Aveți un etalon după care puteți să vă măsurați fiecare opțiune, un cântar pe care puteți cântări fiecare decizie.

Aveți înăuntrul vostru un Sistem de Ghidaj Interior și îl puteți apela, ori de câte ori doriți – intuiție, presentiment, încredere, sau „o anumită senzație" – dar nu puteți nega că ar fi acolo. Este o conștiență mai înaltă. Este o *senzație interioară de siguranță.*

Și, cu cât te bazezi mai mult pe ea, cu atât vei ști mai mult că te poți baza pe ea.

10

În regulă, încă lucrez la Pasul 3. Doresc să fie adusă o nouă concepție despre Dumnezeu și despre Viață. Dar hai să vedem dacă am înțeles corect. Vrei să spui că ar trebui să acordăm tot atât de multă atenție cuvintelor unui șofer de taxi din Phoenix, ca și cea pe care o acordăm cuvintelor lui Moise, Iisus sau Mohamed?

De ce pui problema în acest mod? De ce nu pui această întrebare în legătură cu Confucius? Sau cu Siddharta Gautama Buddha? Sau cu Patanjali? De ce să nu-l alegem, pentru comparație, pe Baha'u'llah? Sau pe Jalal al-Din Rumi? Sau pe Joseph Smith? Și ce-ar fi dacă ne-am referi la Paramahansa Yogananda?

E a doua oară când ridici această problemă. Vrei să spui că un om ca Siddharta Gautama a fost la fel de sfânt precum Iisus?

A fost numit Buddha, nu-i așa?

În regulă. Am făcut o alegere greșită. Dar Joseph Smith? Cu siguranță că nu-l așezi în aceeași categorie cu Buddha, Moise, Iisus și Mohamed?

De ce nu?

Deoarece ... pur și simplu nu este *corect*, asta-i tot.

Acum lasă-mă *pe Mine* să văd dacă am înțeles corect. Mohamed a inspirat Coranul, așa este?

Da. Așa știu.

Iar Joseph Smith a realizat Cartea Mormonilor.

Da.

Deci vrei să spui că, de fapt, Coranul este mai sacru decât Cartea Mormonilor, deoarece Mohamed este „mai sfânt" decât Joseph Smith?

Ei bine, nu spun asta – dar presupun că majoritatea musulmanilor ar spune-o.

Iar creștinii ar spune același lucru despre Noul Testament și Iisus, în comparație cu Joseph Smith, iar evreii ar spune același lucru despre Tora și Moise, în comparație cu Joseph Smith. Asta vrei să-mi spui?

Nu vreau să vorbesc în numele altora. Pot vorbi doar despre observațiile mele de-a lungul anilor. Este o observație a mea, conform căreia majoritatea creștinilor ar spune despre Cartea Mormonilor că nu reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu într-un mod la fel de competent ca Noul Testament, în ciuda faptului că membrii Bisericii lui Iisus Hristos a Sfinților Zilelor de pe Urmă – adică Mormonii – se consideră în mod clar creștini ... și nu știu ce ar spune evreii despre ideea că aceeași Carte a Mormonilor reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu, la fel de exact ca și Tora. Ei ar putea spune „Cine poate ști?" Probabil că ar avea loc o controversă aprinsă în această privință. După cum am spus, sunt derutat.

În regulă, hai să trecem și la alte comparații. Cine este mai „sfânt", Iisus, Moise sau Mohamed?

Nu știu. E o întrebare la care nu știu să răspund.

Ei bine, Moise a adus Cele Zece Porunci, nu-i așa? Iar Iisus a adus învățăturile din Noul Testament, da? Și cuvintele lui Mohamed reprezintă tot ceea ce înseamnă Coranul, nu? Deci cine este mai „sfânt"?

Încerci să provoci o dispută?

Nu, *dar ființele umane o fac.* De fapt, ele au început una cu mult timp în urmă și nu au terminat-o niciodată. În efortul lor de a o termina, ei te amenință că te vor termina *pe tine.*

Asta este ideea. Asta este o parte din ceea ce se întâmplă acum în lume.

Mereu spui asta.

Da, deoarece te pregătesc pentru **A TREIA NOUĂ REVELAȚIE.**

Care este?

Nici o cale către Dumnezeu nu este mai directă decât orice altă cale. Nici o religie nu este „unica religie adevărată", nici un popor nu e „poporul ales" și nici un profet nu e „cel mai mare profet".

Dacă acest lucru este adevărat, atunci trebuie să lăsăm deoparte toate presupunerile pe care le-am făcut în crearea credințelor noastre. Trebuie să scoatem toate cărămizile cu care le-am construit. •

Aceste cărămizi nu mai susțin o structură ce adăpostește o lume de pace, armonie și bucurie.

V-am spus aici că problema cu care se confruntă lumea acum, este o problemă spirituală. Nu poate fi rezolvată prin mijloace politice. Nu poate fi rezolvată prin mijloace economice. Nu poate fi rezolvată prin mijloace militare, ci doar printr-o schimbare în credințe.

Credințele pe care sunteți acum invitați să le explorați și pe care poate ați dori să le adoptați sunt exprimate toate în Noile Revelații, oferite vouă aici.

Examinați cu atenție aceste Noi Revelații. Gândiți-vă la ele în mod serios. Ele nu v-au fost oferite fără motiv.

Ați cerut ajutor. Ați cerut să aflați care sunt noile idei pe care rasa umană le poate lua în considerare. Care este punctul de plecare pentru această discuție? Care sunt noile idei cu care puteți fi inspirați și cu care puteți spera

să-i inspirați pe alții? Aceste Noi Revelații vă sunt oferite ca răspuns la cererea voastră de ajutor.

Dar Tu ne ceri să luăm toate credințele noastre actuale și să le întoarcem cu susul în jos!

Credințele voastre actuale întorc *lumea* cu susul în jos. Vă sfâșiați, vă aruncați în aer, vă rupeți în bucăți, trageți de voi în toate direcțiile, otrăvindu-vă cu credințele voastre. Credințele voastre actuale nu vă sprijină, ele vă ucid.

Puteți opri toate acestea, urmând Cei Cinci Pași Către Pace.

În regulă, urmez Pasul 3 chiar acum. Declar că doresc să fie adusă o nouă înțelegere a lui Dumnezeu și a Vieții în lume.

Bine. Îți amintești Pasul 4?

Pasul 4 este a alege să fii suficient de curajos pentru a explora și examina noi înțelegeri și, dacă ele se aliniază cu adevărul și cunoașterea noastră interioară, să ne lărgim sistemul de credințe, pentru a le include.

Este corect. Exact asta intenționează să facă acest dialog: să vă dea o șansă să faceți ce spuneai. Ești pregătit să pornim în explorare?

În regulă, dar sunt neliniștit. Încă mi se pare puțin înspăimântător. Sună ca și cum ai fi pe punctul de a distruge fundația a tot ceea ce oamenii din întreaga lume consideră ca fiind adevărat.

Dar exact de asta are nevoie planeta voastră chiar acum! Foarte puțini oameni explorează aceste idei. Foarte puțini sunt măcar dispuși să le privească. Trebuie să ai curaj să faci acest lucru, pentru că ideile noi pot arunca o provocare. Tu ai curaj?

Ei bine, dacă nu trebuie să fiu de acord cu Tine ... dacă doar vom sta de vorbă ...

În unele societăți acesta este un lucru foarte mare. Oamenii nu sunt încurajați să facă așa ceva. De fapt, în unele locuri, nici măcar nu li se *permite* să o facă. Nu am nici o îndoială că, în unele cercuri, această carte va fi chiar interzisă.

Ei bine, atunci cred că fac parte dintre cei curajoși.

Nu doar tu, ci toți cei care vor citi această carte. Dacă nu au lăsat-o deoparte până acum, înseamnă că sunt și ei curajoși.

Ei bine, atunci să trecem la explorare. Vom examina credințe, corect?

Da. Acestea reprezintă fundamentul întregii experiențe umane. Deși unele dintre ele par să se refere doar la Dumnezeu și, prin urmare, poate să pară că îi afectează doar pe cei care cred în Dumnezeu, vei vedea imediat cum aceste idei despre Dumnezeu au avut un impact profund asupra vieții lumești.

Da, ai mai vorbit despre asta și înainte.

Nu trebuie să crezi în Dumnezeu, pentru a fi influențat de convențiile sociale create de cei care cred. Aceste convenții sociale produc imperative sociale - moduri în care toți oamenii simt că trebuie să-și trăiască viețile - deoarece, pur și simplu, „așa stau lucrurile".

Deci religia îi afectează deseori pe non-religioși.

Exact asta e ideea. Religia organizată, în final, nu reprezintă mai mult decât un sistem de credințe. Toate comportamentele umane sunt întemeiate pe credințe umane, iar un set de credințe îl alimentează pe un altul, creând ceea ce ați putea numi Super-Credințe, care transcend filozofiile religioase sau laice.

În privința credințelor, ca în cazul tuturor lucrurilor, întregul este mai mare decât suma părților. Astfel, e

bine să explorezi credințele religioase fundamentale, fie că ești o persoană cu preocupări religioase, fie că nu.

Am intrat, pe scurt, în discuția asta, din respect pentru ateii sinceri și pentru agnostici. Am vrut să le ofer un motiv să o urmărească în continuare.

Tot ceea ce trebuie să facă cineva căruia îi pasă de viață, este să arunce o privire asupra lumii din jurul său. Acesta ar trebui să fie un motiv destul de întemeiat.

Suntem pe un teren destul de periculos, asta e sigur.

Credințele tale sunt cele care te-au plasat acolo.

Există, bineînțeles, multe credințe despre Dumnezeu, răspândite de sutele de religii întemeiate în prezent pe Pământ, dar doar cinci dintre ele sunt esențiale. Ele sunt împărtășite de majoritatea religiilor organizate și, pe baza lor, acestea și-au întemeiat dogmele fundamentale.

Cea mai însemnată dintre credințele umane despre Dumnezeu este că Dumnezeu are nevoie de ceva.

Această idee este absolut fundamentală în majoritatea concepțiilor oamenilor referitoare la Dumnezeu. Conform acestei formulări, Dumnezeu este o Ființă din univers, care are nevoi și dorește ceva pentru a fi fericită.

Deși Dumnezeu este descris ca Ființă Supremă, conform acestei formulări este la fel de adevărat că, în anumite cazuri și condiții, Dumnezeu devine nemulțumit. Această nemulțumire se transformă, în cele din urmă, în mânie, iar această mânie duce, în final, la răzbunare.

Pe scurt, Dumnezeu vrea ca voi să fiți într-un anume fel, să faceți și să aveți anumite lucruri - și nu vrea să fiți într-un alt fel, să faceți și să aveți alte lucruri. Acestea sunt așteptările și cerințele lui Dumnezeu și, dacă ele nu sunt îndeplinite, urgia se vor abate asupra voastră.

Asta este exact ceea ce călugărițele obișnuiau să-mi spună în școala elementară Catolică: „Dacă nu asculți

Legile lui Dumnezeu, *vai și amar va fi de tine!"* Așa spuneau Surorile Îndurării.

În scrierile autentice ale diferitelor voastre religii, aceste cerințe ale lui Dumnezeu au fost formulate clar și rezumate în felurite moduri, dar ele spun toate cam același lucru. Poate că cel mai familiar rezumat este cunoscut ca *Decalogul,* sau „Cele Zece Porunci".

Credința că Dumnezeu are nevoie de ceva pentru a fi fericit este o idee falsă. Este ideea eronată nr. 1, dintre Cele Cinci Idei False Despre Dumnezeu.

Dumnezeu este tot ceea ce este, tot ce a fost și tot ce va fi vreodată. Nu există nimic care să nu fie Dumnezeu și, prin urmare, Dumnezeu nu dorește și nu are nevoie de absolut nimic.

Iată, deci, cea de-A PATRA NOUĂ REVELAȚIE.

Dumnezeu nu are nevoie de nimic. Dumnezeu nu cere nimic pentru a fi fericit. Dumnezeu este însăși fericirea. Prin urmare, Dumnezeu nu cere nimic de la nimeni din univers.

Acest lucru nu poate fi adevărat.

Ba este.

Nu *poate* fi. Practic, fiecare Sfântă Scriptură a tuturor religiilor din lume are o listă lungă de cerințe pe care Dumnezeu le-a stabilit pentru rasa umană. Acestea includ comportamente, ritualuri, obiceiuri și chiar lucruri precum alimentația și îmbrăcămintea.

Sfinția Sa Swami A.C. Bhaktivedanta, fondatorul Societății Internaționale pentru Conștiința Krishna, care a scos cartea *Bhagavad-Gita pe înțelesul tuturor,* spune în introducere că oamenii trebuie să înțeleagă că esența de bază a Bhagavad-Gitei este următoarea:

În locul satisfacerii simțurilor materiale proprii, omul trebuie să satisfacă simțurile Domnului. Aceasta este cea mai înaltă perfecțiune a vieții. Domnul vrea asta și El o cere.

Nu e deloc adevărat.

Sfinția Sa s-a înșelat?

Sfinția Sa s-a exprimat incorect în ceea ce a scris. A fost o afirmație inexactă.

Bineee ... atunci să luăm Tora. Are o lungă listă cu ce să faci și ce nu, transmisă ca fiind Legea lui Dumnezeu. La fel și Coranul, ca să numesc doar încă două dintre scripturile sacre ale omenirii.

Da, așa este. E corect. Deci, hai să privim la câteva lucruri pe care aceste scripturi le afirmă. Hai să vedem dacă acestea sunt genurile de afirmații pe care le-ați atribui lui Dumnezeu.

În Deuteronomul se spune că dacă un bărbat se căsătorește cu o femeie și află că nu este virgină, iar familia ei nu poate dovedi că era virgină înainte de căsătorie „ea trebuie adusă la ușa casei tatălui ei și, acolo, bărbații din oraș vor trebui să o omoare cu pietre".

Stai un pic. Asta e Legea lui Dumnezeu?

Da, după cum se spune că a transmis-o Moise. *Tora* mai spune și că dacă sunt găsiți într-o relație adulterină, atât bărbatul cât și femeia trebuie să fie duși la porțile orașului și, de asemenea, omorâți cu pietre.

Of, putem să ne oprim aici pentru o clipă?

Iar Dumnezeu este preocupat și de alte probleme ale vieții reale. De exemplu, îmbrăcămintea. O femeie „nu trebuie să poarte haine bărbătești ... întrucât Domnul Dumnezeul vostru detestă pe oricine care face acest lucru", se spune în Tora.

Ei bine, gata cu pantalonii.

De asemenea: „Nu purtați haine din lână și in, țesute împreună."

Ei, stai un pic ...

Apoi, de asemenea, doar anumite persoane sunt binevenite în casa de rugăciuni a lui Dumnezeu. Dacă se întâmplă să fii un copil născut în afara unei căsătorii legitime, nu poți merge acolo.

Nu poți?

Nu. Nici un copil nelegitim „și nici vreunul dintre descendenții săi nu pot intra în adunarea Domnului, chiar până la a zecea generație."

De asemenea, dacă o anume parte a corpului tău este rănită într-un accident, sau ca urmare a unui război, nu te poți alătura altor oameni ce se roagă la Dumnezeu.

Poftim?

În Biblie se spune: „Dacă testiculele unui bărbat sunt zdrobite sau penisul său este tăiat, el nu poate fi inclus în adunarea Domnului."

Bine, bine, hai să ne oprim aici.

Dar aceste cuvinte sunt chiar din Biblie. Te supără, sau te deranjează?

Aceste cuvinte sunt în Biblie?

Mergi la Deuteronomul 23:1-2, în traducerea New Living.

A, una dintre acele Biblii *moderne*.

Da. Versiunea King James spune astfel: „Cel care este rănit în pietre, sau are membrul intim tăiat, nu va intra în adunarea Domnului", dar înseamnă același lucru.

Ei bine, îmi ia mintea foc ...

Și am niște vești surprinzătoare pentru femeile ce urmează cursurile de auto-apărare care se pot face în prezent.

Chiar așa?

Da. Ele pot da de multe belele, din cauza unor lucruri pe care le învață la acele cursuri.

Ce vrei să spui?

În Biblie se spune: „Dacă doi bărbați se luptă, iar soția unuia dintre ei vine să-și salveze soțul de atacator și ea îl apucă pe acesta de părțile sale intime, va trebui să i se taie mâna. Să nu i se arate nici un fel de milă."

Mamă, cei care au scris Biblia aveau o problemă cu organele genitale masculine, nu-i așa?

Cine crezi tu că a scris-o?

M-am prins!

O, dar ei aveau și unele idei despre copiii care nu-și ascultă părinții. Sunt gânduri pe care, probabil, nu multe mame le-ar avea.

Ei, bine ... ce are de spus această Sfântă Scriptură despre copiii neascultători?

Omorâți-i.

Ceee?

După cum susține Tora, Dumnezeu spune să-i omorâți.

Nu cred asta.

Ei bine, e chiar acolo, limpede ca lumina zilei:

„Dacă un om are un copil încăpățânat și indisciplinat, care nu se supune mamei și tatălui și nu-i ascultă atunci când ei vor să-l cumințească, mama și tatăl său îl vor lua și îl vor duce la cei vârstnici, la poarta orașului.'

Ei le vor spune vârstnicilor: ‚Acest copil al nostru este încăpățânat și indisciplinat. Nu vrea să ne asculte.

Este un desfrânat și un bețiv'. Atunci, toți bărbații din oraș îl vor omorî cu pietre. Trebuie să vă descotorosiți de tot răul ce există printre voi."

În regulă, cred că ajunge atât ...

Dar Dumnezeu nu se bazează întotdeauna pe supușii săi pentru a duce la îndeplinire pedepsele Sale. Foarte des - conform diferitelor voastre „sfinte scripturi" - Dumnezeu aplică pedeapsa în mod direct.

Stai o clipă. Vrei să spui că nu aștepți Ziua Judecății de Apoi? Pedepsești oamenii, cât timp se află pe Pământ?

Bineînțeles că o fac! Mai ales dacă ei nu cred în Mine și în generozitatea mea! Tu nu ai face-o? Dacă ai fi atotputernic, atotștiutor, bun în toate privințele și atotiubitor, nu i-ai pedepsi pe cei ce nu cred în tine? Vreau să spun, asta nu te-ar înfuria rău?

Glumești aici, nu-i așa? Râzi de mine!

Numești „scripturile voastre sacre" greșite? Fii atent! Asta ți-ar putea aduce *ție* o pedeapsă.

Ei, hai să fim serioși!

Coranul afirmă clar: „În ce-i privește pe cei ce nu cred, faptele lor sunt ca un miraj din deșert, pe care cel însetat îl ia drept oază cu apă, până ce ajunge acolo doar pentru a descoperi că nu este nimic și găsește că Dumnezeu se răzbună, întrucât Dumnezeu este iute la răfuială." (Sura 24:39).

Musulmanii știu ce manifestări ale lui Dumnezeu îi așteaptă pe cei care cred în generozitatea Mea și pe cei care nu cred.

Sura 9:26 spune: „Dar Allah a picurat liniștea Sa peste Mesager și peste Credincioși și a trimis forțe pe care nu le-ați văzut: El i-a pedepsit pe Necredincioși. Astfel i-a răsplătit El pe cei fără de credință".

Deci noi suntem *obligați* să credem, că dacă nu ...

Așa este.

Nu știam toate astea. Pur și simplu, nu pare rezonabil ca Sursa Întregii Generozități, Bunătăți și Înțelepciuni să pedepsească oamenii care, dintr-un motiv sau altul, nu cred în El, pur și simplu.

Dar Eu întotdeauna le ofer oamenilor o șansă! Nu ți se pare corect? Niciodată nu pedepsesc pe cineva, fără ca mai întâi să-i trimit o avertizare că ar fi mai bine să-și revizuiască comportamentul și să-și întărească credința în Mine. Dacă tot nu cred în Mine, e adevărat că îi distrug complet, dar niciodată, niciodată, fără avertizare.

Nu-L cunosc pe acest Dumnezeu despre care vorbești! Cred că inventezi totul!

Eu o fac? Sau ... *voi*?

Ce vrei să spui?

Citiți propriile voastre scripturi sfinte, scrierile oamenilor.

Hai să citim din nou din Coran, la Sura 17:15-16:

„... nici nu Ne vom manifesta Furia, până nu vom trimite un mesager (pentru a avertiza).

Când hotărâm să distrugem un popor, mai întâi Noi trimitem un ordin exact acelora dintre ei cărora le sunt oferite lucrurile bune din viață și totuși nu le respectă; astfel încât mesajul pe care îl trimitem se dovedește întemeiat, iar apoi îi distrugem complet."

Problema e că lumea este plină de păcătoși - oameni care nu cred că Eu sunt Dumnezeu și sunt bun, oameni care fac lucruri pe care Eu nu vreau ca ei să le facă. De fapt, ființele umane sunt atât de rele, încât va trebui să distrug cea mai mare parte a omenirii și să o pedepsesc pe toată, înainte de ziua de pe urmă.

Ce? Ce tot spui aici?

Îți spun cât de furios sunt! Am spus asta în multe dintre sfintele voastre scripturi, ca în Coran, la Sura 17:58:

„Nu există locuință pe care Noi să nu o distrugem înainte de Ziua Învierii, sau să nu coborâm pedeapsă grea asupra sa. Aceasta este după lege (a lui Dumnezeu)."

Dar eu credeam că ești un Dumnezeu iubitor și iertător.

Sunt, dacă nu Mă faci să Mă înfurii.

Râzi de noi, nu-i așa? Ai citat câteva paragrafe învechite din aceste scripturi, pentru a-ți bate joc de oameni.

A cita ce ați spus despre *Mine,* înseamnă a-mi bate joc de *voi?*

Bunul și minunatul meu prieten, Dumnezeu nu-și bate joc de oameni; *oamenii sunt cei care își bat joc de Dumnezeu.*

Voi spuneți că Dumnezeu *dorește* toate aceste lucruri și folosiți scrieri pe care le numiți *sfinte* pentru a dovedi asta.

Susținând aceste Sfinte Scripturi, ați justificat și argumentat cele mai barbare comportamente.

Nu e corect. Pasajele pe care le-ai citat sunt *învechite.* Nu se intenționează ca ele să fie aplicate ad litteram în zilele noastre.

Credeam că scripturile voastre sfinte nu au fost *niciodată* „învechite". Oare nu asta le face să fie sacre? Ești sigur că nu s-a intenționat ca aceste cuvinte să fie aplicate ad litteram acum?

Sunt sigur, bineînțeles. Nu s-ar putea să fie așa.

Poate ai dori să spui asta câtorva dintre fundamentaliștii lumii voastre. Părerea lor e destul de diferită.

Sunt printre voi unii care interpretează cuvânt cu cuvânt. Ei susțin că sfânta lor scriptură – Biblia, Coranul, oricare ar fi ea – trebuie să fie citită exact ca atare și aplicată *ad litteram.*

Ei, da, știu asta.

Dar asemenea fundamentaliști sunt în minoritate. Ei nu au un impact real în viața de zi cu zi.

Ei, nu zău!

Bine, admit că au existat unele locuri în lume, unde guvernele au făcut chiar legi din afirmații apărute, mai întâi, în scripturile lor. Iar autoritățile din aceste țări chiar au tăiat mâinile hoților, au omorât adulterinii cu pietre, au ucis apostații și, deseori, au administrat aceste pedepse pe stadioane, ca evenimente publice ...

Da, în timpuri primitive se petrec lucruri primitive.

Ei bine, eu nici măcar nu vorbeam de timpuri primitive. Eu vorbeam despre secolul al XXI-lea. Vorbeam despre aceste zile și aceste vremuri.

Și eu la fel.

O! Ei bine, majoritatea oamenilor nu cred că acestea sunt timpuri primitive.

Atunci ei nu privesc foarte atent lumea din jurul lor.

Totuși, ce vroiam să spun este că astfel de fundamentaliști radicali nu au un impact mare asupra vieții de zi cu zi a majorității oamenilor.

Poate că nu asupra multor oameni din societatea în care trăiești *tu,* sau în cercurile în care te învârți, dar sunt alte societăți și alte cercuri în interiorul propriei tale societăți, unde vederile strict fundamentaliste au un impact enorm asupra vieții de zi cu zi.

Cred că trebuie să fiu de acord cu tine, când aud povești despre Afganistan, de exemplu, unde, timp de cinci ani, autoritățile guvernamentale au urmat ceea ce ele spuneau că este adevărata și corecta interpretare a scrierilor sfinte ale Islamului, atunci când tăiau mâinile hoților și îi ucideau pe necredincioși.

Nu este singura țară care a manifestat comportamente primitive.

Nu, dar în această țară anume au ajuns să se întâmple lucruri extrem de stranii, aproape ieșite din comun. Guvernul nu permitea să fie cântată nicăieri altă muzică, în afara imnurilor sacre și a psalmodierilor. A interzis televiziunea. A catalogat etalarea unei imagini, a fotografiei unei ființe umane, sau a unui animal drept o ofensă ce merită a fi pedepsită, spunând că a crea sau arăta „imagini imprimate" înseamnă o violare a legii sacre. Am vorbit deja despre interdicțiile pentru femei. Există legi și în alte țări, care sunt aproape la fel de stricte. Lumea a fost îngrozită, în aprilie 2002, când a circulat știrea conform căreia aproape cincisprezece adolescente au murit într-un incendiu izbucnit la școala unde învățau, în Arabia Saudită, deoarece se pare că nu li s-a permis să iasă dintr-o clădire în flăcări, fără veșmintele Islamice potrivite.

Există efectiv o „poliție religioasă" în Arabia Saudită, care are autoritatea de a cita oamenii pentru încălcări ale legilor religioase, așa cum le interpretează ei. Femeile pot fi pedepsite pe loc, dacă se consideră că sunt îmbrăcate necorespunzător în public. O femeie nu poate lua cina cu logodnicul ei într-un restaurant. Cuplurile care ies la plimbare nu pot lua loc, decât în așa fel încât femeia să nu se așeze lângă un alt bărbat, în afara soțului ei.

Iar când asemenea practici sunt puse sub semnul întrebării, se spune despre cel care o face că ar fi „insensibil" la normele culturale, la obiceiurile religioase și tra-

dițiile străvechi ale populației locale. Dar, oare, ar trebui noi să abandonăm valorile umane esențiale, pentru a onora diversitatea culturală sau religioasă? E o dovadă de lipsă de sensibilitate, dacă ești sensibil la legi insensibile?

Presupun că se poate spune că *este* lipsă de sensibilitate ca cineva să critice ceea ce însăși populația locală spune că dorește - dar, în cele mai multe dintre aceste cazuri, oamenii nu au nici o posibilitate de alegere. Acestea sunt legi „sacre", care nu au nimic de-a face cu protecția civilă, ci sunt strâns legate de credințele și prejudecățile religioase respective și sunt *impuse* oamenilor.

Când Talibanii au părăsit Kabul-ul, capitala Afganistanului, a durat o jumătate de zi până ce femeile au început să iasă din casă fără să poarte veșminte din cap până în picioare, până ce bărbații și-au ras bărbile pe care nu le doreau și până când a început să se audă din nou muzică.

Hai să examinăm credințele culturale primitive și comportamentele anormale ale altor câteva țări?

A, te referi la credințe ca cea datorită căreia oameni cu o anumită culoare a pielii ar trebui să fie cumpărați, vânduți și folosiți ca sclavi? La ideea că aceiași oameni ar trebui să fie tratați diferit până în zilele noastre, să li se ofere mai puțin respect, mai puțină educație, mai puține oportunități și, în general, o parte mai mică din tot? Sau la ideea că femeile, ca și cei cu preferințe sexuale diferite de ale altora, ar trebui incluși în aceeași categorie?

Te referi la țări care cred că cel mai tare are dreptate? Națiuni care își potrivesc morala pentru a o adapta propriilor scopuri? Guverne care distorsionează adevărul, pentru a se potrivi planurilor proprii? Oameni care cuceresc, distrug, bombardează, omoară, jefuiesc, copleșesc din punct de vedere economic și le refuză unora, în mod sistematic, accesul la o zecime din bogățiile lor, *pentru a putea avea ei mai mult?*

Tu faci această listă, nu eu.

Dar ajută-mă să înțeleg. Multe popoare și națiuni de pe cuprinsul globului fac ce fac, spun ce spun și cred ce cred, bazându-se pe ceea ce știu ele că a proclamat Dumnezeu.

Eu nu fac proclamații.

Vrei să spui că nu ai fost Tu - Dumnezeu - cel care a spus că oamenii ar trebui să se comporte în aceste moduri? *Nu* ai fost Tu cel care a ales un singur popor pentru a fi „poporul ales"? *Nu* Tu ai fost cel care a pus o singură națiune „sub Dumnezeu"? *Nu* Tu ai fost cel care a spus, după cum arată clar Noul Testament, că oamenii din rase diferite nu trebuie să se căsătorească între ei, că homosexualii sunt o rușine, sau că, după cum declară Tora, „Dacă testiculele unui bărbat sunt zdrobite, sau penisul îi este tăiat, el nu poate fi inclus în adunarea Domnului?"

Tu ce crezi?

Nu știu ce să cred.

Ba da, știi. Știi exact ce să crezi. Cunoști adevărul în legătură cu toate acestea. Tu știi, mulțumită acelui sistem lăuntric de îndrumare despre care am vorbit.

Ai o *senzație lăuntrică de siguranță,* care-ți spune că nu e posibil ca Dumnezeu să fi spus aceste lucruri - sau, măcar jumătate din celelalte lucruri atribuite mie. Tu știi asta, Eu știu asta și toți ceilalți știu asta. Întrebarea nu este dacă tu știi acest lucru, ci dacă ești capabil să o admiți, să o spui sus și tare, să contrazici ideea dominantă care spune că este extrem de greșit să disprețuiești credințele sacre și tradițiile străvechi. Vă e permis să vă disprețuiți *unul pe altul,* dar nu și credințele voastre.

De fapt, a devenit o tradiție să vă disprețuiți unul pe altul, *tocmai din cauza* credințelor voastre.

Și astfel, absurditatea a închis cercul.

11

Trebuie să admit că întotdeauna mi s-a părut greu de crezut ca Dumnezeu să le interzică oamenilor căsătoriile interrasiale, sau că femeile nu trebuie să-și afișeze în public nici o porțiune a corpului, sau că partenerii într-un cuplu nu au voie să folosească anticoncepționale, sau că bărbații trebuie să poarte barbă.

Nu am înțeles niciodată de ce Dumnezeu simțea că trebuie să dea ființelor umane atât de multe *ordine.*

Nu. Nu trebuie să dau ordine nimănui și nu am făcut-o niciodată.

Niciodată?

Nu. Și nu o voi face niciodată.

N-o vei face niciodată? Vrei să spui că nu vom ști niciodată ce vrea Dumnezeu cu adevărat?

Nu.

De ce? *De ce ne-ai face una ca asta?*

Ce să vă fac?

De ce ne-ai spune să urmăm Legea lui Dumnezeu, să dăm ascultare dorințelor Tale și apoi să nu ne spui ce vrei cu adevărat?

Pentru că nu există nimic ce să doresc *cu adevărat.* Acesta e un lucru pe care voi nu-l puteți înțelege, sau refuzați să-l acceptați. Dumnezeu nu vrea nimic și nu are nevoie de nimic.

Dumnezeu nu cere nimic, nu ordonă nimic, nu pretinde nimic, nu constrânge pe nimeni. Predicați *aceasta* în seminariile voastre și în madrasas-urile voastre. Dumnezeu nici nu comandă nici nu cere, nici nu insistă nici nu așteaptă ceva. Spuneți *aceasta* tinerilor voștri.

Eu sunt Autorul a Tot Ce Există. Eu sunt Creatorul și cel Creat. Nu există nimic care să nu fiu Eu. Nu am nevoie să dau ordine nimănui. Cui i-aș da Eu ordine? Nu există nimeni căruia să-i ordon, în afară de Mine. Eu sunt Totul în Tot. Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul. Și pe cine aș pedepsi Eu, dacă ordinele Mele nu ar fi îndeplinite? Mi-aș folosi mâna stângă pentru a o pocni pe cea dreaptă? Mi-aș mușca nasul, ca să-i fac în ciudă feței?

Profesorii și juriștii voștri, preoții și *ulama* voștri vă spun că trebuie să vă fie frică de Dumnezeu, pentru că El este un Dumnezeu răzbunător. Trebuie să trăiți cu frică față de mânia lui Dumnezeu. Trebuie să tremurați în prezența Lui. Toată viața trebuie să vă temeți de judecata îngrozitoare a Domnului. Pentru că Dumnezeu este „drept", vi se spune. Și, Dumnezeu știe, veți avea necazuri atunci când vă veți confrunta cu judecata îngrozitoare a Domnului. Prin urmare, trebuie să vă supuneți ordinelor lui Dumnezeu. Altfel, ați încurcat-o.

Din acest motiv, majoritatea oamenilor își petrec o mare parte a vieții lor adulte căutând „calea cea dreaptă" pentru a-L venera pe Dumnezeu, pentru a-L asculta pe Dumnezeu, pentru a-L servi pe Dumnezeu. *Ironia este că Eu nu doresc venerația voastră, nu am nevoie de supunerea voastră și nu e necesar să Mă serviți.*

Aceste comportamente sunt cele cerute de-a lungul istoriei, supușilor, de către monarhi - monarhi egocentrici, nesiguri, tiranici. Acestea nu sunt cerințe Dumnezeiești, sub nici un aspect, și este interesant faptul că lumea nu a înțeles până acum că aceste cerințe sunt falsificate, neavând nimic de-a face cu nevoile Divinității.

Divinitatea nu are nevoi. Tot Ce Există, este exact acest lucru: tot ceea ce există. *De aceea, nu vrea și nu îi lipsește nimic - prin definiție.*

Dacă alegeți să credeți într-un Dumnezeu care, într-un anume fel, are nevoie de ceva - și care se supără atât de tare dacă nu primește, încât îi pedepsește pe cei de la care se așteaptă să-l primească - atunci voi alegeți să credeți într-un Dumnezeu mult mai mic decât Mine. *Sunteți* cu adevărat Copiii unui Dumnezeu Mai Mic.

Nu, copiii mei, vă asigur din nou, prin această conversație, așa cum am făcut-o și în conversațiile anterioare, că nu am nici o nevoie. Nu vă cer nimic. (Din CCD vol 1).

Atunci, nu Tu ne-ai dat „ordine"?

Nu. Ființele umane au simțit că trebuie să dea ordine ființelor umane, pentru a *păstra* ordinea. Și cel mai bun mod prin care îi puteau face pe oameni să *îndeplinească* ordinele, a fost să spună că ele veneau direct de la Dumnezeu.

Mai erau și cei care credeau, în mod sincer, că primesc directive de la Dumnezeu despre cum trebuie trăită viața. Ceea ce au spus că au primit, a fost transmis din generație în generație, cu bună credință. Totuși, aceasta nu înseamnă că ceea ce a fost transmis a fost întotdeauna și corect, nici nu înseamnă că persoana care susține că a fost receptorul inițial al acestor revelații, este infailibilă.

Nu mai mult decât este infailibilă această carte.

Corect. Asbsolut corect. Orice pretenție de infailibilitate a acestei cărți ar fi incorectă.

Ar fi incorect să spunem că această carte e corectă.

Da.

Deci această carte este corectă, atunci când spune că este incorectă.

E inteligentă remarca ta și îți spun încă o dată, da.

Deci, dacă este incorectă, de ce ar trebui s-o cred?

Nu trebuie să o crezi. Ar trebui să o aplici și să vezi ce anume funcționează.

Că veni vorba, fă același test cu toate scrierile care susțin că sunt comunicări ale lui Dumnezeu.

Deja am făcut asta. Timp de secole am testat cuvintele din celelalte cărți, iar viața pe planeta noastră e dovada felului în care au funcționat, sau nu, învățăturile lor.

Deci, nu mai e o chestiune legată de *a avea* dovezi, ci e o chestiune legată de cât de multe dovezi *aveți nevoie.*

Așa se pare. Totuși, ceea ce spui aici, în această carte, e imposibil de crezut. Nu poate fi adevărat. Încalcă tot ce am fost eu învățat. Dumnezeu *trebuie* să vrea *ceva.*

De ce?

Nu știu, dar *trebuie.* Dacă nu vrea, ce motiv am mai avea noi să facem, sau să nu facem, ceva?

Vrei să spui că voi vreți ca *Dumnezeu* să vă ceară să faceți lucrurile care sunt cele mai bune pentru voi și să vă interzică să faceți lucrurile care, în mod clar, nu sunt bune pentru voi?

Nu, nu, noi vrem ca Dumnezeu *să hotărască* ce este „cel mai bine" sau „nu e bine". Odată ce vom ști ce anume este *așa,* putem, cât de cât, să ne bazăm pe noi înșine pentru a face, sau nu, acel lucru. Dificilă e decizia asupra ceea ce *este* „cel mai bine".

Dar asta ar trebui să fie ușor. Pur și simplu, decideți ce încercați să faceți. Priviți doar la ceea ce doriți să experimentați.

Cine? Noi ca indivizi, sau noi ca grup? Și când?

Acum, sau în viitor? Deoarece, vezi tu, problema e că majoritatea oamenilor hotărăsc ce vor ei înșiși să experimenteze și vor să experimenteze acum – *chiar* aici, *chiar* acum – și nu se gândesc *deloc* la viitor. Nici măcar la ziua de mâine, cu atât mai puțin la luna viitoare sau la anul viitor.

De ce sunteți atât de miopi?

Pentru că suntem egoiști.

De ce sunteți atât de egoiști?

Pentru că noi, de obicei, ne gândim în primul rând la noi și, uneori, chiar numai la noi.

Știți asta despre voi?

Da. Putem admite asta.

Atunci problema este ușor de rezolvat. Răspunsul este evident.

Serios? Care e?

Pur și simplu extindeți definiția „Sinelui".

Problema nu este aceea că sunteți centrați pe propriul sine, problema este că ați definit greșit Sinele în jurul căruia *vă centrați.* Atunci când vă centrați în jurul unui „sine" care este mult mai mic decât e Sinele în realitate, când definiți „sinele" ca pe ceva mai mic decât este Sinele cu adevărat, *atunci* aveți probleme.

De fapt, definiția voastră pentru „sine" este prea mică. Când ați devenit prima dată „conștienți de sine" - adică, atunci când *Homo Sapiens* au devenit prima dată *conștienți* de ei înșiși – ați experimentat senzația că „voi" erați „aici" și tot restul era „acolo". Și astfel ați definit „sinele" într-un mod care era mult prea limitat.

Mai târziu în acest dialog, când vom cerceta a Opta Nouă Revelație, veți înțelege în mod dramatic cât de limitată a fost definiția voastră pentru „sine". Dar nu vă învi-

novãtiți. Nu aveați de unde să știți mai mult. Nu înțelegeați. *Și aici v-au trădat majoritatea religiilor organizate. V-au învățat să credeți într-un Sine limitat și mititel.*

Am crezut că Creștinismul ne învață că eu sunt protectorul fratelui meu.

Da, dar tu ești „aici", iar fratele tău este „acolo". Vă vedeți ca fiind separați unul de celălalt.

Am crezut că Islamul propovăduiește că cel mai important element în viață este *umma*, comunitatea. Comunitatea e totul. Onoarea comunității, sanctitatea comunității, siguranța comunității, aspectul și pioșenia comunității – toate aceste lucruri sunt importante și hotărăsc dacă Dumnezeu este simțit ca experiență în viețile oamenilor.

Da, dar comunitatea constă tot din „oamenii voștri". „Ceilalți oameni" nu fac parte din ea. Vă vedeți ca fiind separați unii de ceilalți. Aceasta ne conduce la natura majorității credințelor voastre fundamentale. Voi definiți Sinele individual ca acea parte din voi care se termină în vârful degetelor de la mâini și de la picioare. Și, da, unii dintre voi au simțul unui „sine colectiv" care se extinde la familia voastră, sau la comunitatea voastră – și, în unele cazuri, acea comunitate poate fi destul de mare, dar ea încă nu include totul. Ea îi include pe toți cei care gândesc ca voi, arată ca voi, se poartă ca voi, sunt de acord cu voi, dar nu îi include pe ceilalți. De fapt, îi poate *exclude* pe ceilalți, în mod sistematic. Atât de multe dintre religiile voastre organizate v-au învățat să fiți exclusiviști. În acest fel, ele au creat exact opusul a ceea ce trebuiau să creeze. În loc să creeze unitate, ele au produs separare.

Dar noi *suntem* diferiți unul de altul. Nu se poate nega acest lucru.

Nu am spus nimic despre diferențe. Vorbesc despre separare. Diferențele nu sunt separări.

Dar noi *suntem* separați unul de altul

Nu, nu sunteți. Doar credeți că sunteți. Doar vă purtați ca și cum ați fi. În realitate, nu sunteți.

Aceasta este ceea ce vă spun majoritatea religiilor voastre. Ele vă spun că sunteți separați unul de altul – și separați de Dumnezeu.

Nu suntem separați de Dumnezeu?

Nu sunteți.

Ba sigur că suntem. Dumnezeu este bun. Dumnezeu este mare. Noi suntem răi. Noi suntem păcătoși. Noi suntem niște particule minuscule de praf, și nu suntem demni nici măcar ca pașii Domnului să treacă peste noi. Noi trebuie să ne umilim înaintea lui Dumnezeu, să ne amintim mereu de nimicnicia noastră în fața Lui, Cel care ne-a creat.

După unele religii, trebuie să cădem în genunchi în implorare umilă, în timp ce ne spunem rugăciunile. După alte religii, când îl lăudăm pe Allah, trebuie să ne prosternăm cu fața la pământ de cinci ori pe zi. După alte tradiții, trebuie să facem o plecăciune până la pământ. Trebuie să ne batem în piept. Trebuie să ne biciuim. Trebuie să ...

Gata! Am înțeles! Am priceput ideea.

Acum ne spui că am înțeles totul greșit?

Vă spun că a fost o neînțelegere. V-am făcut cunoscute revelațiile mele pe multe căi și prin mulți mesageri – dar am venit la voi nu să vă umilesc, ci să vă înalț.

Dar noi nu merităm să fim înălțați. Noi merităm doar să ne târâm înaintea Domnului.

De ce? De ce credeți asta?

Pentru că Te-am dezamăgit.

A, da, a doua idee eronată despre Dumnezeu.

12

Vrei să spui că *nu* L-am dezamăgit pe Dumnezeu?

Cum puteți să-L dezamăgiți pe Dumnezeu, când El nu vrea și nu are nevoie de nimic?

Ei bine, sigur că eu nu cred asta.

Așa e. Tu crezi în Prima Idee Eronată.

Și de aceea am greșit de la început?

Corect. Toate celelalte credințe se bazează pe acea idee eronată. Prima idee falsă despre Dumnezeu e că Dumnezeu are nevoie de ceva. A doua este că Dumnezeu nu reușește să-și vadă nevoile îndeplinite.

Dar poate s-o facă! *S-a și întâmplat!*

Când?

La început. În Grădina Edenului. Le-a spus oamenilor să nu mănânce fructul din Pomul Cunoașterii Binelui și Răului, dar noi am făcut-o. Așa că ne-a aruncat afară din Grădină. Ne-a alungat din Paradis.

Asta e doar o poveste, desigur. E o parabolă. Scopul ei este de a transmite ideea că noi ne-am separat de Dumnezeu, atunci când am păcătuit.

A, da, a treia idee eronată despre Dumnezeu.

Întâi credeți că Dumnezeu *are nevoie* de ceva.

Apoi credeți că Dumnezeu *poate să nu obțină* ce are nevoie.

În al treilea rând, credeți că Dumnezeu *v-a separat*

pe voi de El, pentru că e vina voastră că El nu a reușit să obțină ce are nevoie.

Dar e *adevărat*. Tu aveai nevoie ca noi să nu păcătuim - și noi am păcătuit. Așa că pedeapsa noastră a fost să fim alungați din Paradis. Suntem separați de Dumnezeu. Acum trebuie să ne străduim să refacem drumul înapoi. Trebuie să intrăm din nou în grațiile lui Dumnezeu.

Minunații mei copii, niciodată nu sunteți *decât* în grația mea. V-ați creat în imaginația voastră un Dumnezeu ale cărui sentimente pot fi rănite. Eu nu pot fi jignit. Sensibilitatea Mea nu se simte ofensată. Voi nu Mă puteți supăra. Voi nu Mă puteți înfuria. Supărarea și mânia sunt însăși antiteza a Cine și Ce Sunt Eu.

Voi vă imaginați că sunt o ființă ca voi, doar mai mare și mai puternică, care trăiește undeva în univers - un fel de model de părinte cu nevoi ale ego-ului și agitații emoționale care seamănă cu ale voastre. Dar adevăr vă spun eu vouă: asta nu reprezintă cine și ce sunt Eu.

Iată cea de-A CINCEA NOUĂ REVELAȚIE:

Dumnezeu nu este o Super Ființă singulară, care trăiește undeva în Univers, sau în afara lui, care are aceleași nevoi emoționale și este supus aceluiași tumult emoțional ca și oamenii. Cel ce Este Dumnezeu nu poate fi rănit și nu I se pot aduce prejudicii de nici un fel – deci nu are nevoie să se răzbune, sau să aplice pedepse.

Acum știu și înțeleg că asta vă răstoarnă tot sistemul de credințe. Asta vă derutează complet, pentru că întregul vostru sistem de bine și rău, corect și greșit, dreptate și nedreptate, se bazează pe o idee contrară.

El este întărit de ideea că Dumnezeu *chiar* dorește răzbunare și impune pedepse.

Majoritatea oamenilor nu vor să „renunțe" la un Dumnezeu răzbunător, deoarece vor să simtă că există *ceva* dreptate în Univers. Dacă „cei răi" nu sunt pedepsiți cât timp sunt pe Pământ, cel puțin ne mângâiem cu gân-

dul cã „o sã-și primeascã rãsplata" când mor - deoarece „Dumnezeu ne-a promis dreptate".

Nu există așa ceva - recompensă și pedeapsă - în împărăția mea. Totuși, a spune că nu există „pedeapsă", nu e același lucru cu a spune că nu există consecințe.

Când faceți lucrul care se cheamă „a muri" - adică după ce vă terminați perioada în care aveți corp fizic aici pe Pământ - vi se dă ocazia să faceți Trecerea în Revistă a Vieții. De fapt, *voi veți cere asta.* O veți *dori.* Ea va reprezenta o parte importantă a procesului prin care veți ajunge să cunoașteți mai multe despre voi înșivă și despre Viață - și care vă ajută să evoluați.

În timpul acestui proces de Trecere în Revistă a Vieții vi se va permite să trăiți fiecare moment al vieții voastre, tot ce ați gândit, spus sau făcut vreodată. Această experiență va fi cuprinzătoare. Nu o veți trăi doar din punctul vostru de vedere, o veți trăi din punctul de vedere al *fiecărei persoane a cărei viață ați atins-o.*

Veți putea simți ce au trăit *ei,* ca rezultat a ceea ce ați gândit, ați spus sau ați făcut.

Hai să văd dacă am înțeles. O să trec prin toate interacțiunile mele cu toți cei din viața mea - pe rând, prin fiecare situație - și o voi privi *din punctul de vedere al celorlalți*?

Exact.

Dumnezeule, asta *ar fi* un iad.

Nu. Ar fi o reamintire. Îți vei reaminti Cine Ești Tu Cu Adevărat și cine poți deveni, când vei ști ce au trăit ceilalți din cauza ta. Dar, chiar dacă a fost dureros pentru ei, tu nu vei suferi.

Cum se poate asta?

Suferința este un punct de vedere. Reține asta.

Durerea este o experiență; suferința este un punct de vedere *despre* acea experiență. Vei experimenta durerea - așa cum o mamă experimentează durerile nașterii - dar nu te vei gândi la ea ca la o suferință. Pentru a completa analogia, o vei experimenta ca pe bucuria de a da naștere.

În acest caz, a unui Nou Tu. Un Tu care acum înțelege mai mult, conștientizează mai mult, cunoaște mai mult - și care este gata, în consecință, să experimenteze Sinele într-un nou mod.

Acest proces se numește evoluție. Și în acest proces de evoluție, conceptele primitive de „răsplată și pedeapsă" nu își găsesc locul. Poate fi greu pentru mulți oameni să înțeleagă aceasta. Dacă scoți Răsplata și Pedeapsa, totul pare să se năruie.

Doar dacă nu o face.

Doar dacă oamenii nu-și recapătă puterea de a crea alte concepții pe care doresc să le stabilească despre „corect" și „greșit" , „bun" și „rău", „dreptate" și „nedreptate", *fără a-L folosi pe Dumnezeu pentru a le justifica.*

Vorbești despre un cod laic. Multe religii organizate spun că acesta este Marele Rău care cucerește lumea. Ele îl numesc *laicism* sau *umanism* - sau, cel mai rău dintre toate, *umanism laic* și spun că este marele dușman al lui Dumnezeu.

Sigur că așa spun, deoarece reprezintă o mare amenințare *la adresa lor.* Dumnezeu *nu are* „dușmani", deoarece Dumnezeu nu poate fi jignit, rănit sau distrus.

Totuși, dicționarele noastre definesc „laicismul" ca „respingerea sau excluderea religiei și a considerațiilor religioase". La asta mă refer.

Nu spune nimic despre respingerea sau excluderea *spiritualității* și a considerațiilor *spirituale.*

Care este diferența dintre religie și spiritualitate?

Una este o instituție, iar cealaltă este o experiență.

Religiile sunt instituții construite în jurul unei idei anume despre cum stau lucrurile. Când acele idei se consolidează și sunt cioplite în piatră, ele sunt numite dogme sau doctrine. Apoi ele devin, în mare parte, de necontestat. Religiile organizate vă cer să credeți în învățăturile lor. Spiritualitatea nu vă cere să credeți în nimic. De fapt, ea vă invită tot timpul să vă observați experiențele. *Experiența* voastră personală devine autoritatea voastră, mai degrabă decât ceea ce v-a spus altcineva.

Dacă ar trebui să aparții unei anumite religii pentru a-L găsi pe Dumnezeu, ar însemna că Dumnezeu are o anumită cale sau metodă prin care vă cere să veniți la El.

Dar de ce aș cere Eu asta?

Nu știu. De ce ne ceri aceasta?

Răspunsul este că nu v-o cer. Ideea că Dumnezeu are o singură cale pentru a fi abordat, sau o metodă specială de reîntoarcere la El și că această cale – și doar aceasta – va funcționa, este o emanație a iluziei cerinței.

Iluzia cerinței?

Aceasta este o altă iluzie a oamenilor, altă credință falsă dintre cele pe care le-am discutat. Nu are nici o legătură cu realitatea supremă.

Nu e nevoie să cer nimic de la voi, pentru că nu e nevoie să primesc nimic de la voi. Și, contrar credinței voastre, nu e absolut deloc nevoie să vă cer să veniți la Mine pe o anumită cale.

Să spui *rozariul* este mai bine decât să spui *savitu*? Practica numită *bhakti* este mai sfântă decât practica numită *seder*? Este o biserică mai sfântă decât o moschee? Este o moschee mai sfântă decât o sinagogă? Pot fi Eu găsit într-un loc și nu în altul?

Vreau să sper că răspunsul e negativ. Dar atunci, de ce insistă religiile că *a lor* este calea cea mai bună – ba mai mult, că e SINGURA cale – către Tine?

Le este de folos religiilor organizate să-și imagineze acest lucru, pentru că le dă un instrument prin care să caute, să obțină și să-și păstreze membrii – și astfel, să continue să existe.

Prima funcție a tuturor organizațiilor este de a se auto-perpetua. În momentul în care orice organizație își atinge scopul pentru care a fost înființată, acea organizație nu mai este necesară. Acesta e motivul pentru care organizațiile își îndeplinesc rareori sarcina ce le-a fost dată.

Organizațiile nu sunt, de regulă, interesate în a deveni inutile sau învechite.

Acest lucru este la fel de adevărat pentru religii, ca și pentru oricare altă întreprindere organizată. Poate chiar mai mult. Faptul că o anumită religie organizată există de foarte mult timp, nu înseamnă că este eficientă – *ci chiar dimpotrivă.*

Dar dacă nu ar fi religia, cum am ști cum să ne reîntoarcem la Dumnezeu?

În primul rând, nu aveți cum să *nu* vă „reîntoarceți la Dumnezeu". Asta pentru că *nu L-ați părăsit niciodată pe Dumnezeu* și Dumnezeu *nu v-a părăsit niciodată.*

A Treia Idee Eronată despre Dumnezeu este că voi și cu Mine suntem separați. Întrucât voi credeți că suntem separați unul de altul, încercați tot timpul să vă reîntoarceți la Mine.

O, așteaptă! Am o poveste minunată să-ți spun! Este cu adevărat extraordinară!

Bine. S-o auzim!

Este vorba despre un băiat care se furișează în fiecare zi în pădure, pentru câteva clipe. Tatăl lui devine în-

grijorat. Ce-ar putea să facă băiatul acolo, în fiecare zi? Într-o zi, tatăl își întreabă fiul: „De ce petreci atât de mult timp în acea pădure?" Iar băiatul răspunde: „Pentru a fi mai aproape de Dumnezeu".

„Ei bine", spuse tatăl ușurat „nu e nevoie să te duci în pădure pentru asta. Dumnezeu e pretutindeni. Dumnezeu nu este diferit în pădure, față de cum e aici, în restul lumii."

„Da, tată", a zâmbit băiatul, „dar în pădure *eu* sunt diferit".

A, *e chiar* o poveste minunată!

Atât tatăl cât și fiul au spus un mare adevăr. Fiul a înțeles că Dumnezeu e pretutindeni, dar el nu putea să încetinească ritmul și să perceapă prezența lui Dumnezeu pretutindeni, la fel de bine ca atunci când era în pădure. Este ceva foarte înțelept în asta. Povestea îți spune că, dacă te oprești din ceea ce faci doar un moment în fiecare zi, vei putea experimenta prezența lui Dumnezeu.

Și tatăl a fost înțelept, deoarece a înțeles că nu e necesar să mergi în pădure. Povestea ne spune că atunci când luăm pădurea cu noi, oriunde am fi, începem să ne stăpânim viața.

Iată a Patra Idee Eronată despre Dumnezeu. Există ceva ce *vi se cere să faceți* pentru a vă reîntoarce la mine. Există anumite stipulări pe care trebuie să le respectați, pentru a vă reuni cu Dumnezeu în ceea ce voi numiți „rai".

Și acum iată Vestea cea Bună. *Nu există nici un alt loc în care să fiți.* Provocarea nu este „să ajungi" în rai, ci să știi că deja ești acolo. Asta, deoarece raiul este Împărăția lui Dumnezeu – *și nu există nici o altă împărăție.*

Chiar dacă ar exista un alt loc în afară de rai și voi ați căuta „îndrumări" ca să găsiți calea către rai, majoritatea religiilor organizate ar fi niște cele mai derutante surse de unde să le primiți.

Există o mie de religii diferite pe Pământ și fiecare

are propriul set de „îndrumări", care reflectă ideea ei despre „ce vrea Dumnezeu". Bineînțeles, așa cum s-a spus aici în mod repetat, nu există un anumit mod în care Dumnezeu „vrea" ca voi să-L venerați. De fapt, Dumnezeu nici nu are nevoie să fie venerat.

Ego-ul lui Dumnezeu nu este atât de fragil, încât El să vă ceară să vă plecați în fața Lui cu respect plin de frică, sau să vă târâți înaintea Lui implorându-l, pentru ca El să vă considere demni de a primi binecuvântări.

Ce fel de Ființă Supremă ar avea nevoie să facă asta? Ce fel de Dumnezeu ar fi acesta? Aceasta este întrebarea pe care trebuie să v-o puneți cu sinceritate.

Vi s-a spus că Dumnezeu i-a făcut pe oameni după chipul și asemănarea Lui, dar vă întreb: Este oare posibil ca religiile să-L fi modelat pe Dumnezeu *după chipul și asemănarea oamenilor*?

Ai mai spus asta și înainte.

Așa este. E o problemă pe care vă invit s-o examinați profund. Ceea ce fac *oamenii,* atunci când nu primesc de la alții ceea ce cer, este să se înfurie. Apoi, dacă chiar cred că au nevoie de ceea ce au cerut și totuși nu pot obține, ființele umane îi *condamnă* și îi *distrug* pe cei care nu le dau acel lucru.

Asta este exact ceea ce spuneți voi că face Dumnezeu. Aceasta este cea de-a Cincea Idee Eronată despre Dumnezeu. Voi credeți că Dumnezeu *vă va distruge,* dacă nu Îi îndepliniți cererile.

Nimic nu poate fi mai neadevărat. De ce v-aș distruge? Ce scop ar fi servit prin asta?

Dreptatea.

Dreptatea?

Dumnezeu este drept. Dacă noi nu respectăm Legea lui Dumnezeu, suntem pedepsiți.

Și ce *este* această „Lege a lui Dumnezeu"?

Totul este acolo, în Carte.

Care carte?

O luăm de la capăt. Știi care carte.

A, da, cartea în care crezi *tu*.

Exact.

Vezi ce se întâmplă? E un cerc vicios. Va merge de jur împrejur, producând un dezastru uman după altul, până când vă veți pune cu toți de acord asupra unui set de legi care nu se bazează pe nici o religie anume.

Vrei să spui, să creăm o societate laică.

Vreau să spun, să creați o comunitate spirituală, contrar unei comunități religioase. O comunitate bazată pe principii spirituale, nu o comunitate bazată pe doctrinele principalelor religii organizate, dat fiind că majoritatea se bazează pe înțelegeri incomplete și teologii exclusiviste.

Comunitatea pe care vă invit s-o creați ar avea o fundație solidă în toate Noile Revelații, inclusiv în **A ȘASEA NOUĂ REVELAȚIE**, care reduce pentru totdeauna la tăcere cele Cinci Idei Eronate despre Dumnezeu.

Toate sunt Una. Există doar Unul, și toate fac parte din Unul Care Este.

13

Afirmația „toate sunt una" înseamnă că, întrucât totul face parte din același cosmos, noi suntem interconectați - sau înseamnă că noi toți suntem, la propriu, *același lucru?*

Înseamnă că voi toți sunteți același lucru.

Totul în univers este făcut din aceeași substanță. Puteți numi acea substanță cum vreți. O puteți numi Dumnezeu, o puteți numi Viață, o puteți numi Energie, sau o puteți numi altfel, în funcție de modul în care se manifestă. Aceasta nu va face ca ea să nu fie același lucru.

Prin urmare, voi nu puteți fi în nici un caz separați de Mine.

Nici de o altă ființă vie.

Nici de absolut *orice altceva*. Toate lucrurile sunt vii. Nu există nici un Lucru Mort.

Pietrele? Murdăria? Alte obiecte inerte?

Cum definești tu „un obiect inert"?

Iarăși ne ducem la dicționar. Spune că „inert" înseamnă „lipsit de puterea de a se mișca".

Nu există așa ceva în univers.

Pietrele au puterea să se miște?

Pietrele reprezintă mișcarea în sine, într-un mod special, cu o viteză specială, cu o vibrație specială.

Totul este în mișcare. Totul. Mișcarea este natura

universului și a tuturor lucrurilor din el. Nu există nimic care să nu se miște. Nimic.

Pune o piatră la microscop și ce vei vedea?

Molecule. Atomi.

Da. Și ce fac ei?

Se mișcă.

Așa e. Acum pune-o la un microscop foarte *puternic* și ce vei descoperi?

Particule subatomice. Protoni, neutroni, electroni, hadroni, barioni, mezoni, quarci, antiquarci.

Bine. Și ce fac toate acestea?

Uf ... se mișcă?

Exact! Este *vreuna* care stă pe loc?

Nu.

Cu alte cuvinte, toate lucrurile sunt alcătuite din Lucruri Care Se Mișcă. Așa e?

Cred că da.

Acum, iată o întrebare elementară.

Bine ...

Ce le face să se miște?

Nu sunt sigur că știu.

Ghicește.

O forță invizibilă. Gravitația?

De fapt, la nivelul atomilor, efectul forței gravitației este practic inexistent, atunci când îl comparăm cu celelalte forțe care acționează.

Alte forțe?

Știința voastră a descoperit deja alte trei forțe de bază – toate mai puternice decât forța gravitației. Împreună cu gravitația, le numiți cele Patru Forțe de Bază. În ordinea puterii ele sunt: forța puternică, forța electromagnetică, forța slabă și gravitația.

Mulțumesc pentru lecția de fizică.

Nici nu am început încă, fiule. Nici nu am început. Putem vorbi de leptoni și neutrino, de muon și tau – de multe, multe lucruri. Putem vorbi de Câmpul Unificat al Tuturor Lucrurilor și vom atinge doar suprafața a ceea ce este Adevărat despre Viață.

Există mai multe lucruri în cer și pe pământ decât visează filozofia voastră.

Deci, ce *face* lucrurile să se miște? Ce menține totul în mișcare?

În termeni simpli, pe care să-i poți înțelege?

Te rog.

Eu o fac.

Tu o faci?

Eu sunt Prima Cauză. Eu sunt cel care face toate mișcările necesare. Ai putea spune: „Dumnezeu e grozav. Dumnezeu știe toate mișcările."

Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, Aici și Acolo, Înainte și După, Sus și Jos, Stânga și Dreapta și Spațiul dintre Ele.

Eu sunt Totul – Nimicul, Sunt – Nu Sunt. Eu sunt Ceea Ce Este și Ceea Ce Nu Este. Ceea ce înseamnă, de fapt, că nu există nimic Care Este – deoarece, în absența a Ceea Ce Nu Este, Ceea Ce Este ... nu este. Și aceasta, la rândul ei, înseamnă că nu există nimic Care Nu Este.

Totul Este și Nu Este.
Înțelegi?

Sigur că da. Chiar le spuneam asta ieri unor tipi la Murphy. Ne pierdeam timpul pe acolo și am început să vorbim despre Dumnezeu și chiar ne antrenaserăm în discuție, când am văzut cât era de târziu și a trebuit să plec.

Ha, ha.

Care este concluzia, deci?

Aceea că, așa cum am spus, noi toți suntem Aceeași Substanță. Cu toții suntem Ceea Ce Se Mișcă. Nu există nimic care să nu se miște. *Totul* se mișcă. Nimic nu stă pe loc. Absolut nimic. Toate sunt Substanță în Mișcare. Asta te include pe tine – și pietrele. Voi toți sunteți Aceeași Substanță. Această „substanță" se numește Viață.

Totul DIN Viață ESTE Viață.

Poți să te pliezi pe *acest* concept?

Nu cred că am mai auzit vreodată aceste afirmații, spuse în acest mod.

Poți accepta acest concept? Nu există nimic în Viață care să nu facă parte din Viață. Poți fi de acord cu asta?

Ei bine, da, așa cred ...

Bun. Atunci nu mai ai decât un pas până la înțelegerea unui adevăr mai cuprinzător.

Care anume?

Că tu și Dumnezeu sunteți Una.

Nu sunt sigur că pot face acest salt. Cum poate fi adevărat acest lucru?

E adevărat, dacă „Viața" este doar un alt cuvânt pentru „Dumnezeu" – și așa este.

Există doar Unu și acel Unu poate fi numit Dumnezeu, sau Viață, sau Tot Ceea Ce Este, sau oricum îți place să-l numești. Voi toți sunteți manifestări ale acelui Unu, ca și orice altceva observi tu cu cele cinci simțuri ale tale – ca și tot ce observi cu cel de-al șaselea simț.

De fapt, cele cinci simțuri ale tale sunt niște receptori destul de primitivi. Ele culeg date legate doar de o zecime din lumea din jurul tău. Al șaselea simț percepe mult mai mult.

Al șaselea simț?

Da.

Care este el? Intuiția?

Așa l-ați numit voi. L-ați mai numit și percepție extrasenzorială. La acest nivel de percepție, multe dintre misterele universului pot fi dezvăluite – și veți descoperi că nu sunt câtuși de puțin misterioase.

Da, totul a fost fascinant, dar ce legătură au toate acestea cu pacea lumii și cu criza cu care se confruntă ea astăzi?

Totul.

Totul?

Totul.

În ce fel?

Întrucât voi folosiți doar cele cinci simțuri pentru a înțelege lumea din jurul vostru. Și folosiți doar cele cinci simțuri pentru a o construi. Totuși, pentru a crea felul de comunitate despre care vorbesc, pentru a crea lumea pe care o visați, *trebuie să folosiți cel de-al șaselea simț.*

De ce? Cum așa?

Tot ceea ce credeți despre Dumnezeu și despre lume a venit la voi prin cele cinci simțuri. Acest lucru este adevărat pentru marea majoritate a oamenilor de pe planeta voastră. A fost întotdeauna interzis să-L cunoașteți pe Dumnezeu prin cel de-al șaselea simț. *Toți oamenii care au făcut aceasta – și au*

declarat-o în mod public – au fost umiliți și persecutați.

Și astfel, vi s-a cerut să-L cunoașteți pe Dumnezeu, care trăiește *în afara* celor cinci simțuri ale voastre, folosindu-vă *doar* cele cinci simțuri.

De fapt, voi folosiți doar *două* dintre ele. Ceea ce știe majoritatea oamenilor despre Dumnezeu provine, în primul rând, din ceea ce a auzit sau a citit. Dacă au o *senzație* despre cum trebuie să fie Dumnezeu și care diferă de ceea ce au auzit sau au citit, li se spune să renunțe la ea. Li se spune că astfel de senzații sunt „lucrarea diavolului" și sunt ei certați pentru asta. Cunoașterea voastră despre Dumnezeu este o *cunoaștere transmisă.* Cineva i-a spus cuiva, care i-a spus altcuiva, care i-a spus altcuiva, care i-a spus altcuiva, care ți-a spus ție.

Ei bine, cum altfel am putea afla despre Dumnezeu? Cineva trebuie să-ți spună, deoarece – în și prin sine – Dumnezeu este Cel Ce Nu Poate Fi Cunoscut.

Atunci, cum L-au cunoscut pe Dumnezeu cei care le-au spus prima oară oamenilor despre El?

Ei i-au ascultat pe Maeștri și pe Profeți.

Și cum au ajuns Maeștrii și Profeții, pe care ei îi citează, să-L cunoască pe Dumnezeu?

Prin revelație directă.

Deci, revelația directă este o cale valabilă de a-L cunoaște pe Dumnezeu?

Da, dar numai dacă ești o persoană în vârstă, care trăiește în timpuri străvechi. Știu unde vrei să mă duci și nu merg în acea direcție.

Ai putea accepta posibilitatea că ce ar funcționa pentru lume chiar acum – ținând cont de ce spune lumea că vrea să trăiască ca experiență, adică pace și armonie – ar fi o Nouă Spiritualitate, bazată pe Noile Revelații.

La ce fel de Nouă Spiritualitate te referi?

O spiritualitate care dă noi orizonturi religiei organizate sub forma ei prezentă. Asta, deoarece multe dintre vechile voastre religii, cu limitările lor inerente, vă împiedică să trăiți experiența lui Dumnezeu – așa cum este Dumnezeu cu adevărat.

Ele vă împiedică, de asemenea, să trăiți experiența păcii, a bucuriei, a libertății – care sunt doar *alte* cuvinte pentru Dumnezeu, așa cum este Dumnezeu cu adevărat.

Da ... ei bine, cum am spus mai înainte, această așa numită „nouă spiritualitate" pare destul de asemănătoare cu *umanismul* și nu are nimic de-a face cu Dumnezeu.

Și ce definiție dă dicționarul pentru „umanism"?

„Un mod de viață centrat pe interesele și valorile umane."

Și ce e rău în asta? De ce ar avea cineva vreo problemă cu asta?

Pentru că viața ar trebui să fie centrată pe interesele și valorile lui *Dumnezeu,* nu ale noastre.

Crezi că ele sunt diferite?

Bineînțeles că sunt diferite. Dumnezeu vrea un lucru și noi vrem altceva. Aceasta este *întreaga problemă.*

Problemele voastre nu sunt create de faptul că ființele umane fac lucruri diferite de ceea ce ele spun că „Dumnezeu vrea ca ele să facă", problemele voastre sunt create de oameni care fac *exact* ce spun ei că „Dumnezeu vrea ca ei să facă".

Ai observat asta?

Ei, da, în unele cazuri, dar ...

În unele cazuri? În aproape *toate* cazurile. S-au pur-

tat mai multe războaie din cauza religiilor organizate, decât din orice alte cauze. Milioane de oameni au fost omorâți în numele lui Dumnezeu. *Nu este aceasta o blasfemie?*

Totul s-ar schimba pe planetă, dacă *ați înceta,* pur și simplu, *să mai spuneți că faceți voia Domnului, atunci când vă faceți rău unul altuia.*

Ei bine, nu cred că spunem chiar așa ...

Ba *exact* așa spuneți. Și insistați că Dumnezeu spune așa. Spuneți chiar că Dumnezeu vrea să vă duceți și să luptați pentru el, să omorâți pentru el.

Ba nu. Nimeni nu spune asta. Și nimeni nu zice că Dumnezeu spune asta.

Serios? Trebuie iar să citez din cărțile sfinte? În *Coran,* Dumnezeu nu numai că spune să vă duceți și să luptați, El spune că cei care nu o fac, vor merge în iad.

Nu, nu, nu ... o carte sfântă îndeamnă la pace, nu la luptă.

Ei bine, Dumnezeu nu vorbește de a lupta cu oricine. Dumnezeu vorbește de a lupta cu cei care nu cred în felul în care v-a indicat El să credeți.

Dumnezeu nu ar face asta. Dumnezeu este cel mai măreț pacificator din univers. Dumnezeu este Pacea Însăși. Dumnezeu nu și-ar îndemna supușii să se lupte cu ceilalți, doar pentru că aceștia din urmă sunt de o altă credință religioasă.

Dar oamenii spun că Dumnezeu chiar asta face. În Coran, Sura 9:123, El declară:

„O, voi, cei care credeți! Luptați cu necredincioșii care vă împresoară și faceți-i să simtă că sunteți puternici și să știți că Allah este cu cei care se tem de El."

Iar în Bhagavad-Gita, capitolul 2, textul 31, se spune: „... ar trebui să știți că nu există un angajament mai

bun pentru voi decât să luptați pentru principiile religioase, așa că nu trebuie să ezitați."

Bine, poate că se sugerează că adevărații credincioși pot dori să se ducă să lupte pentru credințele lor, dar nu spune că *trebuie* să o facă și că, dacă nu o faci, Dumnezeu te va pedepsi. Aceasta este o exagerare a cuiva. Acesta nu este cuvântul lui Dumnezeu.

Serios? Citește Surele 9:38 și 9:39:

„O, voi care credeți! Ce se întâmplă cu voi, de atunci când vi se cere să mergeți înainte pentru cauza lui Allah, vă agățați cu putere de pământ? Dacă nu mergeți înainte, El vă va pedepsi amarnic ..."

Sau citiți Gita, capitolul 2, Textul 32-33. Ea spune: Fericiți sunt cei ... „pentru care aceste ocazii de a lupta vin pe neașteptate, deschizându-le porțile planetelor cerești.

Dacă, totuși, nu vă îndepliniți îndatorirea religioasă de a lupta, atunci, cu siguranță, veți face păcate pentru că vă neglijați îndatoririle ..."

Așa că, dacă vă întrebați de unde vine această „mentalitate de războinic", de unde apar aceste tendințe de a purta bătălii religioase și de a fi purtători sinucigași de bombe, uitați-vă doar la multele voastre scrieri sfinte și la învățătorii voștri religioși. Ei au oferit speciei voastre îndrumare timp de generații întregi. Și aproape toți vă promit că veți fi răsplătiți, indiferent dacă veți câștiga sau veți pierde bătălia.

Așa cum spune, cu multă forță, Bhagavad-Gita:

„... ori veți fi omorâți pe câmpul de luptă și veți ajunge pe planetele cerești, ori veți cuceri și vă veți bucura de regatul pământean. Prin urmare, sculați-vă cu hotărâre și luptați." (2:37)

Vezi? Nu poți pierde!

Am auzit chiar că musulmanilor li se spune că, dacă mor atunci când îi omoară pe cei-lalți în *Jihad,* cum ar fi

prin atentate sinucigașe cu bombe, vor fi recompensați în rai cu sex nelimitat cu 72 de virgine.

Da, acea promisiune a fost făcută. Dumnezeu mai îndeamnă în Coran, Sura 8:67, ca lupta să țină până când toți cei de pe pământul dușmanilor vor fi învinși și până atunci să nu se ia prizonieri.

Dumnezeu spune să nu se ia prizonieri?

Este exact ce spune Dumnezeu în acest pasaj. Până ce poporul cu care luptați a fost învins complet. Și când a fost învins, Dumnezeu spune că este în regulă să stabilești un sistem de mită, prin care necredincioșii rămași în viață să vă plătească pentru a nu-i omorî. Ați putea numi aceasta, Taxa de Protecție a lui Dumnezeu.

Ce prostie! Nici o carte sfântă nu ar sugera așa ceva.

Chiar așa? Uită-te în Sura 9:29.

Ea spune: „Luptați-vă cu cei care nu cred nici în Allah nici în Ziua de pe Urmă și nici nu respectă ceea ce a fost interzis de Allah și de Mesagerul Său și nici nu recunosc Religia Adevărului ..."

Și cât timp zice să vă luptați cu ei?

Să vedem: "... până când ei plătesc Jizya cu supunere ..." A, da, am auzit de asta. Am citit că pentru a opri omorârea tuturor celor care nu erau musulmani, atunci când un sat sau o regiune era cucerită de aceștia, trebuia plătit un tribut. Acesta era de obicei sub forma unei „jizya" - o taxă fixă pentru non-musulmani, pentru protecție și alte servicii - sau „kharaj", o taxă pe teren. Dar am crezut că era doar un obicei barbar; n-am știut că plata unei jizya pentru protecție era, în realitate, o indicație religioasă dată de Coran.

Acum știi.

Bine, dar nimeni, absolut nimeni care trăiește în timpurile moderne nu crede efectiv și nu face așa ceva. Vreau să spun, acele cuvinte au fost scrise în vremuri străvechi. Pe vremea aceea, lumea era diferită. Nimeni nu crede astăzi că Islamul își îndeamnă adepții să meargă și să supună popoare și țări, sau să-i omoare pe necredincioși. Nimeni din locuri importante, oricum. Poate câțiva radicali fundamentaliști spun asta, dar nimeni cu adevărat credibil nu spune așa ceva.

Tu consideri că un conducător politic sau religios al unei țări întregi este o persoană cu credibilitate?

Bineînțeles. Dar religiile naționale și conducătorii politici nu spun asemenea lucruri.

Papa a făcut acest lucru, în timpul Cruciadelor.

Bine, da, dar și asta a fost cu foarte multă vreme în urmă. Eu vorbesc despre *astăzi*. Vorbesc despre timpurile moderne. Rasa umană s-a maturizat. A evoluat. Aceste atitudini nu ar fi niciodată afișate de un conducător politic sau religios, în timpurile moderne.

Sigur, există afirmația Ayatolahului Khomeini al Iranului, citată în cartea *Teroarea Sfântă: În interiorul Lumii Terorismului Islamic,* de Amir Taheri, publicată la Londra în 1987.

Da, există. De ce nu ne spui ce afirmă?

În acea carte, Ayatolahul, conducătorul religios suprem al Iranului și, implicit, conducătorul lui politic, este citat ca spunând:

„Islamul cere imperios tuturor adulților de sex masculin, dacă nu sunt handicapați sau invalizi, să se pregătească pentru cucerirea țărilor, astfel ca scriptura Islamului să fie respectată în toate țările lumii.'

Dar cei care studiază Războiul Sfânt Islamic vor înțelege de ce Islamul vrea să cucerească întreaga lume ... Cei

care nu știu nimic despre Islam, pretind cã Islamul se pronunțã împotriva rãzboiului.

Aceștia (cei care spun asta) sunt ignoranți.

Islamul spune: *Omorâți-i pe toți necredincioșii, așa cum și ei v-ar omorî pe voi toți!*

Asta sã însemne, oare, cã musulmanii ar trebui sã nu facã nimic, pânã ce vor fi nimiciți?

Islamul spune: *Omorâți-i, treceți-i prin sabie și împrãștiați-i ...*

Islamul spune: *Omorâți, în slujba lui Allah, pe cei care vor sã vã omoare pe voi! ...*

Islamul spune: *Orice existã bun se datoreazã sabiei și este numai în umbra sabiei!*

Oamenii nu pot fi supuși, decât atunci când sunt amenințați de sabie! Sabia este cheia spre Paradis, care se deschide doar pentru Rãzboinicii Sfinți!

Sunt sute de alți psalmi și Hadith care-i îndeamnã pe musulmani sã aprecieze rãzboiul și sã lupte. Toate astea înseamnã cã Islamul este o religie care îi oprește pe bãrbați sã poarte rãzboi? Scuip pe acele suflete ignorante care au afirmat așa ceva!"

Adevãr vã spun Eu vouã: Oamenii au folosit sintagma ,Voia Domnului', ca o scuzã pentru a justifica și argumenta cele mai barbare comportamente pe care vi le puteți imagina, cele mai nedrepte comportamente pe care le-ați putea inventa, cele mai nedumnezeiești comportamente pe care le-ați putea impune unor oameni neavizați și nevinovați.

Ați folosit aceste comportamente ca sã obțineți ce vreți *voi*, nu ce vrea Dumnezeu.

Vã spun cã trebuie sã pãrãsiți Vechile Voastre Idei despre „calea lui Dumnezeu" și sã intrați într-o Nouã Experiențã a Divinitãții, dacã vreți vreodatã sã vedeți pacea pe Pãmânt.

Ați spus cã interesele voastre și interesele lui Dumnezeu nu sunt aceleași – și asta e ceva evident. Totuși, am venit acum sã vã spun cã interesele lui Dumnezeu și interesele umane nu sunt divergente, ci identice. Faptul cã voi nu le vedeți ca fiind una, este ceea ce produce probleme.

Atâta timp cât insistați cã trebuie sã serviți mai degrabã interesele lui *Dumnezeu,* decât interesele umane, vã oferiți permisiunea de a defini interesele lui Dumnezeu așa cum vreți. Și o *faceți* – în funcție de *propriile voastre credințe* despre Dumnezeu și despre ce vrea și așteaptã Dumnezeu.

Interesele omenirii nu pot fi definite greșit cu atâta ușurințã, deoarece *interesele omenirii sunt evidente.*

Cel mai mare interes al omenirii este Viața. Acesta este și cel mai mare interes al lui Dumnezeu – *dar voi pretindeți altceva.*

Vã imaginați cã Dumnezeu are un interes *mai mãreț* decât viața umanã și asta este ceea ce vã permite *sã o irosiți fãrã teama de consecințe.*

Umanismul pur nu v-ar permite niciodatã sã distrugeți viața cu cea mai mare evlavie. Doar religia organizatã ar putea justifica o asemenea parodie.

14

Aceasta este o acuzație serioasă.

Acuzația se află în mintea ta. Ea face parte din mentalitatea ta Vinovat/Nevinovat și „corect/greșit". N-am făcut decât o observație.

Observația nu este o judecată și afirmația nu este o acuzație. O afirmație e doar atât – o relatare a modului în care stau lucrurile. Observația este „cum stau lucrurile" în cazul oricărei situații; judecata este „și ce dacă?"

Voi adăugați „și ce dacă?" oricărui set de fapte. *Nimic nu are vreun înțeles, în afară de înțelesul pe care îl dați voi.*

Voi sunteți cei care decideți dacă acest „cum stau lucrurile" este „bun" sau „rău", „corect" sau „greșit", „în regulă" sau „în neregulă" și luați decizia, evaluând dacă acest „cum stau lucrurile" funcționează sau nu, în funcție de ce alegeți voi să fiți, să faceți sau să aveți.

Procesul de a fi martor, de a evalua și a alege al oamenilor a funcționat întotdeauna astfel și este circular.

Sunteți martori, evaluați și alegeți, apoi sunteți martorii rezultatelor alegerii voastre, le evaluați și alegeți din nou, apoi sunteți din nou martori, evaluați și alegeți încă o dată, într-un ciclu continuu. Prin acest proces, decideți Cine Sunteți Voi Cu Adevărat.

Luarea și reluarea constantă a acestei decizii este ceea ce voi numiți evoluție.

Motivul pentru care sufletul vine în corp este de a evolua. Adică, de a deveni o versiune din ce în ce mai grandioasă a lui însuși.

Acesta este scopul vieții voastre pe Pământ și al vieții de pretutindeni. Aplicarea acestui proces la acea parte din viața voastră numită religie a fost grea pentru voi, din cauza atașamentului emoțional profund pe care îl aveți față de credințele voastre.

Aveți un atașament emoțional profund față de toate credințele voastre – dar a fost în mod special extrem de greu de lăsat la o parte credințele voastre despre religie. Prin urmare, evoluția religiilor voastre a rămas mult în urma evoluției științelor, tehnologiilor și psihologiilor voastre – a înțelegerii fiecărui aspect al vieții.

Ați făcut lucrurile pe care le-ați făcut unul altuia în numele religiei, pentru că multe dintre religiile voastre organizate de astăzi – toate bine intenționate și majoritatea ancorate în principii spirituale solide – sunt pur și simplu incomplete ca înțelegere.

Religiei nu i s-a permis să se dezvolte. Într-adevăr, nu o *lăsați* să se dezvolte. Voi susțineți că orice perspectivă nouă care contrazice sau modifică ce e vechi e o blasfemie și o erezie. Voi susțineți că nu sunt posibile Noi Revelații. Poziția voastră e că tot ce era de spus s-a spus deja, tot ce era de știut se știe deja, tot ce era de înțeles s-a înțeles deja.

Lupta disperată pentru a păstra în viață specia voastră – pentru a-i opri pe membrii ei să se ucidă între ei și să distrugă toate formele de viață – nu se va sfârși și poate duce chiar la sfârșitul *vostru,* dacă nu sunteți în stare să faceți o afirmație simplă:

Există ceva ce nu înțeleg despre Dumnezeu și despre Viață, înțelegere care va schimba totul.

Trebuie să facem Pasul 2 din Cei Cinci Pași Către Pace.

Da. Acesta este un pas esențial și de neînlocuit, căci doar cu o nouă înțelegere a Vieții și a lui Dumnezeu pot oamenii construi un cod de conduită mai funcțional și mai

uniform. Așa cum stau lucrurile acum, crearea unui asemenea cod funcțional și uniform este foarte dificilă, deoarece atât de mulți dintre voi cred că numai codul *vostru* de conduită vine de la Dumnezeu și este, prin urmare, singurul care trebuie urmat.

Faptul că cele mai exclusiviste religii ale lumii spun asta și că legile sacre ale lumii sunt atât de diferite una de alta, nu contează pentru voi. Toți credeți că numai codul *vostru* de conduită este cel *corect*.

Această *îndreptățire* morală vă distruge.

Comunitatea mondială nu poate funcționa astfel. Pe vremea când planeta voastră adăpostea un grup de comunități mai mici, majoritatea izolate și fără legătură între ele, ființele umane puteau funcționa în acest fel. Nu era o funcționare prea armonioasă, adesea nici prea fericită – dar, cel puțin, specia a supraviețuit.

Acum sunteți o comunitate mondială, interconectată și interdependentă. Sunteți cu adevărat Una Cu Toții, indiferent dacă sunteți gata să acceptați această credință, sau nu. Acum, o ruptură într-o parte a comunității afectează întregul.

Așa că, va trebui să învățați să *acționați ca unul*, dacă vreți să supraviețuiți.

Aceasta este ceva ce nu prea ați practicat. Mulți dintre voi par să creadă că „a fi una" este, de fapt, *o amenințare*. Astfel, continuați cu vechile comportamente, care au permis ca diferențele dintre voi să producă separări, ignorând faptul că o casă divizată împotriva ei însăși nu poate sta în picioare. *Nu vă vedeți ca trăind toți în aceeași casă.* Așa că, de ce să vă faceți probleme de separare?

Dar vindecarea înseamnă că nu mai putem avea religii diferite, sau idei diferite despre cum să trăim experiența lui Dumnezeu?

Sigur că nu.

Înseamnă doar că observați Că Sunteți Una.

A fi una nu înseamnă a fi asemenea. Unitatea și individualitatea nu se exclud reciproc. Diferențele nu trebuie să însemne separare și contrastul nu trebuie să ducă la conflict.

Degetele voastre nu sunt deloc la fel. Ele arată diferit și fiecare are funcții diferite. Dar ele aparțin aceleiași mâini și ambele mâini aparțin unui singur corp.

Nasul vostru nu seamănă deloc cu ochii voștri și gura voastră nu seamănă nici pe departe cu fruntea. Toate acestea au funcții diferite. Totuși, ele fac parte dintr-un chip – chipul pe care îl arătați lumii.

Ți-ai mușca nasul, pentru a face în ciudă feței?

De ce le permiteți religiilor voastre să facă acest lucru feței omenirii?

Mă tot gândesc la articolul din ziar despre acei luterani care protestau. Nu numai că erau supărați că un preot luteran se ruga cu ne-*creștini*, ci erau furioși că se ruga cu alți *luterani*, care aparțineau unei confesiuni luterane diferite! Ei au spus că aceasta constituie „o ofensă sfruntată adusă iubirii lui Christos".

Și tu ce crezi?

Nu-mi pot imagina că Dumnezeu ar gândi așa. Nu vreau să am nimic de-a face cu un Dumnezeu care ar gândi așa. Vreau să fug repede să cumpăr unul dintre acele abțibilduri de mașină care spun:

... DOAMNE, APĂRĂ-MĂ DE POPORUL TĂU!

Și totuși, este important să ne amintim că aceste comportamente nu sunt nici „corecte" nici „greșite", ci pur și simplu nu mai funcționează.

Ele nu *funcționează* efectiv, dacă spuneți că vreți să supraviețuiți în pace și armonie.

Comportamentul funcțional este acum imperios

necesar, dacă vreți ca viața pe Pământ, așa cum o cunoașteți, să continue.

Chiar acum comportamentele noastre sunt întristător de disfuncționale. Am creat o societate complet disfuncțională.

Aceasta este observația ta, aceasta este evaluarea ta și aceasta este alegerea ta.

Nu, nu este alegerea mea. Este ceea ce observ, dar nu este ceea ce aleg.

Ba sigur că este. Alegi în fiecare zi, prin faptul că nu faci nimic în privința ei.

Nu e drept! Ce pot face? Nu pot fi responsabil pentru schimbarea întregii planete, în această clipă!

O să te întreb din nou.
Dacă nu acum, atunci când?
Dacă nu tu, atunci cine?

15

Cum ar putea o persoană să-și asume responsabilitatea de a schimba lumea?

Dacă este nevoie de numai o persoană pentru a iniția auto-distrugerea, nu poate fi, de asemenea, tot o singură persoană care să inspire auto-înnoirea?

Rasa umană tânjește acum după înnoire. Poți să o simți peste tot. Poți să o simți în aer. Oamenii așteaptă doar ca cineva să se ridice și să arate calea. Cineva care să facă mingea să se rostogolească. O persoană care să dărâme prima piesă de domino.

Dar să clarific ceva. Era Salvatorului Unic s-a sfârșit. De ceea ce este nevoie acum, e o acțiune în comun, un efort combinat, o co-creație colectivă. Ce se cere acum nu e *doar* o persoană, ci un mare număr de oameni dispuși să fie acea „persoană" în familia lor, în comunitatea lor, în cercul lor de influență, care să preia sarcina de a aduce schimbarea chiar atunci, chiar acolo.

În acest context, o persoană poate avea o influență imensă, pentru că întotdeauna o persoană dintr-un grup, sau comunitate, este cea care dă glas celei mai înalte viziuni, care modelează cel mai măreț adevăr, care inspiră, influențează, agită, trezește și, în cele din urmă, produce un câmp contextual, în interiorul căruia acțiunea colectivă devine posibilă și inevitabilă.

Ești tu acea persoană? Alegi să fii o sursă de inspirație pentru toți cei ale căror vieți le atingi?

Aceasta este întrebarea pe care o pune sufletul tău acum. De aceea te-a adus la această carte.

Poate cã unul dintre noi, cei care citim aceastã carte, este acea persoanã. Poate cã sunt câțiva. Poate mulți. Dar, oricât de mulți dintre noi aud chemarea, tot avem nevoie de ajutorul Tãu. Avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu.

Înțeleg. Și ãsta este un alt motiv pentru care ai ajuns la aceastã carte. De fapt, așa ai început acest dialog. Ai spus cã vrei ajutorul Meu. A fost un început bun, dar nu putem avansa, dacã tu crezi cã Eu sunt un Dumnezeu derutat.

Cine crede asta?

Cea mai mare parte din rasa umanã, judecând dupã acțiunile ei. Dupã cum am spus, codurile ei de conduitã diferã în mod remarcabil de la societate la societate, dar toate declarã cã au la bazã Cuvântul și Legea lui Dumnezeu. În cazul acesta, Dumnezeu trebuie sã fie teribil de derutat.

Sigur, noi nu am spune cã Dumnezeu este derutat. Am spune cã oamenii sunt derutați.

Da, și dacã ei ar respecta toți codul *vostru* de conduitã, nu ar mai *fi* confuzi.

Exact! Așa este!

Totuși, dacã Dumnezeu este cel Atotputernic, de ce nu clarificã El care cod de conduitã e cel corect? De ce nu rezolvã El chestiunea?

Chiar asta și face El.

Asta face?

Nu știi cã Sfârșitul Lumii e aproape? Nu vezi cã Victoria Finalã este la îndemânã? Nu observi fructele luptei, rezultatul glorios al *jihadului*?

Vrei sã spui, schilodirea și omorârea a mii de oameni, în numele Domnului?

Vreau sã spun eliminarea *infidelilor* trãdãtori.

Vreau sã spun, curãțarea societãții umane.

„Trebuie sã eliminați rãul dintre voi", spune Biblia. „Luptați cu ei pânã nu mai sunt conflicte și toatã credința merge la Dumnezeu", instruiește Coranul. „Eu apar în toate epocile pentru a proteja oamenii virtuoși și pentru a distruge pe cei care fac rãu, pentru a planta stindardul sfintei datorii", ne informeazã Bhagavad-Gita. Deci, vezi, aceasta este lucrarea potrivitã a oamenilor Domnului.

Chiar crezi asta?

Nu, nu cred.

Atunci de ce o spui?

Vreau sã fiu corect și sã exprim pãrerea celor care o cred.

Exact asemenea credințe au provocat în lume haosul pe care l-au produs rãzboaiele religioase. Vezi asta?

Sigur cã da. Majoritatea oamenilor vãd asta – cu excepția celor care sunt profund implicați în ele. Problema este cã nu știm ce sã facem în privința asta. Nu știm cum sã-i ajutãm pe cei care sunt prinși în aceste credințe, pentru a putea rupe vraja.

Poți sã-i ajuți, spunându-le cã înțelegi ce simt, recunoști cã acestea sunt credințele lor și cã ai vrea sã ai un dialog cu ei despre acele credințe, pentru a vedea dacã mai existã și alte lucruri legate de ele – și de alte credințe din lume – din care ambele pãrți sã poatã învãța.

Dar ce se întâmplã dacã ceea ce fac ei – felul în care acționeazã – îți face rãu, sau te rãnește? Ce se întâmplã dacã credințele lor îi impulsionează sã facã lucruri care ție ți se par groaznice?

Chiar și oamenii care fac lucruri groaznice nu le vor mai face, fie și pentru o clipã, dacã îi vei întreba de ce

le fac. Natura fundamentală a ființelor umane nu este astfel. Natura ființelor umane este să fie iubitoare. Când oamenii fac lucruri groaznice, aceasta se datorează unei credințe a lor. Întreabă-i deci - chiar și în mijlocul ororii - întreabă-i: *Ce te rănește atât de mult, încât simți că trebuie să mă rănești pe mine pentru a te vindeca?*

***Ei, asta* chiar este o întrebare pătrunzătoare.**

E o întrebare minunată pe care să o pui în mijlocul oricărei dispute ce îl face pe celălalt să proiecteze energie negativă asupra ta. Funcționează la fel de bine atât în familie, cât și în afacerile internaționale.

Dar apoi, după ce ai pus întrebarea, trebuie să vrei să asculți răspunsul. Nu poți să dai la o parte răspunsul ca fiind propagandă, sau să-l desconsideri din start. Nu-l poți ignora, minimaliza sau devaloriza, pentru că nu ești de acord cu el. Și, bineînțeles că *nu vei* fi de acord cu el, pentru că, altfel, nimeni nu s-ar mai lupta cu tine.

Este util să înțelegi că atunci când cineva se luptă cu tine, de obicei *se luptă ca să-ți atragă atenția.*

Dacă te-ar putea face să-i auzi și să-i ajuți în problema care-i doare, fără să se lupte cu tine, ei ar renunța la bătălie - fie și numai pentru a scăpa de pericol.

Dar atunci de ce se duc, *totuși,* la război, sau provoacă o bătălie? Oare nu știu că asta îi va pune în pericol?

Deoarece ei percep că *deja* li se întâmplă lucruri periculoase, sau sunt pe care să li se întâmple - și asta încearcă ei *să oprească.*

Amintește-ți ce ți-am spus: Când atacă, nici o națiune, sau grup, sau individ nu se vede ca atacator. Toți cred că se apără.

„Ce te rănește atât de mult, încât simți că trebuie să mă rănești pe mine pentru a te vindeca?", poate fi, deci, o întrebare foarte folositoare.

Și ce se întâmplă dacă nu pot face nimic în privința a ceea ce-i rănește pe ei atât de mult? Ce facem dacă punctul lor de vedere este distorsionat și cererile lor sunt nerezonabile?

Punctul de vedere al tuturor este distorsionat. Să începem cu asta. Ar trebui să știi deja.

Ca să fii vindecător trebuie să înțelegi că *nimeni nu face nimic nepotrivit, dat fiind modelul său propriu despre lume.*

Asta înseamnă că trebuie să accept punctul de vedere al tuturor ca fiind valabil?

Înseamnă că trebuie să înțelegi că este *valabil pentru ei.* Trebuie să fii gata să rostești Cele Cinci Cuvinte Care Pot Vindeca Lumea:

„Pot să înțeleg ce simți."

Aceasta este o propoziție plină de forță. Nu arată că împărtășești sentimentele altei persoane, sau că ești de acord cu ce a făcut - ea arată că *tu poți înțelege cum au ajuns ei să aibă aceste sentimente.*

Aceasta propoziție poate stinge incendii uriașe.

Serios? Vreau să spun, are atâta putere?

Da, pentru că îi spune celuilalt: „Nu ești singur. Nu ai înnebunit, nu ești singurul care - dat fiind credințele, gândurile și experiențele tale - ar putea ajunge la aceleași concluzii ca și tine."

Dacă vrei să fii vindecător, trebuie să înțelegi că cea mai mare dificultate în confruntarea cu oamenii cu probleme este rareori problema însăși, ci mai degrabă *teama că nimeni altcineva nu o înțelege.* Dacă nimeni altcineva nu o înțelege, perspectiva de a găsi o soluție poate părea foarte îndepărtată.

De aceea sentimentul de a fi neînțeles duce la disperare. Și invers, sentimentul că *cineva înțelege,* îi înde-

pãrteazã pe oameni de marginea prãpastiei și deschide calea discuțiilor.

Aceasta este totuși o pretenție foarte mare. Dacã cineva aruncã cu bombe în tine, sau îți otrãvește apa, sau folosește arme biologice împotriva poporului tãu, sau, pe aceeași linie, îți țipã în fațã în bucãtãrie, e destul de greu sã spui „Pot sã înțeleg ce simți".

Dacã *nu o spui*, sau, cel puțin, dacã nu *întrebi:* „Ce te rãnește atât de mult, încât simți cã trebuie sã mã rãnești pe mine pentru a te vindeca?", nu vei opri niciodatã violența. Ai putea sã o întrerupi, ai putea sã o amâni, dar nu îi vei pune niciodatã capãt.

Aceasta deoarece, repet: *Orice atac este vãzut de atacator ca o apãrare.*

Înțelegerea acestui lucru reprezintã baza vindecãrii.

16

Ultimele tale afirmații mi s-au pãrut extrem de provocatoare. Am putea sã le examinãm mai profund?

Desigur. Ar trebui.

Ce vrei sã spui cu: „Nimeni nu face nimic nepotrivit, dat fiind modelul sãu propriu despre lume"?

Vreau sã spun cã nimeni nu-și vede propriile acțiuni ca fiind „greșite".

Dar acțiunile unor oameni *sunt* greșite, indiferent dacã ei înțeleg asta sau nu.

Poate cã acum este momentul potrivit sã menționez cea de-A ȘAPTEA NOUA REVELAȚIE.

Nu există ceva Corect sau Greșit. Există doar Ceea Ce Funcționează și Ceea Ce Nu Funcționează, în funcție de ceea ce cauți tu să fii, să faci sau să ai.

Cum poți sã spui asta? Cum poți sã spui „Nu existã ceva Corect sau Greșit?"

Pentru cã e adevãrat. „Corect" și „greșit" sunt produse ale imaginației voastre. Sunt niște judecãți pe care le faceți, etichete pe care le creați din mers. Sunt valori pe care voi le *hotãrâți,* în funcție de ce vreți, în mod individual și ca societate. Când ceea ce vreți se schimbã, ceea ce hotãrâți sã numiți „corect" și „greșit" se schimbã. Propria voastrã istorie o dovedește.

Prostii. Lucrurile de bazã nu se schimbã.

Nu?

Nu.

Dã-mi exemplul unei valori „de bazã" care nu se schimbã.

Bine, omorul. „Sã nu ucizi" nu se schimbã. Aceasta este o valoare umanã de bazã.

Doar dacã nu vrei sã câștigi un rãzboi.

Nu e cinstit. Asta e autoapãrare. Avem dreptul sã ne apãrãm.

Ei bine, nu toate rãzboaiele sunt de autoapãrare. Planeta voastrã a cunoscut și rãzboaie de agresiune.

Da, dar sã nu vorbim despre ele. Asta doar complicã lucrurile.

Înțeleg.

Țara noastrã nu agresează niciodatã pe nimeni. Singurele rãzboaie pe care le purtãm *noi* vreodatã sunt rãzboaie de *autoapãrare*.

Țara voastrã poartã doar rãzboaie de autoapãrare?

Da, e adevãrat.

Sigur cã e adevãrat.

Și ce înseamnã asta?

Înseamnã cã tocmai ai demonstrat ce am spus înainte. Nici o țarã și nici un grup de oameni de pe pãmânt nu se vãd ca agresori. Toți cei care participã la un rãzboi o fac spunând cã *ei apãrã ceva*.

Înțelegi acum? Accentuez în mod repetat acest lucru, deoarece este ceva ce trebuie sã examinezi îndeaproape. Pe planeta voastrã nu existã „atacatori", ci numai „apãrãtori". Ajungeți la acest paradox interesant, pur și

simplu, numind toate atacurile, apãrare. În acest fel vã puteți schimba valorile de bazã de la un moment la altul, dupã cum vã convine, fãrã a pãrea de loc cã le schimbați.

Reușiți sã omorâți, fãrã rușine, oameni, pentru a obține ce vreți, spunând, pur și simplu, cã nu ați avut de ales. Trebuia sã vã *apãrați*.

Toți atacatorii își vãd acțiunile în acest mod. Într-adevãr, *exact așa* ați vãzut atacurile *voastre* asupra celorlalți. Nu numai în rãzboi, dar în orice situație de conflict din viața voastrã – de la câmpurile de luptã pânã la dormitoare, de la centrele de comandã pânã la consiliile de administrație. Nimeni nu atacã, toatã lumea se apãrã.

A vedea atacul altuia asupra *ta* în acest fel, poate produce miracole. Totuși, n-ai putea niciodatã sã vezi atacurile altuia în acest fel, atâta timp cât îți închipui cã existã „corect" și „greșit".

Sper cã știi cã asta e foarte greu de înghițit. Ideea unei lumi în care nu existã ceva precum corect și greșit, e foarte greu de acceptat. Mi se pare cã noi chiar avem unele valori fundamentale, aici, pe planetã. Valori împãrtãșite de toți oamenii ... sau, cu siguranțã, de majoritatea lor.

Ei, nu fi timid. Dã-mi un alt exemplu.

Bine, interzicerea sinuciderii. Majoritatea oamenilor cred cã a-ți lua viața este greșit, cã este imoral.

Da, în privința sinuciderii majoritatea oamenilor de pe planetã își imaginează cã „nu e bine" sã faci asta. Tot așa, mulți insistã cã nu e bine sã ajuți pe cineva care vrea sã-și ia viața.

În ambele cazuri, voi spuneți cã e „împotriva legii". Probabil cã ați ajuns la aceastã concluzie, pentru cã sfârșitul vieții în cauzã se petrece relativ rapid. Acțiunile care omoarã pe o perioadã de timp ceva mai lungã nu sunt împotriva legii, deși ele duc la același rezultat.

Astfel, dacã o persoanã din societatea voastrã se îm-

pușcă, membrii familiei ei pierd banii de asigurare. Dacă el se omoară cu țigări, nu pierd nimic. Dacă doctorul tău te ajută să te sinucizi, se numește omor, în timp ce, dacă același lucru îl face o companie de țigări, se numește comerț.

Pentru voi pare a fi doar o chestiune de timp. Legalitatea auto-distrugerii – dacă este „corectă" sau „greșită" – pare a fi legată de *cât de repede* se face totul și, de asemenea, de cine o face. Cu cât mai rapidă e moartea, cu atât pare a fi mai „greșită". Cu cât moartea e mai lentă, cu atât devine mai „corectă".

E interesant că aceasta este exact opinia contrară, față de ce ar considera o societate umanistă. După oricare definiție rezonabilă pentru ceea ce voi numiți „uman", cu cât moartea e mai scurtă, cu atât mai bine. Și totuși, societatea voastră îi pedepsește pe cei care caută să facă ceva uman și îi recompensează pe cei care fac ceva nebunesc.

Este o nebunie să crezi că o suferință fără sfârșit e ceea ce cere Dumnezeu și că un sfârșit rapid, uman, al suferinței este „greșit".

„Pedepsește actele umane, recompensează-le pe cele nebunești". Acesta e motto-ul pe care numai o societate de ființe cu o înțelegere limitată ar putea să-l adopte.

Așa că vă otrăviți corpul inhalând substanțe cancerigene, mâncând alimente tratate cu chimicale care, până la urmă, vă omoară și respirând un aer pe care îl poluați continuu. Vă otrăviți corpul în o sută de feluri, în o mie de momente – și o faceți, *știind că aceste substanțe nu sunt bune pentru voi.* Dar, deoarece durează mai mult până când ele vă omoară, *vă sinucideți fără teama de consecințe.* (Din CCD vol. 3).

Ce zici despre furt? Să nu luăm de la altul ce nu ne aparține, reprezintă o calitate umană de bază.

Decât dacă nu credeți că celalalt nu are nici un drept asupra acelui bun și voi aveți.

Nu e cinstit. Dacă altcineva nu are nici un drept asupra a ceva, și noi avem, atunci, tocmai *pentru că nu este al lor, ci al nostru,* avem dreptul să-l luăm de la ei.

Sigur că da. Potrivit valorilor voastre, este adevărat. În special, potrivit valorii voastre numită „proprietate" (despre care vom discuta mai târziu). Dar chiar asta am vrut să spun. Nu faci altceva decât să-mi demonstrezi ideea.

Ideea mea este că valorile voastre se schimbă, pe măsură ce percepțiile voastre se schimbă. Ele se schimbă, pe măsură ce dorințele voastre se schimbă – pe măsură ce lucrurile pe care le *vreți* se schimbă. Dacă vreți ceva despre care altcineva crede că e al lui și dacă credeți că aveți nevoie de el foarte tare, veți găsi justificări ca să-l luați. Credeți-mă. Ați făcut-o. Exact asta ați făcut.

Valorile sunt schimbate după chef. Nu există nici o „valoare umană de bază" care să nu fi fost pusă deoparte temporar, modificată sau complet abandonată, într-un moment sau altul, de ființele umane care, pur și simplu, s-au răzgândit în privința a ceea ce voiau să fie, să facă, sau să aibă, la un moment dat.

Dacă voi credeți că există ceva de genul absolut „corect" și absolut „greșit", vă amăgiți.

Vrei să spui că „greșim"?

Asta este o constatare foarte inteligentă și ridică o problemă majoră legată de cuvântul „greșit". A fost folosit de secole, în cel puțin două feluri diferite – având semnificația de „greșeală" și de „imoral".

O acțiune care este numită „greșită", este o acțiune care nu produce un rezultat dorit sau prevăzut.

O acțiune care este numită „imorală", este o acțiune care încalcă un cod vital anume, sau o lege pe care societatea a impus-o – sau pe care societatea își imaginează că Zeitatea a impus-o.

Problema moralității, așa cum am spus, este că ea se

modificã dupã epocã și dupã loc, în funcție de ce încearcã sã realizeze o societate sau membrii ei. Moralitatea este, deci, extrem de subiectivã. Problema „greșelilor" este cã în societãțile sau contextele religioase, ele sunt deseori asimilate mai degrabã cu eșecul moral, decât cu eșecul *operațional*, pur și simplu. Astfel, nu numai cã e inoportun sau regretabil sã faci o greșealã, ci e chiar un *pãcat*. În anumite societãți religioase sau bazate pe moralitate, eroarea umanã normalã poate fi consideratã o *ofensã adusã lui Dumnezeu* - pedepsibilã cu sancțiuni și suferințe drastice și disproporționate.

Deja am vãzut câteva exemple. Iatã alte câteva:

1. Cel care își blestemã tatãl sau mama va fi omorât.
2. Cel ce hulește va fi omorât cu pietre.
3. O femeie care nu-și acoperã întregul corp, poate fi biciuitã și bãtutã.
4. Unei persoane care furã, i se va tãia mâna.

Cei care nu sunt de acord cu asemenea standarde riguroase și inflexibile, ca sã nu mai spunem nimic de reacțiile disproporționate cerute de ele, sunt considerați apostați - și pot fi omorâți.

Aceastã situație creeazã toate condițiile pentru conflicte pe scarã largã și pentru rãzboi, deoarece acum un atac poate fi justificat ca fiind *apãrarea credinței*, ca un act autorizat - și într-adevãr, *cerut* - de Dumnezeu.

***Exact asta se întâmplã* pe planeta noastrã. Ai pus punctul pe ,i'. Asta se petrece în lume, în aceste zile, în aceste vremuri.**

Asta se petrece de secole. De fapt, de milenii. Din acest motiv, cea de-A ȘAPTEA NOUĂ REVELATIE este atât de importantã, întrucât creeazã un context care separã „greșeala" de „moralitate", scoțându-L pe Dumnezeu din cauzã. Chiar crezi cã Mi-ar pãsa dacã voi mâncați carne vinerea, sau dacã vã acoperiți corpul din cap pânã în

picioare pentru cã sunteți femei, sau dacã stați pe partea care trebuie a Zidului Plângerii?

Am auzit, nu de mult, cã niște femei au încercat sã stea cu bãrbații „pe partea bãrbaților" la Zidul Plângerii, unul din locurile cele mai sfinte din tot iudaismul. Ele voiau sã demonstreze ceva: cã a venit timpul sã înceteze aceastã separare copilãreascã a femeilor de bãrbați, datoratã ideii cã femeile sunt nedemne, sau cã, din cauza ciclului, sunt oarecum „necurate". Bãrbații - unii dintre ei rabini - au început sã țipe, sã blesteme și sã scuipe, iar unii au început chiar sã le agreseze.

Chiar îți imaginezi cã Dumnezeu e preocupat de așa ceva?

Pare destul de meschin, chiar și în numele unei tradiții sacre.

Poate cã în mod special din aceastã cauzã.

Totuși, nu-ți pasã deloc de viața de pe Pãmânt și de ce se întâmplã aici?

Lui Dumnezeu îi pasã de viața de pe Pãmânt, suficient de mult ca sã le dea oamenilor tot ajutorul, tot sprijinul și toate instrumentele de care ar putea avea nevoie vreodatã, pentru a face din aceasta o experiențã minunatã și plinã de bucurie. Și, Dumnezeu iubește ființele umane suficient de mult, pentru a le da cel mai mare cadou: liberul arbitru.

E interesant cã provocarea pe care v-ați creat-o voi înșivã o reprezintã faptul cã voi credeți cã Dumnezeu v-a dat liberul arbitru și apoi vi l-a luat înapoi, spunându-vã exact ce vã cere El sã faceți. Chiar și ce trebuie sã gândiți și sã spuneți. În unele cazuri - cum sã vã îmbrãcați și cum sã mâncați.

Unii dintre voi cred cã e lipsã de respect chiar și a scrie numele lui Dumnezeu și, astfel, folosiți liniuțe în locul

vocalelor, pentru a nu completa numele (ignorând faptul cã acest obicei de scriere a apãrut din simplul motiv cã limba de origine în care a fost scris numele lui Dumnezeu nu *avea* vocale). Alții fac legi împotriva posesiei sau expunerii unor imagini, sau chiar a *desenelor* înfățișându-L pe Dumnezeu, sau oameni, sau animale, deoarece cred cã există o interdicție împotriva acestor „chipuri cioplite".

V-ați negat multe dintre cele mai simple plãceri - muzica și dansul, de exemplu - pretinzând cã Dumnezeul vostru nu vrea sã aveți asemenea slãbiciuni. Acestea sunt, spun unii dintre voi, pãcãtoase și imorale.

Într-adevãr, în țãrile unde legea civilã se bazeazã pe legea religioasã, voi ați transformat cele mai mici greșeli și erori umane în chestiuni de josnicie moralã.

Dar nu există moralitate adevãratã, ca un criteriu neschimbãtor, obiectiv. *Nu poate* exista într-o societate care evoluează, deoarece natura evoluției în sine este schimbarea. Și, bineînțeles, exact asta încearcã sã opreascã majoritatea guvernelor care se bazeazã pe religie. Ele încearcã sã opreascã *schimbarea.*

Dar schimbarea este natura vieții. Și astfel, ele încearcã sã creeze o viațã mai bunã, negând Însãși Viața.

Dar Viața nu poate fi negatã și nici desfãșurarea ei nu poate fi deformatã. Astfel, pot apãrea mari probleme, atunci când societãțile se schimbã, iar moralitatea nu. Se creeazã o prãpastie adâncã între regulile *ca-la-carte* și experiențele de la fața locului. Pe mãsurã ce aceastã prãpastie se lãrgește, în cadrul unei societãți apar spontan standarde de comportament noi și mai practice. Totuși, pe mãsurã ce noile standarde apar, cele vechi sunt apãrate de cei cãrora le e fricã sã se adapteze.

Și astfel, din nou, atacul este justificat în numele apãrãrii.

Aceasta este exact situația în multe dintre societãțile voastre de astãzi.

Este o ironie a vieții pe planeta voastrã cã libertatea, care e *chiar esența a ceea ce este Dumnezeu,* și liberul arbitru, care este *cel mai mãreț dar* al lui Dumnezeu, sunt aproape întotdeauna drastic restricționate de acele guverne care sunt controlate de religii.

Există și cei care spun cã guvernul n-ar trebui *sã fie* controlat de religie, cã ar trebui sã existe o separare strictã între Bisericã și Stat. Dar aceasta este o pãrere foarte occidentalã. Alte culturi spun cã doar Dumnezeu trebuie și poate fi guvernatorul suprem al treburilor umane și cã Legea lui Dumnezeu, așa cum este ea conținutã în scrierile sfinte și interpretatã de învãțãtorii și legiuitorii religioși, ar trebui sã fie legea pãmântului.

Acesta este conflictul ideologic de care am vorbit la începutul conversației noastre. Este, în esențã, un conflict între libertatea individualã și limitarea personalã, între drepturile omului și ceea ce unii oameni numesc Legea lui Dumnezeu.

De fapt, nu există nici un conflict, deoarece libertatea este esența lui Dumnezeu, iar drepturile omului - libertatea personalã, egalitatea fațã de lege, dreptul la o judecatã cinstitã - sunt expresii ale acelei esențe.

Totuși, au existat religii (și mai există și azi) care nu recunosc libertãțile și egalitãțile fundamentale ca fiind dreptul tuturor persoanelor. Dupã unele religii, femeile nu sunt egale cu bãrbații. Așa cum am mai spus deja, dupã alte religii, ateii nu au dreptul sã trãiascã. O persoanã care nu e membru al religiei respective, nu poate depune mãrturie împotriva unuia care este. Pânã și sclavia e permisã.

Nu, nu ... Nu există nici o Scripturã religioasã de bunã credințã, care sã nu condamne sclavia.

Ar trebui sã citești mai atent Biblia și Coranul. Când asemenea învãțãturi religioase devin legea pãmântului, sau devin cele mai profunde credințe și „standarde

morale" ale unei societăți, va apărea cu siguranță un conflict - în special, atunci când acele religii caută să-și transforme credințele în principii călăuzitoare pentru *alți* oameni.

Au existat dintotdeauna diferențe ideologice pe planeta voastră, dar adâncirea actuală a *prăpastiei ideologice,* simultană cu un *avans tehnologic,* a creat condițiile pentru o auto-distrugere rapidă.

Ei, iată-ne la aceeași întrebare.
Ce putem face pentru a opri toate astea?

Va fi necesar un act de curaj fără precedent, pe o scară foarte largă. S-ar putea să trebuiască să faceți ceva practic necunoscut încă, în analele istoriei voastre.

Ce?

S-ar putea să trebuiască să renunțați la unele dintre credințele voastre cele mai sacre.

„Nu pot. *Nu pot.* Mai bine mor, decât să fac asta". Așa vor spune unii oameni, când vor citi ce ai spus.

Atunci așa vor și face. Mulți oameni vor muri pentru a avea „dreptate".

Doar atunci când suficient de mulți oameni vor muri din cauza acestor ideologii, veți ajunge la concluzia că, *poate, ideologiile însele au fost greșite.* Viața și experiența voastră vă vor face să vă răzgândiți, în sfârșit, în privința a ceea ce este „corect" și „greșit" și în privința a „ceea ce funcționează" și „ceea ce nu funcționează".

Poftim! Acesta este exact tipul de *relativism* care, spun fundamentaliștii, creează practic toate problemele noastre. Nu acesta este lucrul care provoacă un fundamentalism încă și mai radical?

Ba da. De teamă că își pierd modul de viață obișnuit, incapabili să facă față schimbării rapide și fără de sfârșit, lipsiți, de secole, de gânduri și idei teologice, sau

de modele spirituale noi, unii oameni nu cunosc o altă cale de a merge înainte, decât mergând înapoi.

Acești oameni insistă să se întoarcă la o interpretare îngustă și literală a scripturii lor sfinte și să adere la „fundamentele" tradițiilor lor religioase, chiar dacă unele dintre acele învățături și cerințe fundamentale vechi nu mai au nici un sens, în condițiile zilelor noastre.

Aceasta creează un conflict cu cei care văd clar că situațiile prezente nu pot fi abordate sau rezolvate prin astfel de interpretări străvechi. Dar oamenii care doresc să fie fideli celor mai profunde credințe ale lor, simt că aceste credințe sunt atacate și le vor apăra până la moarte.

Care este, deci, soluția?

Lumea trebuie să creeze o Nouă Spiritualitate.

Nu ceva care să înlocuiască complet ce este vechi, ci ceva care să-l împrospăteze.

Nu ceva care să reducă ce este vechi, ci ceva care să-l extindă.

Nu ceva care să distrugă ce este vechi, ci ceva care să susțină partea lui bună.

Spiritualitatea umană are nevoie de împrospătare. Acum este timpul să prezentăm lumii idei și gânduri teologice noi, un nou model spiritual.

Lumea trebuie să aibă ceva nou pe care să se sprijine, dacă e să renunțe la a se mai agăța de ce este vechi. Dacă ai fi în mijlocul unui râu învolburat, ai da drumul bușteanului care te susține?

Nu.

Atunci construiți un pod.

Deveniți acel pod.

Trăiți crezurile unei Noi Spiritualități. Mergeți pe calea unei Noi Revelații. Nu doar vorbiți despre această revelație, ci demonstrați adevărul ei, prin felul în care vă trăiți viața.

Arătați drumul. Fiți unul dintre cei ce aduc lumina.

Trebuie să te întreb din nou, ce poate face un singur om?

Tu ești lumina lumii. Nu știi asta?

Toți sunteți, atunci când alegeți să fiți.

Un oraș situat pe un deal nu poate fi ascuns. Oamenii nu aprind o lampă și o pun apoi sub obroc. În schimb, o pun la vedere – și ea îi luminează pe toți cei din casă.

În același fel, lăsați lumina voastră să strălucească înaintea oamenilor, astfel încât ei să vă vadă faptele bune și să laude credința care le-a inițiat.

În felul acesta îi puteți ajuta pe ceilalți să traverseze prăpastia dintre ieri și mâine, să umple golul dintre confortul tradiției și necesitatea de nou.

Deoarece lumea trebuie să se reinventeze, acum, de la început. Totuși, pe măsură ce luați în considerare viitorul, cinstiți și trecutul. Nu respingeți complet vechile credințe, nici nu cereți altora să o facă. Extindeți-le, schimbați-le atunci când este cazul și sfătuiți-i și pe ceilalți să facă la fel.

Faceți ca Noua voastră Spiritualitate să nu fie respingerea, ci *împlinirea* a tot ceea ce v-au promis vechile voastre legi religioase și străbunii voștri profeți.

Și când ceilalți se întreabă ce faceți, spuneți: Să nu credeți că am venit să anulez Legea sau Profeții. Nu am venit să o anulez, ci să o împlinesc.

17

Ai spus ceva fascinant mai înainte. Ai spus: „Nimeni nu face nimic nepotrivit, dat fiind modelul oferit de lumea lui". Înțeleg cum se aplică. Este ceea ce a făcut posibil ca muzica de orice fel, în afara cântecelor religioase Islamice, să fie scoasă în afara legii de către Talibanii din Afganistan.

Exact. Acela era modelul lor despre lume. Pentru ei, aceasta părea perfect normal.

Deci, dacă ni se pare că nu putem accepta purtarea unei persoane, sau a unui întreg grup de oameni, ceea ce trebuie să facem pentru a produce o schimbare durabilă este *să schimbăm modelul lumii care creează comportamentul lor.*

Acum înțelegi. Înțelegi ideea principală a acestui dialog. Despre asta vorbesc. Poți încerca să le schimbi comportamentul – dar, în cel mai bun caz, aceasta nu va produce decât schimbări pe termen scurt. Dar, dacă schimbi *credințele*, vei afecta chiar sursa comportamentului.

De aceea am spus că ceea ce ar fi benefic pentru oameni acum, dacă doresc să trăiască împreună în pace și armonie, este *o nouă spiritualitate*, un nou „model despre lume", bazat pe credințe extinse și transformate.

Cum le creăm? Știu, ai spus înainte că pentru ca ceilalți să se simtă „în siguranță" cu aceste noi credințe, trebuie să demonstrăm că ele funcționează, folosindu-ne propriile vieți ca model.

Dar de unde să aducem noile credințe?

Nu veți aduce credințe noi, decât dacă hotărâți că o parte din vechile voastre credințe nu funcționează.

Oamenilor le este greu să renunțe la credințe.

Odată ce crezi în ceva, crezi până când se dovedește că e greșit. Mulți dintre voi continuă să creadă în acel ceva, refuzând să se elibereze de vechile idei, mult timp după ce ele s-au dovedit inexacte, ineficiente sau nefuncționale. Dar cel puțin aici, în acest dialog, tu ești dispus să reflectezi. Și acesta este primul pas spre schimbare. Nu poți schimba nimic, dacă nu ești măcar dispus să iei în considerare alternativa. Așa că, întâi trebuie să hotărăști care dintre vechile tale credințe nu funcționează.

În această conversație am explorat Cinci Idei Eronate Despre Dumnezeu. Acestea sunt credințe care nu mai funcționează pentru comunitatea umană. Nu se pot aduce argumente serioase împotriva acestui lucru. Faptul că ele nu funcționează, este ceva ce poate fi observat și demonstrat. Starea continuă de conflict de pe planeta voastră o demonstrează.

Dacă actualele voastre credințe despre Dumnezeu ar fi corecte, conflictul ar fi fost eliminat de pe planetă, cu mult timp înainte. În schimb, credințele voastre despre Dumnezeu creează, de fapt, conflictul. Am spus asta de multe ori. Intenția Mea este ca voi să nu pierdeți din vedere această idee - sau să o ignorați.

Ai spus mai devreme că există zece idei eronate în care cred oamenii. Zece cu totul.

Da. În afară de Cele Cinci Idei Eronate despre Dumnezeu, mai există și Cele Cinci Idei Eronate despre Viață, care fac ca experiența voastră pe Pământ să fie foarte, foarte, foarte dificilă.

Sunt aceste idei eronate despre Viață la fel de importante ca și Cele Cinci Idei Eronate despre Dumnezeu? Au un impact la fel de mare?

Absolut!. Ele mai duc și la crize, violențe, omoruri și război.

Atunci, să le trecem în revistă. N-am discutat încă despre ele.

Cele Cinci Idei Eronate despre Viață sunt:

1. Ființele umane sunt separate una de alta.
2. Nu există suficient din ceea ce au nevoie ființele umane pentru a fi fericite.
3. Pentru a obține ce nu e de ajuns, ființele umane trebuie să concureze unele cu celelalte.
4. Unele ființe umane sunt mai bune decât alte ființe umane.
5. E normal ca oamenii să rezolve problemele majore create de celelalte cinci idei eronate, omorându-se unii pe alții.

Hai să revenim la începutul listei și să le examinăm.

Bun.

Prima Idee Eronată Despre Viață este că ființele umane sunt separate unele de altele. Această idee are ca origine cea de-a Treia Idee Eronată despre *Dumnezeu* - și în felul acesta vedem cum se răspândesc Ideile Eronate despre Dumnezeu.

Ideile Eronate ale speciei voastre despre Dumnezeu sunt foarte puternice. Ele au impact asupra tuturor domeniilor experienței voastre colective, chiar și asupra celor care nu cred în Dumnezeu. Întrucât ele sunt legate atât de profund cu cauza fundamentală a întregii experiențe, așa cum o înțelegeți voi, ideile voastre despre Dumnezeu afectează și efectiv creează credințele voastre despre Viață - producând, în același timp, idei eronate și în sectorul lumesc.

Voi credeți că Dumnezeu v-a separat de El, deoarece nu i-ați dat lui Dumnezeu ceea ce are nevoie. Această

idee, la rândul ei, se naște din credința voastră că există ceva anume de care Dumnezeu *are nevoie* și că Dumnezeu *poate să nu reușească să-și satisfacă dorințele.* Ambele idei sunt aproape ridicole - dar absurditatea ideilor nu i-a împiedicat niciodată pe oameni să le accepte.

Așa cum ai subliniat, Dumnezeu este, *după propriile noastre definiții,* Atotputernicul, Prea-măritul și Prea-înaltul. Ai crede că noi am „înțelege" că Dumnezeu nu are nevoie și nu cere nimic pentru a fi fericit. Ideea că trebuie cumva să-L mulțumim pe Dumnezeu (pentru a primi binecuvântările și nu blestemele Lui și pentru a ne garanta un loc în Rai) persistă totuși.

Ceea ce oamenii au *făcut* pentru a-L „mulțumi" pe Dumnezeu este inuman. I-ați persecutat pe alții, provocându-le suferințe incredibile și ați omorât milioane de oameni pentru a-L mulțumi pe acest Dumnezeu al vostru.

În zilele de început ale adorației păgâne, oamenii chiar își sacrificau bebelușii - nou născuții, întruchiparea inocenței pure - punându-i pe ruguri și arzându-i de vii, în speranța de a-i face pe zei să zâmbească.

Această nevoie de „a-L face fericit pe Dumnezeu" s-a născut din ideea voastră greșită că Dumnezeu, *nu* e pe deplin fericit. Aceasta e o idee nebunească, deoarece Dumnezeu este Fericirea Însăși. Totuși, v-ați agățat de ideea unei Zeități amenințătoare, nemulțumite.

Ideea voastră că Dumnezeu nu e fericit - *și că oamenii sunt cauza acestei nefericiri* - este cea care a creat fundamentul nebunesc pentru religii nebunești care să-i inspire pe oameni să se comporte nebunește.

Niciodată nu am auzit chestia asta spusă atât de direct.

E timpul să o auzi.

E o idee prostească, nu-i așa?

E mai mult decât prostească. E fatală.

De asemenea, este culmea aroganței să vă imaginați că ceva înfăptuit de oameni L-ar putea face pe Creatorul Universului să renunțe la Pace și Iubire - care este esența a Cine și Ce ESTE Creatorul.

Cu alte cuvinte, voi vă imaginați că eu vreau să *renunț la Mine Însumi,* ca reacție la ceva ce ați făcut voi. Motivul pentru care vă imaginați că fac acest lucru, este pentru că *voi îl faceți.*

Și nici măcar nu vedem legătura.

Nu, nu o vedeți.

Noi spunem că suntem făcuți „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu", totuși, ai dreptate în ceea ce ai spus anterior - ce am făcut noi, a fost să-L creăm pe Dumnezeu după chipul și asemănarea oamenilor.

Și astfel, v-ați imaginat un Dumnezeu care i-a separat pe oameni de El, deoarece El nu era mulțumit de oameni. Aceasta este ce-și fac oamenii unul altuia, atunci când nu sunt fericiți - și ați tras concluzia că Dumnezeu ar face la fel.

Această idee a Marii Separări a creat în voi senzația de a fi și voi separați unul de celălalt. V-am explicat deja cum s-a întâmplat asta.

Ființele umane știau - au înțeles în mod intuitiv, aveau înscris acest fapt în memoria celulară - că ele sunt una cu tot ce este viața. Una cu Pământul și una cu creaturile Pământului. Una cu cerul și una cu tot ce este în cer. Una cu Divinitatea și parte din ceea ce *este* Divinitatea.

Apoi, au început poveștile separării. Așa cum am explicat mai devreme, aceste povești s-au născut din experiența timpurie a oamenilor. Religiile au codificat această experiență, transformând mitul în dogmă. Iluzia separării voastre era completă. Separare de Dumnezeu și separare de tot ce e viață.

Religia modernă a avut o șansă de a rupe acea iluzie, de a vă conduce spre adevăr. Dar religia modernă a ales să rămână la învățăturile timpurilor pre-moderne, să rețină dogma de acum sute și mii de ani. Și astfel, religia modernă a înșelat așteptările omului modern.

Dacă sunteți curajoși, dacă sunteți foarte viteji, veți permite Noii Spiritualități să vă îmbogățească experiența religioasă. Această spiritualitate nu va respinge total învățăturile voastre religioase tradiționale, ci le va extinde și va modifica unele dintre învățături - despre care ați constatat că nu mai sunt valabile, sau nu mai funcționează.

Ai afirmat acest lucru de multe ori.
Tot îl spui, iar și iar.

Vreau să fie ceva pe care să-l iei din această carte și să-l transpui cu fermitate în conștiența ta, deoarece este, de fapt, singura ta speranță pentru un viitor cu adevărat diferit. Un viitor plin nu de frică, luptă, ranchiună, conflict, război deschis și moarte violentă, ci de pace, fericire și dragoste. Ceea ce fac aici este să adun într-un singur loc tot ce v-am spus în acești ani, să repet mereu, reafirmând și repetând comentariile și observațiile pe care le-am făcut mai devreme, aici și altundeva înainte, și apoi să adaug informații noi și importante care au legătură cu criza actuală.

Rasa umană se confruntă cu o criză majoră - să fiți siguri de asta. Este o criză a conflictului dintre ideologii. Este o criză a credințelor.

Așa cum am spus, voi ați pus semnul de egalitate între separarea voastră de Dumnezeu (care este o credință falsă) și separarea de Viață. Era perfect natural ca voi să fi făcut asta, deoarece, la un nivel foarte profund, știați și înțelegeați că Dumnezeu ESTE întreaga Viață.

Chiar dacă nu v-ați exprimat astfel, *la nivel celular voi știați că acesta era adevărul.*

Toate lucrurile și toate ființele din Viață au fost,

deci, percepute ca fiind Separate De Voi, în momentul în care ați acceptat ideea că erați Separați de Dumnezeu.

(Și invers, toate lucrurile și toate ființele din Viață sunt percepute ca fiind Una cu Voi, din momentul în care acceptați ideea că sunteți Una cu Dumnezeu. Aceasta ne învață toți maeștrii și au spus-o toți misticii).

Ați acceptat că sunteți Separați De Dumnezeu, nu pentru că ați *simțit* că sunteți separați, ci pentru că religia organizată v-a *spus că sunteți* separați.

Religia unei persoane este produsul locului ei de naștere și a învățăturilor primite devreme, în viață. Nu e produsul adevărului etern, ci al mediului social. Oamenii cred ce au fost învățați să creadă. Ei nu pun nimic la îndoială, pentru că nu doresc să pună la îndoială sursa.

Vă invit să vă puneți această întrebare:

Despre cine ați spune că a greșit, dacă ați schimba unele dintre credințele voastre cele mai fundamentale?

Aici este povestea. Atât timp cât credeți că există ceva precum Bine și Rău, Drept și Greșit, veți dori să riscați totul pentru a avea „dreptate". Nu vă veți schimba credințele, dacă credeți că prin asta - voi, sau cineva pe care îl iubiți - ați deveni „cel care a greșit". Însă, imediat ce transformați axa Drept - Greșit în paradigma Ce Funcționează - Ce Nu Funcționează, dificultatea analizării în mod critic a credințelor fundamentale se simplifică - ca să nu mai vorbim de schimbarea lor.

Azi lumea trăiește într-o paradigmă Bine - Rău și astfel sprijină cea de-a Treia Idee Eronată despre Dumnezeu și Prima Idee Eronată despre Viață - iluzia că există Lipsă de Unitate.

Dacă îndrăznești să spui că ai trăit exact *contrariul*, că ai cunoscut fericirea plină de bucurie a *uniunii* complete cu ceilalți și cu Divinitatea, e posibil să ți se spună să fii prudent față de astfel de experiențe - și, cu siguranță, să fii prudent când *vorbești* despre ele.

Am trecut prin asta.

Sunt sigur.

Și această idee falsă despre separare ne permite să ne facem, unul altuia, lucruri pe care nu ni le-am face niciodată nouă înșine.

Da. Ea creează și iluzia că „nu este suficient" din ceea ce ai nevoie ca să fii fericit.

A Doua Idee Eronată despre Viață.

Da. Dacă ați crede că există doar Unul - adică, dacă v-ați gândi la voi ca fiind Un Singur Corp, ceea ce și sunteți, de fapt -

- sau o singură comunitate -

- sau o singură comunitate ... ați ști că ați avut întotdeauna suficient, deoarece voi *ați crea această experiență*. Cu o astfel de credință ați împărți totul în mod egal; ați asigura bunăstarea tuturor.

Aceasta este cea mai importantă tradiție a credinței islamice, care îi consideră pe toți musulmanii membrii Unei Singure Comunități. Învățătura islamică îi îndeamnă pe musulmani să-i ajute pe cei săraci și să sprijine întotdeauna comunitatea. Membrii Bisericii lui Iisus Hristos al Sfinților Zilelor de pe Urmă - Mormonii - au format și ei o comunitate mondială, sprijinită de unul dintre cele mai mari sisteme interne de asistență organizată, non-guvernamentală, pentru cei mai săraci și nevoiași dintre membrii ei. Organizațiile de binefacere catolice și grupurile aparținând altor secte creștine, ca și organizațiile evreiești de caritate, încearcă și ele să împartă din abundența lumii, celor mai puțini norocoși și celor nevoiași.

Toate acestea sunt exprimări meritorii ale unei înțelegeri incipiente. Problema este că multe organizații religioase formează un cerc închis în jurul propriilor membri, demonstrând astfel limitele înțelegerii lor. Statele și națiunile fac același lucru. La fel procedează și grupurile culturale, etnice, rasiale și sociale de toate genurile, fiecare dintre ele creând, în mod conștient sau inconștient, o *barieră sanitară*.

O astfel de viață în carantină nu poate promova experiența unității omenirii și, într-adevăr, dă senzația necesității unui scut protector, care să-i separe pe oameni conform vederilor lor cele mai înguste.

Cu o concepție atât de îngustă, nu toate pot fi văzute așa cum sunt ele cu adevărat. Întrucât perspectiva este limitată, așa este și conștiența.

Ceea ce voi percepeți ca siguranță oferită de pântecul mamei, devine locul de naștere al sentimentului că numai voi aveți dreptate.

Înălțarea conștiinței vă va scoate din acest sentiment de separare, care vă învăluie ca un pântece. Apoi, veți descoperi că această carantină nu a fost necesară - că, de fapt, cordonul nu vă separa de nimic altceva decât de Sinele vostru. Aceasta va fi cea mai mare surpriză. Aceasta va fi cea mai mare uluire. V-ați separat, pur și simplu, pe voi înșivă de *voi înșivă*.

Când veți rupe cercul închisorii voastre, veți descoperi că toți ceilalți sunt exact ca voi.

Nu numai TOȚI ceilalți, ci și TOATE celelalte. O examinare atentă vă va releva că și voi și pietrele și copacii și soarele și luna - toate *sunt toate făcute din același lucru*. Ca și frumoșii fulgi de nea, cu toții *arătați* diferit, dar substanța voastră este identică.

Când veți descoperi că Sunteți Una, vă veți minuna cum ați putut să vă considerați vreodată separați de toți ceilalți și de toate celelalte. Veți vedea că atunci când ați tratat pe cineva sau ceva ca și cum *nu ar fi fost voi*, nu ați rănit pe nimeni altcineva decât pe voi înșivă.

Cum s-au întâmplat toate astea? Cum de ne-am separat atât de mult de Sinele nostru?

S-a întâmplat atunci când ați hotărât că nu sunteți perfecți. Undeva, pe parcurs, pe când vă transmiteați miturile și poveștile, ați ajuns la ideea că sunteți mai prejos decât lumea și viața din jurul vostru.

Așa cum v-am explicat înainte, ați văzut efectul pe care l-au avut asupra voastră vânturile, ploile, furtunile și Viața Însăși – și ați hotărât că „zeii" erau mai puternici decât voi, că nu puteați fi atât de puternici, oricât de mult ați fi încercat. În felul acesta, v-ați imaginat propria voastră imperfecțiune. Erați „mai prejos" decât zeii. Frustrați și furioși, v-ați întors împotriva voastră, judecându-vă și condamnându-vă pentru că nu sunteți „suficient de".

Prima experiență umană de insuficiență nu a fost în lumea exterioară, unde era în mod clar bogăție, ci în interiorul vostru, care părea foarte mărunt, în comparație cu belșugul și măreția exterioară a lumii din jurul vostru. O singură privire aruncată cerului înstelat era suficientă ca să vă convingeți de minunăția a ceea ce credeați că Nu Sunteți Voi și nimicnicia a ce credeați că Sunteți Voi.

Nu v-ați revenit niciodată din această idee a nimicniciei. Dar acum poate fi momentul vindecării voastre. Acesta poate fi momentul reamintirii voastre. Asta, deoarece am venit să vă spun un mare secret:

Voi și stelele sunteți una.

Nu la figurat, ca într-o poezie sau un cântec, ci *la propriu.* Structura voastră chimică este identică. Veți găsi în voi aceleași elemente pe care le veți găsi în toate corpurile celeste – și, într-adevăr, în *tot ce Există.*

Vă surprinde? Sunteți uluiți să aflați că nimic nu e compus din altceva decât din diferite combinații și concentrații ale *Singurei Substanțe Care Există*? N-ar trebui. Vă spun asta de mult timp.

Da, așa e, dar cred că majoritatea oamenilor au crezut că se spune la figurat, nu la propriu.

Este un adevăr la propriu, copilul meu.

VOI SUNTEȚI CU TOȚII UNA.

În stadiile de început ale dezvoltării sale, specia voastră nu putea înțelege acest lucru. Acum, în anii de început ai adolescenței ei, poate să o facă.

Specia noastră e la adolescență?

În *primii* anii ai adolescenței. Dar s-ar putea să nu ajungă la maturitate niciodată, după cum merg lucrurile. Vă certați unii cu alții, ca niște copii care nu vor să-și împrumute, unii altora, jucăriile.

18

Crezi că vom învăța vreodată? Crezi că vom găsi vreodată o cale de a ne înțelege, de a face acest lucru atât de simplu - a trăi împreună, în pace, armonie și fericire?

O veți face, dacă veți renunța la credințele voastre false și la ceea ce ați construit în jurul lor.

Am venit aici ca să vă ajut. Am fost întotdeauna aici. N-am plecat niciodată. Ceea Ce Sunteți Voi nu vă poate părăsi niciodată, ci rămâne cu voi întotdeauna. Și astfel, chiar înainte de a mă întreba, eu vă voi fi răspuns. Totuși, voi nu știți acest lucru, pentru că nu Mă cunoașteți *pe Mine*. Voi credeți că Eu m-am separat de voi. Voi credeți că sunteți separați unii de alții. Nici una dintre aceste credințe nu este adevărată. Nici una nu vă este de folos.

Primele trei din Cele Cinci Idei Eronate Despre Viață: „Ființele umane sunt separate unele de celelalte ..." „Nu este suficient din ce au nevoie ființele umane pentru a fi fericite ..." și „Pentru a obține ceea ce nu este suficient, ființele umane trebuie să concureze unele cu altele ..." sunt suficiente pentru a crea crize, violență, omoruri și război, în și prin ele însele.

Cum am ajuns oare la Cea de-a Treia Idee Eronată despre Viață, cea despre concurență?

Imediat ce ați acceptat ideea că substanța vieții „nu este suficientă", ați tras concluzia că trebuie să faceți orice ca să vă asigurați că *voi și ai voștri* au destul. La început, doar ați întins mâna și ați luat. În acest scenariu, mâna cu cei mai puternici mușchi a câștigat.

Mai târziu, pe când ați început să intrați în adolescența speciei voastre, ați evoluat până în punctul în care nu vi se părea cinstit că cei mai mari și mai puternici câștigau întotdeauna. Totuși, nu ați evoluat până la faza în care să vreți să-i vedeți pe *toți* câștigând. (Și încă nu ați făcut-o). Așa că, ați început să inventați alte „motive" pentru ca o anumită persoană, sau un anumit grup să aibă partea leului din ceea ce voi credeați că aveți nevoie pentru a fi fericiți.

Ați creat *competiții, acolo* unde forța brută nu era singurul factor în alegerea câștigătorilor și a învinșilor vieții, a celor care au și a celor care nu au.

Toate acestea ar fi fost destul de dezavantajoase (ființele luminate nu concurează cu altele pentru dreptul de a apuca și de a aduna ceea ce aparține tuturor), dar voi nici măcar nu ați făcut niște competiții corecte. Ați creat competiții în care *câștigătorii erau numiți dinainte.*

Ce vrei să spui?

Vreau să spun că în societatea voastră, în special, s-a hotărât că, dacă ești bogat, alb, creștin, american și bărbat, faci parte dintre câștigătorii *acceptați.*

Fiecare societate, fiecare sub-grup al omenirii are lista sa proprie, ideea sa proprie despre „câștigătorii" competiției vieții în cursa pentru Substanța Care Nu Este Suficientă pentru toți și, dacă m-aș fi referit la alte societăți, aș fi putut spune că a fi negru, rus sau musulman te plasează pe lista învingătorilor.

Dar, a fi „femeie" nu te plasează pe nici o listă a societăților omenirii.

Asta este adevărat și e așa deoarece, pentru a crea competiții în care să numiți câștigătorii dinainte, trebuia să recurgeți *din nou* la folosirea forței, pentru a-i reduce la tăcere pe cei învinși. Și astfel, forța brută, puterea primitivă a mușchilor, a fost supremul factor determinant.

Întrucât continuați să permiteți forței fizice primitive sau forței economice brute să decidă în majoritatea problemelor și în toate conflictele majore din experiența umană, practic, în toate societățile umane din zilele noastre, „bogat" și „bărbat" sunt categoriile de bază ale avansării. Dacă ești ambele, ești într-o poziție dominantă, deoarece ai puterea și din pornire ești declarat „câștigător", în competițiile omenești pentru a obține substanța vieții.

La începuturi, dominația masculină se demonstra cu o bâtă. Azi se demonstrează cu bani, influență și putere - asigurându-vă că ea este controlată și deținută, în primul rând, de bărbați. Așa că, bărbații continuă să obțină ce vor, folosindu-și forța. Și, întrucât v-ați imaginat un Dumnezeu care folosește forța ca să obțină ce vrea, ați hotărât că Dumnezeu trebuie să fie bărbat.

Ei, bineînțeles că Dumnezeu este bărbat. *Nu-i așa? Tu nu Ești?*

Nu.

Dar *mi s-a spus* că Dumnezeu este „El".

Cine ți-a spus?

Religia mea.

Majoritatea religiilor voastre sunt dominate de bărbați și au fost create de societăți dominate de bărbați. Unele din aceste religii chiar *predică* - adică susțin că este o chestiune de *doctrină* - că femeile trebuie să fie subordonate bărbaților.

Da, am vorbit de mai multe ori despre această tendință nefericită a musulmanilor de a trata femeile ca și cum ar fi cetățeni de categoria a doua.

Ca în acest citat?

„Fiecare bărbat care se roagă sau predică având capul acoperit, își dezonorează capul. Dar fiecare *femeie*

care se roagă sau predică având capul *des*coperit, își dezonorează capul, căci este ca și cum ar avea capul ras. Dacă o femeie nu se acoperă, să fie tunsă. Dar, dacă este rușinos pentru o femeie să fie tunsă sau rasă, atunci să fie acoperită. Pentru că, într-adevăr, un bărbat nu trebuie să-și *acopere* capul, deoarece el este imaginea și gloria lui Dumnezeu; dar femeia este gloria bărbatului.

Căci nu bărbatul a fost făcut din femeie, ci femeia din bărbat.

Nici bărbatul nu a fost creat pentru femeie, ci femeia pentru bărbat."

Da. Se poate vedea cum aceste edicte Islamice au înjosit femeia.

Doar că acesta nu este un edict islamic. Este un fragment din Biblie, din Noul Testament.

Nu, nu, stai, nu. *Islamismul* a plasat femeile în mod repetat în această poziție inferioară, nu *creștinismul!*

Cred că ar trebui să citești I Corinteni 11:4-9. Sau încearcă Efeseni 5:22-24 ende se spune foarte clar:

„Soțiilor, supuneți-vă soților voștri, așa cum vă supuneți Domnului. Pentru că soțul este stăpânul soției, așa cum Christos este stăpânul bisericii ...

Deci, așa cum biserica se supune lui Christos, așa să fie și soțiile față de proprii lor soți, *în toate*."

Stai așa. Așteaptă un moment. Bine, poate am înțeles eu greșit. Nu doar musulmanii minimalizează poziția femeilor în societatea lor. Și creștinii o fac.

De fapt, acest lucru se regăsește în toate culturile religioase vechi.

Ai dreptate. Acum dacă mă gândesc la introducerea la *Bhagavad-Gita pe înțelesul tuturor,* scrisă de Înălțimea sa A.C. Bhaktivedanta Swami, văd aceste cuvinte:

„Ce este natura materială? Este explicată în Gita *ca prakrti inferior, natura inferioară. Prakrti este întotdeauna condusă ... Prakrti este femeie și ea este condusă de Dumnezeu, așa cum activitățile unei soții sunt conduse de soț".*

Frate, chiar a pătruns în *toate culturile de pe această planetă,* această chestie femeia-este-inferioară, nu-i așa?

Da, așa e.

După legea islamică, mărturia unei femei la judecată valorează pe jumătate din cea a unui bărbat.

Glumești!

Aș vrea eu!!!

Ei, dacă acest lucru apare în atât de *multe* religii, poate că Dumnezeu chiar a *vrut* să spună că femeile sunt subordonate bărbaților.

Nu sunt.

Ești sigur?

Sunt sigur.

Dar ele trebuie să fie *protejate,* ținute acasă, să nu lucreze, să nu fie instruite. Trebuie să li se mutileze organele sexuale, pentru a nu se bucura de plăceri senzuale.

Și, în timp ce nu trebuie să *aibă* plăcere sexuală, ele trebuie să *o ofere* bărbaților, de obicei la cerere, adesea ca o condiție și înțelegere tacită din cadrul contractului lor de căsătorie. De asemenea, ele pot fi cumpărate și vândute, din nou pentru a oferi plăcere sexuală bărbaților.

Femeile nu pot merge în public, decât în compania unei rude de sânge de sex masculin și trebuie să aibă corpul complet acoperit, pentru a nu fi văzut. Ele nu pot vota sau deține poziții de autoritate.

Ele nu pot fi prezente în consiliile corporațiilor, sau în locuri de putere politică. Nu pot fi pastori sau preoți, episcopi sau papi, rabini sau *ulama,* și nici chiar să stea în

aceeași parte a templului cu bărbații. Dacă, totuși, au o slujbă, nu vor fi plătite la fel ca bărbații, chiar dacă fac aceeași muncă. Dar ar fi oricum foarte greu să-și mențină slujba, pentru că au niște îndatoriri specifice, în afara aceleia de a oferi plăcere sexuală, care îi face pe bărbați fericiți. Trebuie să gătească, să facă curat, să facă rezerve în cămară, să spele rufele, să crească copiii și să-i ducă pe toți la lecții de pian, la antrenamente de fotbal și oriunde mai vor ei să meargă.

Să vedem ... am uitat ceva?

Nu prea mult.

Am încercat să mă gândesc la unele dintre modurile în care le-am tratat pe femei în diferitele societăți ale lumii noastre și cum am justificat acest lucru.

Într-adevăr, diversele noastre religii organizate *sunt* cele care ne spun multe lucruri de acest fel și pregătesc terenul și pentru altele, nu-i așa?

Mă tem că da.

Și mulți oameni le-au crezut. Mulți oameni încă le mai cred. Ideea de bază este că, pur și simplu, femeile nu sunt egale cu bărbații. Dar, cum ar putea religiile noastre bine intenționate să ajungă la o asemenea concluzie, dacă aceasta nu este o Învățătură Directă de la Dumnezeu?

Prietene, nu doar despre discriminarea împotriva femeilor au spus scrierile voastre sfinte că este o învățătură directă de la Dumnezeu. Religiile voastre organizate v-au învățat, de asemenea, că Legea lui Dumnezeu interzice oamenilor de rase diferite să se căsătorească, că oameni de același sex nu au voie să-și demonstreze fizic dragostea unul pentru celălalt și chiar că negrii nu pot fi preoți.

Da. Biserica lui Iisus Hristos al Sfinților Zilelor de pe Urmă – Biserica Mormonilor – a predicat întotdeauna că toți bărbații din credința lor erau considerați preoți.

Dar, pentru un timp îndelungat, Biserica Mormonilor a spus că aceasta nu se aplică bărbaților care se întâmplă să fie negri. Se considera că negrii sunt inferiori albilor și de aceea nu aveau acest drept. Abia de curând, părinții bisericii s-au înduplecat și au admis că negrii *nu* sunt inferiori albilor și că ei ar putea deveni preoți.

Dacă s-ar putea hotărî să facă același lucru și în ceea ce privește femeile ...

Nu te aștepta la asta prea curând.

Dar cum e posibil așa ceva? Cum pot *religiile*, care se presupun a fi chiar modelul iubirii și acceptării, să inițieze asemenea discriminări?

Justificările lor se nasc din cea de-A Patra Idee Eronată Despre Dumnezeu, care afirmă că unele ființe umane sunt mai bune decât altele. Această idee falsă permite societăților voastre să calce pe urmele religiilor organizate și să practice discriminări de toate felurile.

Voi folosiți discriminarea chiar în limbajul vostru de fiecare zi. Poate ai observat că, în această conversație, am folosit termenii „el" și „ea" alternativ, atunci când m-am referit la Dumnezeu. Voi nu faceți așa.

Am observat asta și chiar mă întrebam de ce.

O fac pentru că știu că limbajul este o parte esențială în crearea istoriei culturale a oamenilor.

Întrucât în ultimele milenii, rasa voastră a folosit „el" în mod exclusiv, pentru a se referi la Dumnezeu, nu le-a luat mult timp celor tineri – de ambele sexe – să înțeleagă că Dumnezeu este bărbat și astfel, prin deducție, bărbații sunt superiori femeilor.

Acum, când Noua Spiritualitate învăluie planeta, astfel de deducții vor aparține trecutului.

O mare parte din Noua Spiritualitate se va ocupa cu crearea unei egalități reale pentru femei – încheind, în

sfârșit, privarea de drepturi și agresiunea fățișă față de jumătate din rasa umană.

Acesta este unul dintre multele motive pentru care vă puteți aștepta ca cei de la putere să se opună Noii Spiritualități. Majoritatea celor de la putere sunt acum bărbați.

Bărbații cred în această idee falsă, pe care o numesc superioritatea lor – deși mulți bărbați s-au convins până acum că, prin acțiunile și deciziile legate de femei, ei nu își declară, de fapt, superioritatea, ci *grija* lor pentru femei și atitudinea plină de sensibilitate față de faptul că bărbații și femeile au roluri diferite în societate.

Cei pe care îi vom numi Grupul Îngrijorat, spun că, proclamând și sprijinind legi și obiceiuri care le restricționează pe femei, de fapt le *protejează* de la a fi exploatate și tratate necorespunzător. Însă, chiar această protecție produce o exploatare și o maltratare majoră și extinsă.

Cei din Grupul Rolurilor Diferite spun că ei doar încearcă să clarifice rolurile importante și separate pe care le au bărbații și femeile în chestiuni umane. Sub acest pretext, și ei exploatează și se comportă urât cu femeile. Ei spun că Dumnezeu le-a *atribuit* bărbaților și femeilor rolurile lor și pretind că tocmai din cauza faptului că aceste roluri au fost schimbate, rasa umană se luptă acum să supraviețuiască. Femeile fac „treaba bărbaților" și poartă „hainele bărbaților" și vor „autoritatea bărbaților" și, potrivit acestui grup, acest lucru creează revoltă în societatea noastră.

Da, duce la revoltă, dar este o revoltă necesară, dacă vreți să creați o societate a Oamenilor Noi, care înțeleg că nici rasa, nici sexul, nici naționalitatea, nici orientarea religioasă, nici cea sexuală și nici un alt aspect al individualității unei persoane nu ar trebui să o descalifice de la a participa deplin la experiența umană – la cel mai înalt nivel și în orice mod alege să o facă – atâta timp cât acea

alegere nu afectează drepturile sau siguranța celorlalți.

Ei, uite!

Această afirmație ar putea reprezenta un preambul la o Constituție Pământeană pentru Oamenii Noi:

„Nimic legat de rasa, sexul, naționalitatea, orientarea religioasă, orientarea sexuală a unei persoane, sau oricare alt aspect al individualității, nu o va descalifica pe acea persoană de la a participa pe deplin la experiența umană, la cel mai înalt nivel".

Uau.

Da, aceasta ar fi o idee revoluționară. „Revoluție" înseamnă „a se roti", sau a se schimba și o astfel de idee ar schimba în mare parte realitatea voastră. Ea ar corecta cea de-A Patra Idee Eronată Despre Viață.

19

Sunt fascinat de această A Patra Idee Eronată Despre Viață ... „Unele ființe umane sunt mai bune decât alte ființe umane."

Mi se pare că atunci când adăugăm aceasta la primele trei idei eronate despre viață, mărim de patru ori posibilitatea producerii dezastrului.

Aprecierea ta este corectă.

Ideea umană de „mai bun" este conceptul cel mai dăunător inventat vreodată de mintea unei ființe conștiente, de oriunde. Ea v-a permis să vă argumentați și să vă justificați comportamentele cele mai primitive.

Unii dintre voi cred că creștinii sunt „mai buni" decât evreii, sau că evreii sunt „mai buni" decât creștinii. Că albii sunt „mai buni" decât negrii, sau că negrii sunt „mai buni" decât albii. Că americanii sunt „mai buni" decât arabii, sau că arabii sunt „mai buni" decât americanii.

Și că francezii sunt mai buni decât toți!
(Asta a fost o glumă).

(Știu).

Voi credeți că catolicii sunt „mai buni" decât protestanții, sau că protestanții sunt „mai buni" decât catolicii; că republicanii sunt „mai buni" decât democrații, sau că democrații sunt „mai buni" decât republicanii; că luteranii Sinodului Missouri sunt „mai buni" decât luteranii Bisericii Luterane Evanghelice, sau că luteranii Bisericii Luterane Evanghelice sunt mai buni decât luteranii Sinodului Missouri.

Voi credeți că heterosexualii sunt „mai buni" decât homosexualii, că toți capitaliștii sunt „mai buni" decât comuniștii, că ecologiștii sunt „mai buni" decât industriașii și, în sfârșit, că cei care cred în Dumnezeu - *orice* fel de Dumnezeu - sunt „mai buni" decât ateii.

Cred că nu greșesc atunci când spun că învățătorii religioși musulmani împart păcatul în două categorii, păcate mari și păcate mici - la fel cum catolicii vorbesc de păcate de moarte și de păcate ce pot fi iertate. Dar pentru musulmani, *necredința* este cel mai mare dintre cele șaptesprezece păcate mari. Este considerat un păcat mai mare decât furtul, decât adulterul și chiar decât crima. Cu atât de mult sunt „mai buni" cei ce cred, față de cei care nu cred, încât necredința poate fi pedepsită cu moartea, iar atunci când îți închei viața „ucigându-i pe necredincioși", te duci direct în rai!

În societatea umană, această idee de „a fi mai bun" se perpetuează *la infinit.*

Dar sunt convins că nu pretinzi că nu e bine să preferi un lucru în locul altuia. Dacă totul ar fi „la fel", am fi plictisiți de moarte. Diferențele sunt bune. Varietatea este sarea vieții.

De acord. Totuși, diferențele nu trebuie să însemne separări - și, în lumea voastră, adesea se întâmplă așa. Ați îngăduit ca diferențele să vă slăbească, în loc să vă dea putere. Unii dintre voi au pretins că sunt mai mult decât doar „diferiți". Au spus că sunt „mai buni". Îmbunătățiți. Superiori. Avansați. Mai mărețiți. Mai fini. Preferați. Aleși. Selectați. Înălțați.

Voi credeți că dacă sunteți „așa", în loc de „altfel", sunteți *mai* ... Mai cum trebuie, mai atrăgători, mai corespunzători, mai utili, mai folositori, mai valoroși, mai atrăgători, mai competenți, mai de preferat. În unele cazuri, la aceste descrieri ați adăugat expresia „în ochii lui Dumnezeu", așa că voi credeți că sunteți „mai preferați" *în ochii lui Dumnezeu,* sau mai corespunzători, sau mai potriviți *în ochii lui Dumnezeu,* ca să fiți preot, sau ca să fiți numit sfânt, sau ca să „mergeți în rai".

Unele religii organizate spun că doar dacă ai penis, poți fi preot sau cleric. Dacă nu ai, nu poți. Unele religii spun că doar dacă crezi în Iisus, poți merge în rai. Dacă nu crezi, nu poți. Unele religii spun că doar dacă urmezi învățăturile lui Mahomed, Îl poți cunoaște pe Dumnezeu. Dacă nu le urmezi, nu poți. Acestea și alte idei de acest fel au creat un sistem de caste în experiența voastră religioasă - ultimul loc unde poate exista un asemenea sistem.

Ce putem face? Această idee că suntem „mai buni" decât cel de lângă noi, este foarte profund înrădăcinată. Nu știu cum putem scăpa de ea.

De fapt, iluzia superiorității este una de care vă puteți îndepărta ușor. O simplă privire aruncată comportamentului vostru, atunci când credeți că sunteți superiori, vă va releva că acționați într-o manieră inferioară. Cu cât credeți că sunteți mai mari, cu atât deveniți mai mici. Cu cât credeți că sunteți mai buni, cu atât vă purtați mai rău. Dovada oferită de propriii voștri ochi vă va conduce la acest adevăr.

Trebuie să deschideți ochii. Nu puteți să mergeți ca în transă, ca niște somnambuli. Și asta este ceea ce fac cei mai mulți oameni. Merg în somn. Trăiesc într-un vis, pe care-l văd cum se transformă într-un coșmar.

Acel coșmar duce, în mod logic, la A Cincea Idee Eronată despre Viață: Este bine ca oamenii să rezolve problemele grave create de primele patru idei eronate, omorându-se unul pe altul.

Așa cum ai subliniat aici în mod repetat, multe religii organizate nu fac altceva decât să ajute la promovarea și perpetuarea acestei idei.

O, da. Extrem de evident și în mod absolut clar.

Religiile voastre organizate au spus limpede, prin cele mai sacre scrieri ale lor, că omorul și cruzimea reprezintă o reacție acceptabilă la slăbiciunea umană și la diferențele dintre oameni. Acest lucru se împotrivește oricărui instinct uman, dar religia organizată a reorganizat gândurile umane.

Unii oameni s-au întors chiar împotriva propriului lor instinct de supraviețuire. Și astfel, ei continuă să se schilodească și să se omoare, pentru că li s-a spus direct că *Dumnezeu* asta le face *lor* – și este ceea ce Dumnezeu vrea ca ei să-și facă unul altuia.

Se pare că am mers puțin prea departe. Nici o religie nu spune asta.

Ești sigur? Ai citit Coranul? Sau Bhagavad-Gita? Sau Cartea Mormonilor? Sau Biblia?

Îți amintești ce li s-a întâmplat israelienilor care venerau vițelul de aur? N-au fost omorâți trei mii dintre ei de către Leviți, la ordinul Meu? Nu v-am îndemnat Eu, în Exodul 32:27, „să luați toți bărbații care au sabia în mână și să mergeți în tabără, din cort în cort și fiecare om să-și omoare fratele, tovarășul de arme și vecinul?"

Dar cum e cu cei douăzeci și patru de mii de israeliți care îl slăveau pe Baal? Nu i-am spus Eu lui Moise, în Numeri 25:4-9: „Tăiați capetele tuturor oamenilor și atârnați-le în fața Domnului ...?"

Știi, aș spune că alegi câteva exemple izolate și că nu ești corect, dar au fost scrise multe cărți despre istoria masacrului și uciderii în Numele Sfânt al lui Dumnezeu – și totul este consemnat pe larg în multe locuri în Biblie. Biblia relatează că douăsprezece mii de bărbați, femei și copii din Ai au foști uciși într-o ambuscadă pe care Dumnezeu Însuși a inspirat-o și a supravegheat-o. (Isaia 8:1-30) și că armatele Amoriților au fost distruse când „... Domnul

... i-a ucis într-un mare măcel". (Isaia 10: 10-11). Acești critici ai Bibliei ne spun că după ce citim cărțile Exodul, Leviticul, Deuteronomul, Isaia, Judecători, Numeri, Samuel, Amos, Regi, Cronici, Estera și Iov – ca să numim doar câteva – vom ajunge, numai în Istoria Vechiului Testament, la un sacrificiu de *un milion* de oameni care au fost loviți de mâna Domnului, inclusiv toți cei care au murit în timpul foametei de șapte ani din Samaria, trimisă de Domnul (II Regi 8:1), sau cei o sută optzeci și cinci de mii de asirieni omorâți peste noapte de un înger (II Regi 19 : 35) – sau de oameni care lucrau la porunca lui Dumnezeu – precum cei o sută de mii de servitori sirieni omorâți într-o singură zi de copiii lui Israel (I Regi 20:28, 29, 30), sau profeții din Baal, în număr de patru sute cincizeci, omorâți de Elia (I Regi 18:40, 46), sau *jumătatea de milion* de bărbați ai Israelului, omorâți de armata Regelui Abija din Iuda, pe care ni se spune că „Dumnezeu i-a lovit" (II Cronici 13:16,17,20).

S-ar putea să ți se pară interesant să citești Cartea Mormonilor, care le oferă oamenilor câteva imagini foarte interesante ale lui Dumnezeu. De exemplu, spune:

„Atenție, căci ziua Domnului este aproape; va veni ca o distrugere din partea Celui Atotputernic ... Feriți-vă, că ziua Domnului vine, crud și plin de mânie și furie feroce, să pustiească pământul; și el îi va distruge pe păcătoși ca să-i alunge de acolo ... și Eu voi pedepsi lumea pentru rău și pe cei nelegiuți pentru răul pe care îl fac ... toți cei mândri vor fi străpunși; da, și toți cei care se înhăitează cu cei răi vor cădea răpuși de sabie ...."

Uau! Asta sigur ne arată ce rău devii, atunci când ești supărat.

Stai, că mai e. Nu-i ajunge să pedepsească oamenii răi, așa că Domnul Dumnezeu Atotputernic, Creatorul Cerului și al Pământului, se răzbună pe copiii inocenți și, de

asemenea, și pe soții. „Și copiii lor vor fi sfărâmați în bucăți în fața lor; casele le vor fi devastate și soțiile pângărite."

Cartea Mormonilor spune asta?

Uită-te în 2 Nephi 23:6-16.

Doamne, este de necrezut!

Într-adevăr. Ceea ce trebuie acum să admiteți și să recunoașteți este că, în multe dintre scrierile voastre sfinte, chiar voi ați spus că Însuși Dumnezeu omoară oamenii care Îl supără și că Dumnezeu vrea ca și voi să vă duceți să omorâți pentru El.

Poate acum e momentul – cât mai avem *încă* timp – ca noi toți să ne punem niște întrebări foarte importante.

Este oare posibil ca acest Cuvânt lui Dumnezeu, așa cum a fost el scris de oameni în cărțile lor sfinte, *să conțină greșeli*? Este oare posibil să existe ceva ce nu cunoaștem despre Dumnezeu și despre Viață, *cunoaștere care ar putea schimba totul?*

Ce bine ar fi dacă am avea o Nouă Evanghelie.

Se poate. A mai fost propusă înainte, în cartea *Prietenie cu Dumnezeu*. cincisprezece cuvinte care ar putea schimba lumea. O Evanghelie din două propoziții, care ar schimba totul pe planetă.

Da, îmi amintesc acum. Două propoziții care ar transforma totul.

Sunt propoziții care nu pot fi rostite de la multe amvoane sau strane, de mulți conducători religioși sau politici. Ai putea să-i provoci să le spună, dar nu vor dori să o facă. Ai putea să-i implori să le repete, dar nu o vor face. Ai putea să le strigi să le declare, dar ei nu o pot face.

De ce? **De ce nu le pot rosti?**

Deoarece rostirea acestei Noi Evanghelii ar însem-

na invalidarea a tot ceea ce v-au învățat, a tot ce au căutat să vă convingă, a tot ce constituie baza acțiunilor lor.

Ai dreptate. Este o Nouă Evanghelie care ar putea salva lumea, dar lumea nu poate predica aceste două propoziții. Lumea nu le poate proclama. Ele sunt prea puternice. Ele sunt prea revoluționare. Dar, poate mă înșel. Poate există câțiva conducători religioși și politici curajoși care ar putea să preia această Nouă Evanghelie propusă și să o repete. Hai să o proclamăm aici!

„Suntem cu toții Una."

„Drumul nostru nu este cel mai bun, este doar unul diferit."

Ce mesaj s-ar transmite din amvoanele lumii! Ce declarații de pe podiumurile tuturor națiunilor!

Cât de puternice ar fi aceste cuvinte, rostite de Papa, sau de Arhiepiscopul de Canterbury, sau de clericul conducător al Bisericii Baptiste, sau de vocile mondiale ale Islamului, sau de președintele Bisericii Mormone, sau de capul Bisericii Luterane – Sinodul Missouri!

Îi invit acum – chiar aici, chiar acum – să le rostească, să declare că acesta este adevărul lor, să le includă în următoarea lor slujbă publică.

Imaginați-l pe Papa, spunând „Dumnezeu îi iubește pe toți copiii Săi și noi suntem cu toții una. Sunt multe căi care duc la Dumnezeu și Dumnezeu nu renegă nici o persoană care își urmează calea cu umilință și sinceritate. Drumul nostru nu este cel mai bun, este doar unul diferit." Lumea s-ar cutremura. Baza tuturor religiilor majore ale lumii – Separarea și Superioritatea – s-ar sfărâma!

Îi provoc pe toți purtătorii de cuvânt ai partidelor, pe toți șefii de stat din lume, să includă acest fragment în platformele lor politice și să anunțe aceasta în cuvântările lor. Imaginați-vă candidații la următoarele alegeri prezidențiale din SUA, spunând: „Trăim vremuri complexe și

există multe moduri de abordare ale provocărilor cu care ne confruntăm. Eu am ideile mele și contracandidatul meu le are pe ale lui. El nu este un ticălos. Nu este o persoană rea. Are doar idei diferite de ale mele. Ascultați-ne ideile cu atenție și vedeți cu care dintre noi sunteți de acord. Dar, în final, vreau să știți cu toții asta: Acestea sunt Statele *Unite* și noi toți suntem una. Drumul nostru nu este cel mai bun, este doar unul diferit."

Procesul politic nu ar mai fi niciodată la fel. Demonizarea ar dispărea. La fel și atacurile la persoană și contestarea motivelor și blamările și disprețul. La fiecare alegere ar fi doi candidați considerați a fi oameni buni, ale căror aspirații ar servi interesului public, care recunosc că doresc puterea pentru că vor să rezolve anumite lucruri și care nu cad de acord doar asupra modului în care să le rezolve.

Tu descrii o imagine minunată. Aceasta este imaginea unei lumi transformate.

Dar nici un conducător al unui partid politic important nu ar putea spune asta. Nici un conducător religios important nu ar putea declara vreodată așa ceva. Întregul lor mesaj – însăși *credibilitatea* lor – se bazează exact pe premisa opusă. *Întreaga structură a omenirii este construită pe ideea separării și a superiorității.*

Aceasta este exact situația în lumea voastră.

Aceasta este ideea acestei conversații.

Există mulți oameni care nu pot suporta gândul de a trăi cu aceste idei noi, așa că ei mor în schimb, agățându-se de A Cincea Idee Eronată despre Viață ca fiind adevărul lor. Ei spun:

Este bine și normal ca oamenii să rezolve problemele grave create de toate celelalte idei false, prin a se omorî unul pe celălalt.

20

Dumnezeule, *de ce suntem atât de încăpățânați?* Ce ne-ar putea face să ne schimbăm credințele, să ne îmbunătățim comportamentul, să ne răzgândim?

Câtă moarte și distrugere trebuie să mai suportăm, înainte de a spune *„destul"*?

Ați spus „destul" cu mult timp în urmă; pur și simplu nu știți cum să încetați ceea ce faceți, chiar și după ce simțiți că v-ați săturat.

Există un mod în care *putem să încetăm*? Nu pare să existe o cale.

O, există o cale. Categoric, există o cale. Și v-am arătat-o deja.

Arată-mi-o din nou.

Puteți opri moartea și distrugerea, *dacă veți renunța la credințele voastre false* și la construcțiile mentale pe care le-ați ridicat în jurul acestora.

Bine, am examinat îndeaproape credințele noastre false – acestea sunt ceea ce tu numești Cele Cinci Idei Eronate despre Viață, nu?

Da. Sunt principalele credințe false ale oamenilor.

Le-am examinat îndeaproape. Ce vrei să spui cu „construcțiile mentale" pe care „le-am ridicat în jurul lor"?

Ați brodat în lumea voastră o țesătură complexă de concepte spirituale, filozofice, politice și economice, care

vă guvernează destul de mult experiența colectivă. Aceste concepte se nasc din anumite construcții mentale, pe care vi le-ați format pe baza credințelor voastre false, iar acele construcții mentale - idei despre „cum stau lucrurile", pe care efectiv vi le-ați construit în minte - produc, în experiența exterioară, anumite convenții sociale umane.

Aceste convenții sunt moduri de a acționa, seturi de comportamente care creează un cadru în interiorul căruia voi vă turnați viețile.

Mulți dintre voi consideră construcțiile mentale care au produs aceste convenții sociale, ca fiind cele mai importante și valoroase lucruri din întregul vostru sistem de valori umane - când, de fapt, ele pot fi dintre cele mai dăunătoare. Ele sunt cele care *vă opresc*, adesea, de la a face ceva atât de simplu, cum ar fi să trăiți împreună în pace, armonie și fericire.

Care *sunt* aceste construcții mentale? Poți să le numești?

Sunt multe și toate sunt temporare. Ele dispar imediat ce vă schimbați credințele, deoarece *se bazează* pe credințele voastre.

Totuși, trebuie să rețineți că, în termeni cosmici, „temporar" înseamnă orice de la cinci minute, la sute sau mii de ani. Dacă ceva durează „doar" 2.000 de ani, acest lucru este numai o imagine pe ecranul radarului Vieții Eterne. Dar, în termeni omenești, aceasta poate *fi* o eternitate. Oricât ar dura - iar unele credințe umane durează *foarte* mult timp - de îndată ce credințele voastre se schimbă, se schimbă și construcțiile mentale care susțin viața voastră.

Odată, credeați că Pământul e plat. Apoi ați înțeles că e rotund - și toate construcțiile mentale care susțineau viața voastră s-au schimbat, în funcție de acest lucru.

Odată, credeați că soarele și întregul sistem solar se rotesc în jurul Pământului. Spuneați că planeta voastră

este centrul universului. S-au creat teologii întregi în jurul acestei credințe. Când Copernic a oferit dovada că această afirmație e falsă, a fost denunțat ca blasfemiator de către creatorii și propovăduitorii acelor teologii. Și când Galileo a confirmat mai târziu descoperirea lui Copernic, și el a fost numit eretic de către biserică și forțat să retracteze, renunțând la propriile descoperiri.

Abia târziu, în secolul al XX-lea - *300 de ani mai târziu* - Biserica Romano-Catolică Prea Sfântă și-a schimbat hotărârea și i-a oferit o iertare oficială lui Galileo.

Și astfel vedem cum schimbarea credințelor voastre cele mai de bază rămâne cea mai dificilă provocare - pentru că oamenii se agață de credințele lor, chiar și atunci când li se pun în față dovezi clare și indiscutabile că acele credințe sunt greșite. De aceea s-a spus: „Toate marile adevăruri încep prin a fi considerate blasfemii."

„Blasfemia" de care vorbim aici, în acest dialog, este multiplă. Această conversație este o Blasfemie Multiplă.

Prima blasfemie este că Dumnezeu ar vorbi cu oamenii și în zilele noastre.

A doua blasfemie este că Dumnezeu nu cere nimic de la oameni.

A treia blasfemie este că Dumnezeu și oamenii sunt Una.

A patra și cea mai mare blasfemie - afirmația care va fi cel mai greu de acceptat de către oameni - este că multe dintre cele mai sacre credințe ale oamenilor sunt idei eronate. Ele sunt, pur și simplu, false.

Credințele false creează construcții mentale care nu vă sunt de folos.

Cum ar fi?

Cum ar fi convenția umană de care am vorbit mai devreme, numită „moralitate". Aceasta este una dintre cele mai proeminente construcții mentale ale voastre. Este

o idee creată de minte. Nu o puteți simți, gusta, atinge, mirosi sau auzi. Este un concept – nimic mai mult. Și este un concept construit în jurul credințelor care sunt false.

Ce vrei să spui, că nu ar mai trebui să existe principii morale?

Nu spun ce „ar trebui" sau „n-ar trebui" să existe. Voi decideți asta. Spun doar că aceasta, ca și alte construcții mentale, se bazează pe credințe false despre Viață și cum este ea și că, din această cauză, ați creat anumite convenții sociale care v-au împiedicat să trăiți împreună în pace, armonie și bucurie.

Filozoful și sociologul Bertrand Russel a spus, odată: „Nu numai din punct de vedere intelectual, dar și moral, religia este dăunătoare. Prin asta vreau să spun că ea predică niște coduri etice care nu conduc la fericirea oamenilor." Totuși, „construcția mentală" pe care o numim „moralitate" e cea care susține întregul nostru mod de viață.

Este adevărat. Aceasta este ideea. Și de aceea am reluat-o din nou, aici. De aceea am ales-o ca exemplu.

Dar dacă „construcțiile noastre mentale" se bazează pe „credințe false" și dacă „moralitatea" este una dintre acele „construcții", ce vrei să spui – *că întregul nostru mod de viață este greșit?*

Vreau să spun că o mare parte din modul vostru de viață *nu funcționează*. Dacă spuneți că ceea ce vreți, este să trăiți împreună în pace și armonie și fericire, atunci nu funcționează.

Mulți spun că *ar* funcționa, dacă oamenii ar *adera* la această „construcție mentală" numită „moralitate"! Ei spun că ceea ce ne *împiedică* să trăim împreună în pace, este faptul că oamenii și națiunile nu *onorează* această construcție. Ei spun că nu *construcția* filozofică este greșită, ci *comportamentul* oamenilor.

Și totuși, multe dintre comportamentele lor cele mai dăunătoare se bazează pe această construcție. După măsurile și standardele umane, s-ar spune că mulți oameni fac ce este mai rău, atunci când cred că fac ce este mai bine.

Au! Afirmația ta este foarte dură.

Nu judec aceste comportamente (sau orice altceva fac oamenii), dar dacă oamenii spun că ceea ce caută și doresc este să trăiască în pace și armonie, ar putea observa că adesea, – atunci când spun că fac ce este mai bine – în realitate, fac lucruri care nu duc la pace și armonie.

Poți să-mi dai un exemplu?

Pot să-ți dau sute.

Ce zici de tatăl care își alungă fiica gravidă, dar care nu e căsătorită? Sau își renegă fiul, pentru că nu s-a căsătorit în cadrul credinței sau rasei lui? Sau de familia care își respinge copilul, pentru că e homosexual?

Ce zici de o femeie de douăzeci și trei de ani, care își leagă o bombă pe corp și intră într-o mulțime din Ierusalim, ca să o detoneze?

Ce zici de o națiune care ocupă pământul unui alt popor, timp de zeci de ani, și îi subjugă pe oameni pe plan economic, politic și militar, refuzând să le acorde drepturile umane cele mai fundamentale. Apoi se înfurie când aceștia se înfurie, fac lucruri disperate când aceștia fac lucruri disperate și este complet oarbă față de rolul pe care ea însăși îl joacă în crearea tragediei umane ce se derulează?

Oamenii fac aceste lucruri, pentru că emit judecăți morale.

Da, acum înțeleg.

Această răstălmăcire a tot ceea ce vouă vi se pare „drept", apare deoarece construcția voastră legată de „moralitate" se bazează pe ideile false despre care am vorbit mai devreme.

Oamenii cred că fac „bine", bazându-se pe ceea ce cred ei că e voia lui „Dumnezeu" sau „nevoia Vieții" - însă informațiile lor despre acestea sunt inexacte.

Și din acest motiv, adesea, problemele nu apar când oamenii *ignoră* moralitatea, ci atunci când oamenii *îi dau prea multă atenție.*

Mamă, asta chiar că e ceva! Îl avem aici pe Dumnezeu care ne spune că intrăm în necazuri, atunci când *dăm prea multă atenție moralității.*

Dacă îi dați *prea multă* atenție, da. Dacă îi acordați prea multă crezare, da. Și asta se poate întâmpla.

De fapt, se întâmplă adesea.

„Moralitatea" voastră reprezintă doar construcții mentale - „ideile" voastre de moment în privința unor lucruri. Dacă aceste idei se schimbă din când în când ...

Asta e problema.* Problema este *chiar aici.

E problema pe care sociologii noștri o numesc *moralitate instabilă.*

N-ar fi interesant dacă acei sociologi ar privi problema invers? Uitați-vă la lumea de azi. Problemele prin care ați trecut în ultimii ani nu au fost create datorită schimbării moralității, ci de faptul că aceasta *nu* s-a schimbat - uneori timp de mii de ani.

Voi spune din nou că moralitatea nu reprezintă nimic mai mult decât idei despre *cum sunt lucrurile* și *cum ar trebui ele să fie,* idei bazate pe ceea ce credeți voi despre Dumnezeu și despre Viață.

Ele sunt idei - nimic mai mult și nimic mai puțin.

Ele sunt ideile *voastre,* nu ale lui Dumnezeu.

Oamenii l-au legat pe Matthew Shepard de un gard în Wyoming și l-au bătut la sânge, lăsându-l acolo să moară, nu din cauza ideilor lui Dumnezeu, ci din cauza ideilor ființelor umane. Din cauză că moralitatea *nu* s-a schimbat.

Oamenii au discriminat în mod nemilos femeile,

negrii și alte minorități, nu din cauza ideilor lui Dumnezeu, ci din cauza ideilor ființelor umane. Din cauză că moralitatea *nu* s-a schimbat.

Oamenii i-au legat pe oameni de scaune electrice și au dat drumul la curent, omorându-i în cel mai inuman mod, pentru a-i învăța pe ceilalți că omorul este rău, nu din cauza ideilor lui Dumnezeu, ci din cauza ideilor ființelor umane. Din cauză că moralitatea *nu* s-a schimbat.

Oamenii au creat pe planeta lor un mediu în care toate acestea sunt *posibile,* nu din cauza ideilor lui Dumnezeu, ci din cauza ideilor ființelor umane. Din cauză că moralitatea *nu* s-a schimbat.

Construcțiile voastre mentale, bazate pe credințe false și *învechite* despre Dumnezeu și Viață, au produs convenții sociale extrem de nefuncționale - comportamente pe care voi le numiți „convenționale", bazate pe „înțelepciunea convențională".

Bineînțeles că oamenii nu au dezvoltat aceste construcții mentale pentru a fi „răi". Toate construcțiile voastre mentale sunt încercări sincere ale minții de a articula și exprima principiile de bază care susțin viața. Totuși, atunci când dați mai multă atenție construcțiilor voastre mentale, decât principiilor de bază pe care încearcă ele să le exprime, puteți într-adevăr „să dați de necaz".

Ce vrei să spui cu „principii de bază"? Acesta este un concept nou. Despre ce e vorba?

Există un Set de Principii de Bază ale Vieții care se află în spatele Întregii Existențe și voi *îl cunoașteți, vi-l amintiți* la nivel celular, vi-l amintiți din Timpuri Imemoriale, când nu vă simțeați ca fiind cei ce vă imaginați că sunteți acum.

Totuși, încă nu ați putut să vă apropiați de miez, să extrageți esența acestor principii, oricât de mult ați încercat. Credințele false pe care le aveți despre Dumnezeu și

despre Viață le întunecă, acoperindu-le, ascunzându-le vederii voastre și împiedicându-vă să le recunoașteți.

Acesta este norul necunoașterii. El ascunde adevărul de voi înșivă. Nu este vorba că oamenii nu vor să trăiască după cele mai adevărate principii ale vieții, ci, pur și simplu, le este imposibil să o facă, atunci când aceste principii de bază sunt atât de umbrite de credințele lor, încât nici măcar nu pot afla care sunt principiile. Pe scurt, ființele umane încearcă să trăiască adevărul prin credințe care sunt false. Astfel, și-au propus un obiectiv imposibil. Și acesta este motivul pentru care atât de multe aspecte ale vieții de pe planeta voastră nu funcționează.

Acum, arătați-mi că o parte din viața voastră pe Pământ *funcționează*. Ați crescut, ați evoluat și ați devenit o versiune mai măreață a umanității. Ați învățat din unele dintre greșelile voastre, ați progresat și ați devenit, în unele privințe, o specie magnifică. Și, după cum am spus mai devreme, ați făcut asta, în ciuda tuturor vicisitudinilor.

De aceea, este păcat să văd că faceți, în acest moment al dezvoltării voastre, alegeri colective care ar putea avea un impact atât de dramatic și de negativ asupra vieții speciei voastre așa cum o cunoașteți voi - dacă nu cumva o va sfârși definitiv.

Acei oameni care înțeleg profund ce se întâmplă acum văd că partea cea mai tristă este că atât de multe se pot îmbunătăți atât de rapid, doar prin câteva schimbări simple legate de lucrurile pe care alegeți să le credeți.

Atunci, hai să le facem acum!
Hai să schimbăm cursul evenimentelor chiar aici!

Chiar acesta este scopul acestui dialog. De aceea suntem aici și avem această discuție. Acesta este scopul acestor Noi Revelații.

Bine, atunci dezvăluie-ne mai mult. Vorbeai despre "principiile de viață" pe care spuneai că oamenii caută

să le emită prin construcțiile noastre mentale. Care sunt aceste principii?

Principiile de Bază ale Vieții sunt:
Funcționalitatea.
Adaptabilitatea.
Auto-susținerea.

Întreaga Viață dovedește aceste principii. Întreaga Viață le demonstrează.

Unul dintre aceste principii eterne stă în spatele fiecărei construcții mentale temporare pe care le aveți, așteptând să fie dezvăluit. Însă ele sunt întunecate și ascunse de către aceste construcții mentale, pentru că ele, la rândul lor, se bazează pe idei false despre viață.

Întrucât construcțiile voastre mentale sunt încercări deformate de a exprima Principiile de Bază ale Vieții, ele produc rezultate deformate.

De exemplu, iată trei dintre cele mai cunoscute construcții mentale ale voastre - pe prima am menționat-o deja. Acestea sunt idei simple, pe care le aveți și pe care le-ați tradus în convenții, obiceiuri și practici sociale:

Moralitatea.
Dreptatea.
Proprietatea.

Acestea se numără printre cele mai prețuite concepte filosofice, politice și economice. Care sunt Principiile de Viață pe care caută ele să le exprime?

În cazul „moralității", principiul e Funcționalitatea.
În cazul „dreptății", principiul e Adaptabilitatea.
În cazul „proprietății" este Auto-susținerea.

Ei bine, cu siguranță nu înțeleg asta. Funcționalitate, adaptabilitate, auto-susținere ... mă rog. „Moralitatea", „dreptatea" și „proprietatea" au mai mult sens pentru mine. Ne-am construit întreaga viață în jurul lor. Cum am putea trăi fără ele?

Ideea nu este să trăiți fără ele, ci să le *elevați*, să le ridicați la nivelul următor de articulare și exprimare și să treceți de la *concept* la *principiu*, atunci când vă trăiți viața. Aceasta se referă la ridicarea conștiinței, sau la a deveni pe deplin conștienți de tot ceea ce implică procesul de exprimare a vieții.

Pentru mulți oameni, acest lucru nu este ușor, din cauza înclinației lor de a menține credințele așa cum sunt, indiferent de cât de nefuncționale au devenit ele (sau au fost din totdeauna). Există, totuși, o cale rapidă pe care o puteți urma, o modalitate de a face mai repede acest lucru.

Care este ea?

Cei Cinci Pași către Pace. Aceasta duce nu numai la pace în lume, ci și la pace în lumea ta interioară.

Despre această pace vorbim aici. Pacea interioară ca și Pacea exterioară.

Majoritatea ființelor umane nu prea au avut multă pace interioară *sau* exterioară, în ultima vreme. Nici starea lumii și nici starea minții voastre nu a permis-o. Dar acum puteți face Cei Cinci Pași Către Pace și vă puteți eleva conștiința, trecând de la concept la principiu, atunci când luați în considerare, explorați și înțelegeți profund viața. Dacă doriți să urmați această cale rapidă, iată, din nou, ce trebuie să faceți. Iată, din nou, cei Cinci Pași către Pace:

1. Recunoașteți că unele din vechile voastre credințe despre Dumnezeu și despre Viață nu mai funcționează.
2. Recunoașteți că există ceva ce nu înțelegeți despre Dumnezeu și despre Viață, și că înțelegerea acestui lucru ar putea schimba totul.
3. Fiți dispuși ca, acum, să fie prezentată o nouă înțelegere despre Dumnezeu și Viață - înțelegere care ar putea duce la un nou mod de viață pe planeta voastră.

4. Fiți suficient de curajoși pentru a explora și examina această înțelegere și, dacă se potrivește cu adevărul și cunoașterea voastră interioară, să vă extindeți sistemul de credințe, pentru a o include.
5. Trăiți-vă viețile, mai degrabă ca pe o demonstrație a credințelor voastre, decât ca pe o negare a lor.

Repeți unele lucruri, iar și iar.

Repetiția poate fi foarte utilă.

Poate fi și supărătoare, și îi poate face pe oameni să-și piardă răbdarea.

Elevul serios nu-și pierde niciodată răbdarea când maestrul său repetă ceva.

Cei care trăiesc cu adevărat, nu-și pierd niciodată răbdarea când viața repetă ceva.

Viața însăși este o repetiție. Este imposibil să se întâmple ceva nou. Este posibil doar să ai experiențe noi, a ceva ce s-a întâmplat de multe ori înainte.

Dumnezeu este o Repetiție. Viața este Dumnezeu, care se repetă pe El Însuși.

• Dezvoltă-ți gustul pentru repetiție. Când o vei face, vei căpăta o iubire pentru Dumnezeu și pentru viață.

Vei ști asta în această primăvară, când vei vedea din nou bobocii înflorind. În această vară, când vei face plajă din nou. În această toamnă, când vei simți din nou prospețimea aerului. În această iarnă, când te vei minuna din nou la vederea zăpezii proaspăt căzute.

Vei ști aceasta, când vei zâmbi la auzul unei melodii preferate, pe care ai auzit-o de multe, multe ori și de care, totuși, nu te poți plictisi. Sau când îți vei îmbrățișa iubita, de care nu te poți sătura.

Aceste lucruri le-ai făcut de multe, multe ori - și îți place repetiția.

Nu e exact același lucru.

Nu. Aceste experiențe, așa minunate cum sunt, par banale în comparație cu repetițiile implicate în explorarea adevărului etern.

Să nu vă plictisiți să căutați adevărul, sau să-l găsiți.

Mi-ați cerut ajutorul, într-un moment de mare încercare pentru rasa umană. Lucrurile spuse aici au fost spuse iar și iar, în multe feluri, pe parcursul istoriei umane. Această formă de repetiție nu a produs o schimbare în comportamentul uman fundamental.

Sunteți invitați, aici, să încercați o nouă formă de repetiție. Poate că, auzind același lucru de mai multe ori într-un interval foarte scurt de timp, va avea un impact asupra comportamentului uman.

Totul depinde de voi.

Vreți, cu adevărat, ca lumea să se schimbe?

Da.

Atunci voi clarifica foarte bine unele idei – prin repetiție. Logica circulară capătă putere din însuși cercul pe care îl creează. A merge în cerc, înseamnă a călători de mai multe ori pe același traseu. A merge în cerc în mod înțelept, înseamnă a călători pentru prima oară pe același traseu. Astfel, obișnuitul devine neobișnuit, iar cercul – o cale către locul unde dorești să ajungi. Și când observi, în cele din urmă, că drumul a revenit la punctul de origine, înțelegi că locul unde dorești să ajungi este acolo unde ai fost deja ... și ai fost acolo din totdeauna.

21

Niciodată – și acum *mă* repet *eu* – *niciodată* n-am mai auzit ca atât de multe dintre experiențele obișnuite de viață să fie explicate cu o înțelepciune atât de neobișnuită. Dumnezeule, faci ca totul să fie așa de clar, de simplu și de evident. *Mulțumesc.* Te rog, continuă – repetă ori de câte ori dorești. Înțeleg acum că acest lucru este perfect.

Puteți schimba lumea voastră – iar cea mai rapidă cale va fi să vă îndepărtați de ideile voastre eronate și să adoptați o nouă revelație și o nouă spiritualitate. Acesta ar fi cel mai curajos lucru pe care l-au făcut oamenii, de secole. Ar putea schimba istoria umană.

Sunt pentru! Deci, să ne întoarcem la discuția noastră despre construcțiile mentale care produc convenții sociale ce deformează principiile de bază ale vieții. Ai spus că „moralitatea" este una dintre acele construcții mentale și că putem fi induși în eroare de ea.

Nu numai că *puteți* – **dar** *ați* și fost.

Corect. Deci, cum să trăim o viață fără principii morale? Și cum se leagă „construcția mentală" numită „dreptate", de principiul de viață numit „adaptabilitate" – sau conceptul nostru de „proprietate", de principiul de viață numit „auto-susținere"?

Ajută-mă să văd relația dintre o construcție mentală re-creată de oameni, o convenție socială și un principiu de viață. Ce anume îl face pe ultimul, mai bun decât prima?

Ultimul nu este „mai bun" decât prima, în ideea superiorității morale. Este, pur și simplu, mai funcțional. Princi-

piile de Bazã ale Vieții *funcționează*. Multe dintre construcțiile mentale ale omenirii și convențiile ei sociale nu o fac. Este extrem de simplu.

Multe dintre ideile și comportamentele omenirii nu sunt funcționale. Ele sunt disfuncționale.

Ai observat, de exemplu, cã majoritatea relațiilor umane sunt disfuncționale? Ele nu merg așa cum ar trebui. Se rup. Se desfac.

Asta, deoarece oamenii au abandonat Principiile de Bazã ale Vieții, în favoarea propriilor lor construcții mentale și a convențiilor sociale care decurg din ele.

Acum, dacã aceste credințe pe care se bazează conceptele voastre mentale ar fi corecte, convențiile voastre sociale - adicã, comportamentul vostru colectiv - ar fi la fel de funcționale ca și Principiile de Bazã ale Vieții. Dar credințele voastre nu sunt corecte, ci sunt pline de idei false. Am examinat deja cele mai dãunãtoare credințe false. Acum, sã vedem cum produc ele convenții sociale care vã afectează negativ viața.

Minunat! Așteptam sã ajung aici. Vreau, cu adevãrat, sã înțeleg mai bine.

Nu putem examina toate convențiile voastre sociale, deoarece acest dialog nu s-ar mai termina niciodatã, dar putem lua un exemplu foarte bun, dându-vã șansa de a vedea în ce mod ... credințele False creează Convenții Sociale ce produc Disfuncții în Societate care amenințã Supraviețuirea Speciei. Supraviețuirea speciei este subiectul despre care discutãm aici, desigur. Despre asta vorbim, încã de la început.

Știu. Sunt conștient de asta. Trebuie sã acționãm împreunã; trebuie sã atingem noi nivele de conștiențã, dacã vrem ca specia noastrã sã supraviețuiascã.

Din cauza modului în care se comportã oamenii, da. Din cauza felului în care ați avansat în abilitatea de a

vã distruge unul pe altul, dar nu ați reușit sã avansați în abilitatea de a vã înțelege unul cu altul, da. Asta este ceea ce creează criza.

Deci, hai sã revenim la primul cuvânt de pe lista noastrã cu exemple de convenții create de oameni: Moralitatea. Acesta este un exemplu bun pentru cã este prezent în toate culturile. El atinge aproape toate societãțile de pe Pãmânt.

„Moralitatea" noastrã aproape cã a distrus toate societãțile de pe Pãmânt.

Aceasta este o observație corectã.

Deci, care este credința falsã ce a creat conceptul mental pe care îl numim moralitate și convențiile sociale care decurg din el?

Credința voastrã cã Dumnezeu are nevoie de ceva - cã trebuie sã vã comportați într-un anume fel - este ideea eronatã din care a apãrut „moralitatea" voastrã.

Bine, bun. Înțeleg. Dar, chiar dacã Dumnezeu *nu* vrea ca noi sã ne comportãm într-un anume fel, ce e greșit în a avea „principii morale"? Ele ne ajutã sã ne trãim viața.

Problema „principiilor morale" este cã ele trebuie sã se sprijine pe o Valoare Supremã, sau de Bazã. Principiile morale fãrã autoritate moralã, ca și bancnotele fãrã un standard al aurului, sau orice alt lucru de valoare care sã le susținã, nu valorează nimic.

De acord. Principiile morale trebuie sã se sprijine pe o autoritate.

La începuturi, pe când se formau societãțile, pe când apãreau diferitele culturi umane, care era autoritatea pe care se sprijineau principiile lor morale?

Ei bine, cred cã pe ideea lor despre ce este „corect".

La urma urmei, de unde crezi că primeau aceste idei?

De la Dumnezeu?

Exact. Cel puțin, de acolo *spuneau* ei că le primeau.

Te rog, permite-mi să clarific din nou cum s-a petrecut acest lucru.

Majoritatea civilizațiilor timpurii amestecau complet ceea ce am numi azi religie și politică – citând coduri dumnezeiești, pentru a sprijini reguli pământești.

Culturile primitive s-au întors către „zei", pentru tot ceea ce doreau să atragă – nu numai ploaia, sau o recoltă bună, dar și autoritatea de a fixa reguli comportamentale, sau ceea ce ați numi azi – „principii morale".

Culturile de mai târziu au făcut același lucru. Majoritatea legilor civile au fost la început coduri religioase, date oamenilor printr-o „revelație" sau alta. Indiferent dacă oamenii care se grupau în jurul lor credeau în mai mulți zei, sau într-un singur Dumnezeu atotputernic, ideile lor timpurii despre „bine" și „rău" au provenit din ceea ce înțelegeau ei că dorea și avea nevoie Zeitatea lor.

Și, o, ce diferit ar fi fost dacă ar fi decis că *Zeitatea lor nu avea nevoie de nimic!*

Din păcate, ei nu au decis așa ceva. Și astfel, s-a spus că multe dintre seturile de reguli care guvernează viața de cu zi i-au fost „înmânate" direct Omului, de către Dumnezeu. O culegere de astfel de reguli a fost chiar descrisă ca *poruncile* lui Dumnezeu.

Concepția voastră despre nevoile și dorințele unei puteri mai mari decât a voastră, cu o înțelepciune mai profundă decât a voastră și cu o autoritate care o depășește cu mult pe a voastră, este ceea ce se află în spatele a aproape fiecărui set de imperative morale sau standarde de comportament pe care le-a inventat societatea pământeană.

Aceasta include și societățile care acum nu manifestă nici o credință în Dumnezeu și care declară că o astfel de credință este greșită sau superstițioasă și nu reprezintă altceva decât „opium pentru popor".

Chiar și aceste societăți au uzurpat, pur și simplu, învățăturile timpurii ale propriilor strămoși, în ceea ce privește „binele" și „răul" –învățături timpurii care își aveau clar rădăcina într-o anume formă de adorare a idolilor și în atașamentul față de „voința zeilor".

Întotdeauna a fost așa, deoarece e natural ca oamenii să se vadă ca parte a unui întreg mai mare și să știe, la un nivel profund, că acel lucru este ceva numit Dumnezeu. Ateismul este o reacție intelectuală; deismul este o reacție naturală, o „cunoaștere" intuitivă, o conștiență bine întipărită la nivel celular.

Însă, ceea ce oamenii „știu" despre Dumnezeu în celulele lor și ceea ce „cred" despre Dumnezeu în mintea lor, sunt adesea două lucruri complet diferite.

Astăzi există milioane de oameni (nu câțiva, ci *milioane*) care continuă să creadă că Dumnezeu a stabilit un întreg sistem de legi pe care ființele umane trebuie să le urmeze și acești oameni declară că Legea lui Dumnezeu ar trebui să conducă, să ghideze și să controleze întregul comportament al societății civile. Există țări întregi în care oamenii acceptă Legea lui Dumnezeu ca Lege Civilă, care conduce toate aspectele vieții lor de zi cu zi.

Ei bine, ar putea fi și mai rău. Vreau să spun, ce e așa de rău în asta?

Nimic, atâta timp cât ceea ce vă imaginați voi că e „Legea lui Dumnezeu", este ideea corectă.

Dacă e Legea lui Dumnezeu, cum să *nu* fie corectă?

Dacă acea lege spune că nici un om nu are dreptul să gândească și să decidă pentru el însuși, ci trebuie să accepte Legea lui Dumnezeu așa cum este ea interpretată de învățători eruditi – asta e ceva corect?

Ăă ... nu sună corect, dar cred că ar depinde de ce au zis acei învățători că e Legea lui Dumnezeu. Depinde de cum au interpretat-o ei.

Dacă învățătorii eruditi au spus că, potrivit Legii lui Dumnezeu, mărturia unei femei la tribunal valorează cât jumătate din cea a unui bărbat, asta e ceva corect?

O, da, ai menționat asta mai devreme. Și, nu, bine-înțeles că nu ar fi corect.

Și dacă învățătorii eruditi au spus că, potrivit Legii lui Dumnezeu, o femeie nu e liberă să se mărite cu cine vrea și drepturile ei de a divorța nu sunt egale cu cele ale unui bărbat, asta e ceva corect?

Nu.

Dacă învățătorii eruditi au spus că, potrivit Legii lui Dumnezeu, o persoană de „credință greșită" nu poate depune, sub nici o formă, mărturie împotriva unei persoane de „credință dreaptă", asta e ceva corect?

Sigur că nu. Nici nu se pune problema!

Dacă învățătorii eruditi au spus că, potrivit Legii lui Dumnezeu, moștenirea unui copil de sex masculin va trebui să fie egală cu cea a doi copii de sex feminin, asta e ceva corect?

Și ce-ar fi dacă învățătorii ar fi spus că blasfemia față de Dumnezeu, sau față de profetul lui Dumnezeu, se pedepsește cu moartea - și au înrăutățit lucrurile, neexplicând clar care este „blasfemia"? Asta ar fi ceva corect?

Nu. Nu ar fi. Și înțeleg ideea. Ideea e că milioane de oameni sunt conduși de asemenea legi „civile", în țările musulmane, unde *Sharia* este folosită în loc de legislație, sau unde legile civile care există totuși, se bazează pe ea.

După cum înțeleg eu, *Sharia* este o combinație de cuvinte din Coran, învățături din *Hadith* (o colecție de

relatări orale, scrise ulterior, despre Mahomed și cum a trăit el) și ceea ce se cunoaște ca *ijma* (consensul atins de învățătorii, juriștii și savanții islamici, în legătură cu interpretarea Shariei și a Hadith-ului). Așa e?

Înțelegerea ta este simplă, nu și incorectă.

Și acele „legi" religioase pe care tocmai le-ai menționat aici - toate fac parte din *Sharia*?

Da.

Mi-e greu să cred că Dumnezeu ar fi atât de nedrept - atât de teribil de nedrept. Ești sigur că oamenii care te-au citat au înțeles corect? Chestia aia despre superioritatea masculină, de exemplu. Aceea este Legea Divină?

Ai putea să te îndoiești vreodată?

Este aceasta doar părerea cărturarilor islamici, sau există și o Scriptură care sprijină aceste învățături?

O, Coranul este foarte limpede în această privință.

Dă-mi un exemplu.

Sura 4:11:

„În ceea ce privește moștenirea copiilor tăi, Allah ne îndrumă astfel: i se va da moștenitorului de parte bărbătească o parte egală cu cea a doi moștenitori de parte femeiască. Când e vorba despre doi sau mai mulți moștenitori de parte femeiască, partea lor este două treimi din moștenire; dacă este doar una, partea ei este jumătate."

Uau. Scrie chiar acolo, în Scriptură.

Dar spune-mi sincer, doar nu te aștepți să accept așa ceva, sau să cred că acesta este Cuvântul Tău Sfânt? Majoritatea oamenilor de azi ar respinge un Dumnezeu care a spus așa ceva.

Atunci vor fi pedepsiți cu osânda veșnică.

Nu. Nu și pentru cã împarți moștenirea în mod egal între copiii tãi și pentru cã respingi un Dumnezeu care spune sã nu faci asta.

Citește Sura 35:36.

„Dar pentru cei care îl resping (pe Allah) - pentru ei va fi Focul Iadului ... astfel îi rãsplãtim Noi pe cei nerecunoscãtori!

„Și focul nici nu îi va consuma în întregime, ca sã moarã și nici nu va fi micșorat acest chin. Și ei vor striga după ajutor: ‚O, Doamne, eliberează-ne, ca sã facem ce este drept!' Dar Eu nu voi face asta! Niciodatã! Le voi spune: ‚Nu ați trãit destul ca sã vã gândiți la aceste lucruri? Nu am trimis pe cineva sã vã avertizeze? Așa cã acum, gustați pedeapsa!'. Cei nelegiuți nu vor fi ajutați de nimeni."

Asta ai spune tu? Asta ar spune Dumnezeul îndurãrii, dacã sufletul înțelege cã a greșit și implorã sã i se dea încã o șansã?

Dumnezeul îndurãrii nu aratã nici o îndurare față de cei care nu cred. Asta spun Scripturile voastre. Și când aveți culturi și societãți întregi care-și bazeazã legile pe asemenea scrieri – atunci *și* ele, ca și Dumnezeu, *nu au voie sã arate îndurare și pot sã acționeze în moduri groaznice, fãrã teamã de consecințe.*

Societãțile umane creeazã „principii morale" din asemenea „instrucțiuni de la Dumnezeu".

Ei, poate cã asta e valabil în unele culturi, dar nu și în Statele Unite. Noi ne mândrim cu separarea dintre bisericã și stat. Nu pretindem, așa cum fac alte țãri și culturi, cã Dumnezeu este autoritatea din spatele moralitãții și a legilor noastre.

Serios? Jurãmântul de Credințã față de drapelul vostru nu descrie țara voastrã ca „o singurã națiune, sub conducerea lui Dumnezeu ..."?

Nu ai citit pe monezile voastre „credem în Dumnezeu"? Desenul de pe spatele bancnotei de un dolar, nu are nici o legãturã cu Dumnezeu?

Nu jurați voi credințã, punând mâna pe Biblie și spunând: „Așa sã-mi ajute Dumnezeu"?

Nu deschideți sesiunile Congresului vostru cu o rugãciune - după care votați legi care introduc rugãciunea în școli? Citește versurile strofei a treia din imnul vostru național.

Înțeleg ce vrei sã spui.

Indiferent dacã guvernele o recunosc sau nu (și din ce în ce mai multe guverne ies acum în față și o spun), vederile religioase ale majoritãții oamenilor dintr-o societate sunt acelea care formeazã, în mod conștient sau inconștient, fundamentul tuturor legilor și al tuturor codurilor morale locale.

Pentru a da autoritate sistemului vostru de principii morale, milioane dintre voi v-ați bazat pe ceea ce presupuneți cã este Legea lui Dumnezeu.

Mulți oameni ar spune: „Nu este ceea ce *presu-punem* cã e Legea lui Dumnezeu, este ceea ce *știm* cã e Legea lui Dumnezeu. Acea lege este foarte clarã și ne-a fost datã."

Și dacã cineva nu crede cã *existã* un Dumnezeu?

Acea persoanã trebuie sã respecte totuși legile civile. Dar înțeleg ce vrei sã spui. Majoritatea legilor noastre civile sunt, de fapt, bazate pe autoritatea moralã pe care o deducem din „cea mai bunã idee" a noastrã despre ceea ce vrea Dumnezeu. Și, așa cum ai subliniat, în unele țãri nimeni nu încearcã sã se ‚joace' cu acestei idei. Ele *spun* direct cã legile civile *sunt* legile lui Dumnezeu, așa cum sunt expuse în Scripturã.

Și dacã legile și principiile voastre morale se bazeazã, în final, pe o interpretare a Voinței lui Dumnezeu,

atunci Legea lui Dumnezeu prezentată în oricare Scriptură acceptată pe plan local, devine „etalonul de aur".

E adevărat.

Deci, ar fi bine ca *sursa* voastră pentru Legea lui Dumnezeu să fie corectă.

Asta nu e o problemă, deoarece Dumnezeu i-a dat Tora direct lui Moise. Noul Testament este și el corect până la ultimul cuvânt. Coranul este și el perfect. Bhagavad Gita este minunată. Principiile călăuzitoare ale Cărții Mormonilor au fost transmise direct lui Joseph Smith, de către Dumnezeu prin Îngerul Moroni. Pali Canon conține o înțelepciune uluitoare. Și așa mai departe.

Acestea *sunt* „etaloanele de aur ale moralității", în culturile în care ele sunt prevalente – și mulți dintre adepții lor le consideră a fi complete și corecte.

Hai să examinăm câteva din Legile lui Dumnezeu.

Nu! Iarăși?

Stai. Sunt multe pe care nici nu le-am menționat încă.

E nevoie de asta? Vei cita din nou, din una dintre scripturile umanității, un text care nu se mai aplică unei societăți moderne.

Ești dispus să accepți că multe dintre cuvintele și cărțile voastre sfinte, nu au putut *niciodată* să fie aplicate, în *nici* o societate civilizată?

Da. Sunt dispus să accept asta. Unele dintre Legile lui Dumnezeu, așa cum apar în diverse Scripturi Sfinte, probabil că nu au avut niciodată sens.

Ca acel „Cuvânt al lui Dumnezeu", care spune că, dacă cineva are un fiu încăpățânat și care refuză să asculte și mai este și bețiv, părinții trebuie să-l ducă la porțile orașului și toți bărbații să-l lovească cu pietre până moare?

Ceva de genul ăsta?

Da, da, așa ceva.

Ca și acela care spune că nu trebuie să-ți tai părul de pe cap, sau să-ți aranjezi colțurile bărbii?

Da, da, și asta.

Și multe altele?

Și multe altele, da.

Ca și Legea lui Dumnezeu care spune că cine atinge un mort este necurat timp de șapte zile, sau că dacă ești preot, poți cumpăra un sclav, sau că nu ai voie să faci nimic de Sabat, sau că fratele tău sărăcit poate fi cumpărat și forțat să devină servitorul tău, sau că, după sex, ambii parteneri sunt necurați? Sau că vrăjitoarele și vrăjitorii trebuie omorâți?

S-ar putea să ți se pară că ele sunt doar câteva scrieri care nu au sens, după standardele omenești de azi, dar adevărul este că lista regulilor lui Dumnezeu, despre care majoritatea ar spune că nu au sens pentru nici o persoană rațională, e atât de lungă, încât ar putea alcătui o carte.

De fapt, chiar o alcătuiește.

Am adus atât de multe exemple în această conversație – și voi mai aduce și altele – ca să înțelegeți o idee esențială:

V-ați bazat autoritatea morală pe Legi Sacre, pe care le aplicați vreți-nu vreți, în funcție de ce simțiți în legătură cu ele într-un anumit moment, într-o anumită cultură, în anumite situații.

Dacă spui că nu luăm în seamă cuvintele din Cărțile noastre Sfinte, atunci când vedem că ele nu se mai aplică în viețile noastră – sunt de acord.

Cu alte cuvinte ...

Moralitatea voastră nu are *nici un etalon,* în afară

de *ceea ce funcționează* și *ceea ce nu funcționează.*

Acesta este adevărul – și orice altceva e o ficțiune.

Chiar și voi sunteți de acord – după cum se dovedește nu prin ceea ce spuneți, ci prin *comportamentul* vostru – că, așa cum apare în multe dintre Scripturile voastre Sfinte, Cuvântul lui Dumnezeu nu trebuie respectat în întregime, pentru că nu este infailibil.

E clar că nu este, deoarece în toate acele cărți, cuvântul a fost scris de oameni. Dar dacă „etalonul de aur", care e baza moralității în diferitele noastre culturi, nu este infailibil – atunci ce facem?

Atunci vă bazați moralitatea pe legi spirituale, care, atunci când sunt luate ca întreg, nu au sens. Ele se contrazic unele pe altele, *chiar în cadrul aceleași* Scripturi – și se contrazic de la o Scriptură la alta. Astfel, rasa umană a primit legi din care trebuie să alegeți cu grijă, pentru alege ceva sănătos.

Nu vreți să recunoașteți că faceți asta, bineînțeles, pentru că atunci ați cădea pradă acuzației de *relativism* – un cuvânt foarte murdar în vocabularul vostru. Voi vreți să fiți *absolutiști.* Vreți să credeți și să afirmați că există categoric „Bine" și „Rău". Totuși, în cele din urmă, VOI trebuie să hotărâți ce sunt acestea. Nu vă puteți baza pe legile voastre și nu vă puteți baza nici pe Dumnezeul vostru.

Trebuie să hotărâți singuri, deoarece atât cuvintele din legile voastre, cât și cele ale Dumnezeului vostru s-au dovedit a fi prostești, atunci când au fost înghițite pe de-a întregul, atunci când au fost aplicate fără discernământ, atunci când ați aderat la ele în mod absolut, literal și fără flexibilitate, în fiecare caz și situație. Ele nu pot funcționa astfel. Nimic nu funcționează în acest mod.

Multe dintre legile voastre religioase – după cum recunoașteți voi înșivă – ar trebui să fie ignorate, pur și simplu. Cu greu ar putea fi considerate fundamentul moral real al întregii voastre societăți. De aceea, prin propriile voastre acțiuni ați dovedit că „principii morale" = „funcționalitate."

Se revelează Principiul Fundamental al Vieții.
Aceasta este ideea la care ai vrut să ajungi.

Da, și că veni vorba, specia voastră a stabilit deja acest lucru. Deja ați hotărât pe planeta voastră că ce este „bine" este *ceea ce funcționează* – în funcție de ceea ce încercați să fiți, să faceți sau să aveți. *Pur și simplu, nu sunteți dispuși să recunoașteți aceasta.*

Ca să fie totul mai complicat, nu ați fost capabili să ajungeți la un consens asupra a ceea ce încercați să fiți, să faceți și să aveți – ca o entitate colectivă, numită omenire.

Și acestea sunt piedicile – a doua categorie principală – din calea păcii și armoniei pe Pământ.

22

Deci, în această Nouă Spiritualitate despre care vorbești, trebuie să uităm totul despre principiile morale?

„Principiile morale" sunt periculoase, tocmai pentru că se schimbă din când în când pe parcursul istoriei – și de la cultură la cultură, pe întreg cuprinsul planetei.

Motivul pentru care ele se schimbă, este că se bazează pe credințe false și ceea ce fac mulți oameni, atunci când descoperă că anumite instrucțiuni morale nu funcționează în viața reală, este *să-și schimbe principiile morale, fără a schimba credințele din care acestea au apărut.*

Oamenii refuză categoric să-și schimbe majoritatea credințelor fundamentale, dar își schimbă cât ai clipi principiile morale (adică felul în care *aplică* credințele), în funcție de situație. De exemplu, majoritatea oamenilor susțin credința fundamentală conform căreia Dumnezeu vrea ca ei să fie cinstiți. Apoi, ei înșelă la plata impozitelor către stat – *și spun că e în regulă.*

„Toată lumea face asta. E ceva normal."

Au refuzat să-și schimbe credința de bază, dar și-au schimbat, într-o clipă, principiile morale (adică felul în care *aplică* credința), în funcție de situație.

Dar, dacă-și schimbă *principiile morale,* atunci își schimbă *credințele* – pentru că principiile morale sunt, pur și simplu, credințe exprimate.

Prin urmare, ei sunt ipocriți. Nu au nici un fel de credințe. Ei doar *vor să creadă că au credințe.*

Asta îi face să se simtă bine, dar creează și nebunie în lume.

Cred că văd peste tot același lucru ca și tine.

Sigur că da. Ar trebui să fii orb să nu vezi.

Deci, tu *spui* că ar trebui să renunțăm la toate principiile morale.

Tu insiști să generalizezi, să găsești o declarație de treizeci de secunde – dar nu așa ceva vreau eu să spun.

Ceea ce spun eu, este că oamenii au creat o construcție socială numită „principii morale". Vă explic cum se modifică principiile voastre morale, chiar dacă voi spuneți contrariul. Fac observația că voi nu vreți să recunoașteți asta – și astfel deveniți integri. Convingerea voastră că aveți dreptate este cea care vă ucide.

Insistați să etichetați toate greșelile de funcționare ca fiind chestiuni de decădere morală. Acest lucru duce la judecată – iar judecata creează justificarea. Prin judecățile voastre legate de comportamentul moral al unei persoane sau al unei națiuni, vă justificați reacția de răspuns.

Numiți aceste reacții: „obligația voastră morală". Susțineți că sunteți obligați, din punct de vedere moral, să acționați într-un anume fel.

Pedeapsa cu moartea este un exemplu perfect. Susțineți că Legea lui Dumnezeu, sau codul vostru moral „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte", justifică această pedeapsă. Nici măcar nu e vorba despre a aduce siguranță în societate, pentru că închisoarea pe viață ar face acest lucru. Este, în mod vădit, doar o chestiune de răzbunare.

Da. Încercăm să îndulcim lucrurile, numindu-le dreptate, dar există o zicală: „Dacă arată ca o rață, merge ca o rață și mănâncă ca o rață, probabil că e o rață." În acest caz, este o *rață* care se cheamă Răzbunare.

Dar ce-ar fi dacă principiile morale – care sunt schimbătoare oricum – nu ar face parte din ecuație? Ce-ar fi dacă singura problemă ar fi *funcționalitatea* – dacă o

anumită acțiune sau reacție funcționează, sau nu, pe baza a ceea ce încercați să fiți, să faceți sau să aveți?

Acum aveți un context complet diferit în cadrul căruia să vă elaborați răspunsul. Acum priviți lucrurile într-un mod complet diferit. Acum ați ieșit „afară din cutie" – cutia în care v-ați ținut prizonieri ca specie, într-un ciclu nesfârșit de violență, distrugere și moarte.

Deci, ca să folosesc exemplul anterior, face pedeapsa cu moartea ceea ce doriți să facă? Este ea *funcțională*?

Dacă scopul pedepsei este răzbunarea, da. Dar dacă scopul pedepsei este să împiedice alte crime, nu. Statisticile arată clar că statele și națiunile care folosesc cel mai mult pedeapsa cu moartea, nu au rate de infracționalitate mai mici decât cele care o folosesc cel mai puțin.

Despre ce este vorba? Dacă pedeapsa cu moartea împiedică crimele violente, atunci de ce nu scad ratele de infracționalitate și de ce nu rămân ele la un nivel scăzut?

S-ar putea oare ca, într-o societate care practică violența pentru a pune capăt violenței, situația să fie puțin pe dos? Aceasta este problema cu multe justificări „morale". Ele pot duce la comportamente nebunești. Planeta voastră a văzut dovada, pe 11 septembrie 2001. Din nou.

Totuși, dacă nu ne bazăm pe „principii morale" pentru a ne spune ce e bine și ce e rău – ce să facem și ce nu – pe ce să ne bazăm?

Pe funcționalitate.

Iar acel cuvânt. Mă întrebam dacă n-o să ne întoarcem să explorăm mai profund acele Principii Fundamentale ale Vieții.

Da, o s-o facem și vom începe cu acesta. Așa că, hai să aducem discuția la un nivel la care „funcționalitatea" – principiul – poate fi mai ușor de înțeles, deoarece se raportează la „moralitate", construcția mentală.

Să presupunem că mergi cu mașina spre vest în Statele Unite, îndreptându-te spre Oceanul Pacific și vrei să ajungi în Seattle. Nu te-ar ajuta cu nimic dacă ai lua-o spre sud, către San Jose. Dacă ai face astfel, ți s-ar spune că mergi în direcția „greșită".

Însă, acea etichetă ar induce în eroare – dacă ai echivala eticheta „greșit", cu cuvântul „imoral". Nu e nimic imoral în a merge la San Jose. Pur și simplu, nu este ținta călătoriei tale. Nu e ceea ce vrei să faci. Nu este ceea ce alegi tu ca destinație. A încerca să ajungi la Seattle, mergând spre sud, spre San Jose, este o eroare de *funcționalitate*, nu o eroare de *moralitate*.

Un gând, cuvânt sau faptă funcționează, sau nu, în funcție de ceea ce încerci să fii, să faci sau să ai. Dacă funcționează, este numit „corect" sau „bine". Dacă nu, este numit „incorect" sau „rău".

Când este numit „rău", nu are nici o legătură cu încălcarea moralității, sau cu zădărnicirea „voinței lui Dumnezeu". Voința *ta* nu a fost respectată. N-ai reușit să fii, să faci sau să ai ceea ce ai vrut să fii, să faci sau să ai.

Societatea voastră ar face mai bine să nu mai emită judecăți morale asupra alegerilor sau acțiunilor alternative. În societățile foarte evoluate, pur și simplu se observă dacă alegerile și acțiunile „funcționează" sau „nu funcționează", pentru a produce rezultatul dorit în mod colectiv.

În propria voastră viață, dacă scoateți „valoarea morală" din alegerile voastre, atunci le luați acestora „autoritatea morală". (Ele oricum nu au avut niciodată autoritate morală. Voi ați inventat asta.)

Societățile voastre pământești nu vor mai putea să invoce Cuvântul lui Dumnezeu, sau Legea Divină, sau *Sharia*, sau orice altă versiune a ceea ce se presupune a fi un mandat spiritual, pentru a justifica impunerea codurilor de comportament, sau a restricțiilor personale asupra orice – de la dietă, la îmbrăcăminte și la bună-cuviință.

Dar asta ar duce la anarhie! Dacă fiecare face ce vrea, în funcție de „dorința" lui - cu alte cuvinte, o lume a „ceea ce funcționează" și a „ceea ce nu funcționează" - aceasta nu ar produce nimic altceva decât haos.

Ar depinde mult de ceea ce ați convenit voi toți, ca societate mondială, să încercați să fiți, să faceți, sau să aveți. Ce anume căutați să trăiți ca experiență?

Dacă acum vă străduiți să aveți o lume a păcii, a armoniei și cooperării, atunci „ceea ce funcționează" și „ceea ce nu funcționează„ ar putea fi determinate în funcție de acest lucru. În prezent, voi nu folosiți această măsură, altfel nu ați face ceea ce faceți în lumea voastră.

Cred că e mai rău decât atât. Cred că noi ne străduim să creăm o lume a păcii, a armoniei și cooperării, dar nu suntem dispuși să dăm atenție, nu suntem dispuși să observăm și *nu suntem dispuși să renunțăm* la toate lucrurile care nu merg. Ele ne permit să experimentăm prea multe *alte* chestii care ne fac plăcere - cum ar fi puterea, privilegiile etc.

Ceea ce înseamnă că *nu* vă străduiți să trăiți în pace, armonie și cooperare. Căutați să trăiți experiența puterii și a privilegiilor.

Una spuneți și alta faceți.

Când ceea ce vreți *cu adevărat* va fi pacea, armonia și cooperarea, veți observa ce faceți acum, veți evalua foarte clar ce nu funcționează pentru a vă aduce experiența pe care o căutați, apoi veți alege comportamentul care *într-adevăr* funcționează.

Încă mă mai întreb dacă o lume a „ceea ce funcționează" și a „ceea ce nu funcționează" poate produce orice altceva decât haos.

În opoziție cu pacea și liniștea produsă de lumea voastră actuală, în care există „bine" și „rău"?

Da, dar cel puțin noi *știm* când cineva a făcut ceva greșit și putem să luăm măsuri în acest sens.

Cum ar fi să-l pedepsiți și să demonstrați că două lucruri „rele" fac unul „bun"?

Nu e „rău" să pedepsești pe cineva!

Corect. Nu e „rău" să pedepsești pe cineva. „Rău" și „bine" nu există. Nu există standarde atât de rigide în Univers. Un lucru este „bun" sau „rău", după cum *funcționează* sau *nu funcționează,* pentru a produce rezultatul pe care-l dorești.

Așa că, întreb din nou, ce vreți să obțineți prin pedepsirea cuiva? O experiență a „răsplății"? A răzbunării? A siguranței, prin înlăturarea unei amenințări?

Probabil că toate aceste lucruri. Dacă am fi cinstiți, ar trebui probabil să spunem că este câte puțin din toate aceste lucruri. Dar, în primul rând, e ceva ce nu ai spus.

Ce anume?

Dreptatea.

Aș spune că încercăm să experimentăm Dreptatea. Pedeapsa face parte din sistemul nostru justițiar.

Hmmm ... o altă construcție umană interesantă. Și ce anume este „dreptatea", așa cum o înțelegeți voi?

Este un sistem prin care societatea se asigură că se întâmplă ceea ce este „just". Dicționarul nostru definește dreptatea ca „reglarea imparțială a unor revendicări conflictuale, sau împărțirea meritată a recompenselor sau pedepselor."

Stai puțin, ai spus „reglarea"?

Da. Asta zice dicționarul.

Fascinant. Este foarte apropiată de Principiul Fun-

damental al Vieții, de care spuneam că se leagă construcția voastră mentală, numită „dreptate".

O, da. Uitându-mă pe listă, văd asta acum.

Ai spus că dreptatea este încercarea noastră deformată de a exprima Principiul Fundamental al Vieții, numit Adaptabilitate.

Da, și adaptabilitatea este doar un alt cuvânt pentru reglare. Viața exprimă întotdeauna principiul Adaptabilității. Viața este, în primul rând, funcțională. Aceasta este calitatea de bază a vieții. Ea *funcționează*. Și funcționează într-un anumit fel care îi permite să funcționeze *în continuare*. Când funcționalitatea este amenințată în vreun fel, viața găsește o cale de a se adapta, de a se modela, pentru *a continua să funcționeze*.

Acest principiu al adaptabilității este ceea ce se numește, în teoria evoluționistă, selectivitate. Viața selectează, prin însuși procesul vieții, aspectele sau funcțiile tuturor ființelor vii care permit acelei ființe vii să continue să trăiască. În felul acesta evoluează o specie. Și când o face, este exprimat al treilea Principiu Fundamental al Vieții: Auto-susținerea. Viața se susține pe ea însăși, adaptându-și funcționalitatea.

Viața de pretutindeni exprimă aceste trei principii și principiile sunt circulare, permițându-i vieții înseși să continue pentru totdeauna. Viața, și tot ce face parte din ea, este funcțională sau, dacă nu mai poate funcționa într-un anumit fel, se adaptează, reglând ce are nevoie să regleze pentru a se susține. Auto-susținerea creează o întoarcere în cerc spre a fi din nou funcțională – și așa mai departe, ciclic, iar și iar, pentru totdeauna.

Folosind ceea ce numiți „sistem judiciar", societatea voastră caută să exprime principiul adaptabilității, aplanând corect revendicările conflictuale și acordând, în mod corespunzător, recompense și pedepse.

Ei, încearcă și ea.

Ce înseamnă asta? O face, sau nu?

În majoritatea timpului. Ne place să credem că o face în majoritatea timpului.

În majoritatea timpului?

Adevărul este că „sistemul vostru juridic" are atât de multe lipsuri – dintre care vulnerabilitatea lui la a fi influențat de cei bogați și puternici și totala inaccesibilitate la el a celor săraci, slabi și călcați în picioare, nu sunt cele mai puțin importante – încât orice asemănare între ce se întâmplă în societățile voastre și ce visați voi că este „dreptate" e mult prea des o simplă coincidență.

Și, te întreb eu, unde e „dreptatea" în asta?

Pe cât de adevărat sună ce spui tu, acesta nu e un motiv pentru ca nici măcar să nu *căutăm* dreptatea. Nu putem să ne mulțumim doar să ignorăm o faptă rea. Trebuie „să îndreptăm" ce este „rău".

De ce nu căutați să faceți să „funcționeze" ceea ce „nu funcționează"?

Când căutați să „îndreptați ceva rău", vă imaginați că pedeapsa este cerută ca parte a procesului. Asta, deoarece vedeți „răul" făcut, mai degrabă ca pe un eșec moral, decât ca pe o imposibilitate funcțională.

Când, pe de altă parte, căutați nu să pedepsiți, ci doar să faceți să funcționeze ceea ce nu funcționează, efectuați doar o corecție. Schimbați cursul. Găsiți o nouă cale. Vă modificați gândurile, cuvintele sau faptele. *Faceți o ajustare*. Aceasta este „ceva just".

Așa vedem că „justiția" este, de fapt, o „a-just-are". Este sistemul numit viață, care se adaptează, pentru a continua într-un mod care funcționează.

În societățile foarte evoluate, toate acestea sunt înțelese perfect. Se aplică ajustarea comportamentului și, în

timp ce consecințele sunt o parte a procesului (prin consecințele constatate se ajunge la necesitatea adaptării comportamentului), pedeapsa nu e parte din el.

Ești extraordinar, știai? La acest lucru nu aș fi ajuns niciodată. Logica mea nu m-ar fi dus niciodată aici.

Sunt fericit că ești deschis pentru a ajunge aici, oricare ar fi mijloacele.

Claritatea este starea către care te îndrepți. Te deplasezi în direcția stării numite Clar. Odată ce aceste lucruri îți sunt clare, nu mai poți trăi niciodată în confuzie.

Ai vrut să ieși din această stare de confuzie. Acesta e scopul acestui dialog și al venirii tale aici. Acest lucru este adevărat pentru toți cei care citesc cartea de față. Asta, deoarece acum e momentul când toată lumea îi cheamă pe toți oamenii să privească lucrurile într-un mod nou.

Dar *cum facem noi asta*?

Vedeți adevărul. Recunoașteți adevărul. Nu fiți convinși că aveți dreptate. Observați că ceea ce faceți este să evoluați, *să vă adaptați* și, bineînțeles, să „schimbați regulile", pe măsură ce înaintați. A nu proceda astfel, ar fi ceva prostesc. Nu poți trăi viața zilei de astăzi, după regulile zilei de ieri. Nu ai putea trăi nici măcar viața *zilei de ieri*, după regulile zilei de ieri. Dacă ceea ce alegeți este să trăiți în pace și armonie, atunci *ceea ce are nevoie lumea acum e un nou set de reguli.*

Asta vreau să vă spun aici.

Ăsta e scopul acestui întreg dialog.

Funcționalitatea aproape că a dispărut din experiența de viață umană. Specia voastră nu mai poate continua ca până acum, prea mult timp.

Va trebui să exprimați foarte curând Adaptabilitatea, Principiul Fundamental al Vieții, dacă doriți ca Viața să se susțină pe ea însăși, în forma sa prezentă.

Putem vorbi puțin despre cel de-al treilea principiu de viață? Ce legătură este între Auto-susținere și „proprietate"? Ai spus că „proprietatea" este o construcție mentală umană și că e o încercare deformată de a exprima principiul de viață al auto-susținerii. Nu înțeleg exact cum vine asta.

Viața întotdeauna caută să se susțină pe ea însăși. Acesta e un Principiu Fundamental al Vieții. Voi, ca expresie a vieții, veți căuta să faceți același lucru. Ați creat o construcție mentală în jurul modului în care să faceți acest lucru – și ea a devenit o convenție socială, pe care o numiți proprietate.

Reclamați proprietatea asupra tuturor lucrurilor care doriți să continue. Încercând să exprimați principiul de viață al Auto-susținerii, reclamați proprietatea asupra propriului corp, apoi asupra corpului partenerului vostru, apoi asupra copiilor voștri. Spuneți că sunt copiii „voștri", spuneți același lucru despre partenerul vostru de viață și îi tratați pe acești oameni ca și cum ar fi „proprietatea" voastră. La fel se întâmplă cu pământul și cu alte articole și forme de proprietate. Vi se pare că și planeta pe care trăiți – această sferă care se învârte în jurul soarelui și se rotește, în măreția sa, în jurul propriei axe, la fiecare 24 de ore – este ceva pe care îl aveți efectiv „în posesie", cel puțin în parcele.

Ați hotărât că acest corp ceresc, acest element celest, nu aparține Vieții Însăși, ci mai degrabă *ființelor umane individuale*. Sau, în unele cazuri, reprezentanților lor – adică guvernelor lor. Și așa ați împărțit însuși Pământul, punând granițe imaginare pe ceea ce nu are granițe și revendicând proprietatea personală nu numai asupra terenului ca atare, ci și asupra solului, atât cât merge el în adâncime, și asupra mineralelor și resurselor conținute de el, și asupra cerului, atât cât merge el în sus – ceea, bineînțeles, duce veșnic ... la probleme ciudate de politică internațională legate de drep-

turile de zbor în spațiul aerian și „cât de sus înseamnă sus"? Luați aceste „drepturi de proprietate" atât de în serios, încât începeți războaie din cauza lor și omorâți și muriți pentru ele – când adevărul este că nu puteți „poseda" nici o parte din vreo planetă din sistemul solar, chiar dacă este o planetă pe care a evoluat specia voastră.

Sunteți doar niște administratori, care caută să aibă mare grijă de ceea ce li s-a dat să administreze – inclusiv corpurile voastre, corpurile partenerilor și copiilor voștri, pământul pe care trăiți și tot ce mai aveți în grijă.

Aceste lucruri nu sunt posesiunile voastre, ci doar articole care v-au fost *date în grijă*. Sunt ale voastre pentru un timp, doar ca să le păstrați cu grijă. Însăși Viața vă roagă să le susțineți, să exprimați Principiul Vieții care este Auto-susținerea, dar nu să declarați că le „posedați" și că ele vă aparțin vouă și nimănui altcuiva. Acest gând nu este funcțional, în nici un fel durabil.

Nimic din ce e în posesia cuiva, nu e deținut pentru totdeauna. Nimic. Lucrurile pot fi *în posesia voastră*, dar ele nu sunt *posesiunile* voastre.

Proprietatea este o ficțiune temporară. Este o invenție a minții și, ca toate construcțiile mentale, este temporară și nu are nimic de-a face cu realitatea supremă.

Ca și în cazul tuturor convențiilor voastre sociale, ideea de proprietate apare din ideile false pe care le considerați credințe ferme – în acest caz, cea de-a Doua Idee Eronată despre Viață, care este aceea că „nu este suficient" din ceea ce credeți voi că aveți nevoie pentru a fi fericiți.

Există destul din tot ce aveți nevoie cu adevărat ca să fiți fericiți, dar voi nu credeți și încercați să „posedați" ceea ce vă doriți mai mult, imaginându-vă că, dacă-l posedați, îl puteți păstra pentru totdeauna, că nimeni nu vi-l poate lua, că puteți face ce vreți cu el – și că din această experiență a proprietății, vor rezulta siguranța, auto-susținerea și fericirea voastră.

Nimic nu poate fi mai departe de adevăr, după cum vă poate spune oricine „posedă" multe lucruri.

Totuși, ideea persistă. Această idee – că puteți poseda lucruri – a provocat mult mai mult rău spiritului vostru și speciei voastre, decât vă puteți imagina. Asta, deoarece credeți că „proprietatea" vă dă „drepturi" pe care nu le aveți în mod intrinsec.

O, sunt atât de multe ... Atât de multe de înțeles, de absorbit. N-am mai avut o conversație ca aceasta niciodată. Uneori simt ca și cum trebuie să revăd de patru sau cinci ori tot ce mi s-a revelat, pentru a înțelege cu adevărat, pentru a prinde cu adevărat sensul.

De aceea am repetat, de câteva ori, mare parte din lucrurile care s-au spus aici. Acum înțelegi.

Deci, ce pot lua din această conversație, ceva ce să pot folosi ca pe un instrument, pentru a ajuta viața să continue?

Nu-ți face griji despre Viața Însăși. Ea va continua. Îți promit. Nu ai putea opri viața, nici dacă ai vrea. Viața se va adapta la orice condiții care au fost create și va continua. Totuși, dacă vreți ca viața să continue *în forma sa actuală*, dacă vreți ca viața să continue așa cum a fost ea până acum pe Pământ, va trebui *să creați* adaptările pe care viața trebuie acum să le facă, în loc să stați și să priviți.

Dialogul de față vă invită să faceți exact asta. Acesta e rostul conversației noastre. E o invitație să creați lumea celor mai mărețe vise pe care le aveți, să puneți capăt coșmarului realității voastre prezente și să descoperiți instrumentele cu care să faceți acest lucru.

Crezi că lumea este pregătită pentru a face așa ceva? Putem juca un rol activ, conștient, în propriul nostru proces de evoluție?

Lumea e mai pregătită pentru aceasta acum, mai

mult decât oricând până acum. Lumea este înfometată după un nou adevăr spiritual - un adevăr care funcționează în susținerea vieții, nu un adevăr care pune capăt vieții. Lumea caută o nouă cale spirituală, implorând să i se dea un nou set de înțelegeri. Majoritatea oamenilor pur și simplu nu îndrăznesc să o spună în mod public. A spune asta, ar însemna să admită că actuala cale spirituală a lumii nu îi duce pe oameni acolo unde spun ei că vor să ajungă.

Pentru oameni e foarte dificil, poate fi chiar înfricoșător, să meargă împotriva concepțiilor actuale asupra lucrurilor - chiar atunci când aceste concepții îi omoară.

Și atunci, ce-i de făcut?

Încurajați-i pe oameni *să devină* conducătorii spirituali pe care îi doresc cu ardoare, *să asigure* conducerea după care tânjesc.

Și ce să facă în privința fricii?

Întrebați-i de ce le este teamă. Că viața lor se va sfârși? Pentru pierderea siguranței lor personale? *De ce le este frică s-a întâmplat deja.*

Uitați-vă la lumea voastră. Ultimele vestigii ale modului vostru de viață au dispărut pe 11 septembrie 2001. Nimeni nu mai poate fi în siguranță, după standardele umane. Acum, provocarea este nu să vă feriți de posibilitatea de a vă pierde siguranța, ci să o luați înapoi.

Puteți încerca să realizați aceasta la nivel fizic, folosind bombe, tancuri și soldați, putere economică sau politică - ori puteți alege să obțineți aceasta la nivel spiritual, prin schimbarea credințelor.

Prima credință pe care o puteți schimba este aceea că e posibil, într-un anume fel, să *nu* fiți în siguranță. Pierderea siguranței este o iluzie, având în vedere cine și ce sunteți. După standardele umane, ați pierdut această siguranță. Dacă folosiți și măsuri spirituale, nu o puteți pierde niciodată.

Pacea interioară nu se obține prin mijloace exterioare. Pacea interioară se obține înțelegând cine ești. Atunci când se atinge pacea interioară, pacea exterioară devine, în sfârșit, posibilă. În absența păcii interioare, pacea exterioară este imposibilă - după cum specia voastră a descoperit de atâtea ori. Și o descoperă încă o dată, chiar acum.

Pacea exterioară a societății voastre este atât de fragilă, deoarece pacea interioară a societății voastre de pretutindeni este, de fapt, inexistentă. Lumea voastră se descompune continuu și voi continuați să încercați tot timpul să o reparați, folosind instrumentele greșite. Încercați încontinuu să faceți lumea să-și schimbe comportamentul, în loc să-și schimbe credințele.

Humpty-Dumpty stătea pe un zid,
Humpty-Dumpty a căzut rău.
Toți caii regelui și toți oamenii regelui
*N-au reușit să-l repare pe Humpty-Dumpty.**

Dar Dumnezeu poate.

Și Dumnezeu o va face.

De îndată ce îi veți permite lui Dumnezeu să o facă.

Pentru că Dumnezeu este esența păcii interioare.

Dar nu Dumnezeul despre care ați fost învățați. Nu Dumnezeul mâniei și al războiului, nu Dumnezeul morții și al distrugerii și nu Dumnezeul vinovăției și al răzbunării. Nu Dumnezeul fals în care v-ați convins să credeți, ci Dumnezeul iubirii necondiționate, în care se află chiar ființa voastră.

Dacă lumea ar fi învățată despre *acest* Dumnezeu, lumea s-ar schimba. Dar unde sunt liderii spirituali curajoși care vor renunța la Dumnezeul fricii, pentru a vorbi despre Dumnezeul iubirii necondiționate?

Ai putea tu să fii unul dintre ei? Liderii spirituali nu trebuie să fie membri ai clerului. Oameni obișnuiți, comuni, din viața de zi cu zi, pot fi lideri spirituali.

* poezie pentru copii, din folclorul englezesc. N. T.

Instalatori, doctori, vânzători pot fi lideri spirituali. Directori, polițiști și militari pot fi lideri spirituali. Proprietari de magazine, mecanici, asistente medicale și însoțitori de bord pot fi lideri spirituali. Prezentatori de știri, reporteri și politicieni pot fi lideri spirituali. Profesori, jucători de baseball, directori de magazine alimentare, stele de cinema, poștași, savanți și dansatori exotici, care-și scot hainele în public, pot fi lideri spirituali.

Înțelegi asta? *Auzi ce spun?*

Aceasta este ocazia, aceasta este provocarea, aceasta este invitația.

Și astfel, acum ideea nu e să te ascunzi, ci *să ieși în față*, pentru ca ceilalți să găsească curajul de a face același lucru și toată lumea să știe că nu este singură.

Ce pot face oamenii? Oferă-ne niște pași concreți.

Acum o să-ți spun că *tu* te repeți. Am mai discutat asta înainte.

Te rog mai spune o dată. Prezintă-mi totul încă o dată. Rezumă. Am nevoie să mai aud o dată – pentru ultima dată.

Primul lucru pe care-l pot ei face, sunt Cei Cinci Pași către Pace. Pot recunoaște că ceea ce au făcut până acum nu mai funcționează – dacă a funcționat vreodată. Cei mai curajoși dintre ei o pot face în public. Ei pot spune: „Hei, stați așa. A observat cineva că ceea ce facem noi aici nu merge?"

Da, spuneam mai devreme că putem publica cei Cinci Pași către Pace în ziare și reviste și putem obține semnăturile unor oameni importanți care să le gireze. Le-am putea pune pe panouri și pliante, putem face întâlniri la care să le discutăm, putem începe dialoguri, putem discuta direcția în care poate merge omenirea, pornind de la acești Cinci Pași.

Apoi, putem începe să construim o Nouă Spiritualitate. O spiritualitate care nu va fi o respingere totală a ceea ce este vechi, ci care va aduce oamenilor o înțelegere nouă și mai amplă a adevărurilor străvechi, împreună cu niște adevăruri noi. Putem folosi Noile Revelații găsite aici, ca punct de pornire pentru explorări care duc spre cele mai profunde revelații din fiecare inimă omenească. Am spune limpede că aceste Noi Revelații nu sunt „răspunsul", ci doar UN răspuns – o inspirație care poate duce la multe altele.

Da. Nu căutați să faceți din Noile Revelații o nouă religie, ci, mai degrabă, permiteți-le Noilor Revelații să dezvăluie adevărul simplu și copleșitor că *o nouă revelație este posibilă*. În acest fel, oferiți putere omenirii pentru a revela adevărata omenie, omenirii însăși.

Ai auzit asta? Am spus ...

Dați putere omenirii pentru a revela adevărata omenie, omenirii însăși.

Asta, deoarece atunci când se va revela adevărata omenie, se va descoperi că ea este de natură Divină.

23

Aceasta este o afirmație extraordinară.

Și este adevărată. Toate calitățile mărețe ale lui Dumnezeu - iubire, compasiune, grijă, răbdare, acceptare și înțelegere, capacitatea de a crea și a inspira - sunt cele care caracterizează omenirea adevărată.

Dar oamenii nu se comportă întotdeauna cu asemenea atitudine umană. Ce anume ne oprește?

Concepțiile false pe care le aveți despre Dumnezeu și despre Viață, plus frica pe care o creează aceste idei eronate și construcțiile voastre mentale, care creează convenții sociale disfuncționale - cum ar fi convenția de a folosi violența pentru a rezolva problemele omenești și de a proclama că, practic, Dumnezeu este cel ce poruncește, scuză și *recompensează* astfel de crime.

Toate acțiunile și reacțiile omenești își au originea în una dintre cele două noțiuni: dragostea sau frica. La baza lor nu există un alt loc din care să se poată ivi viața, nici o altă sursă din care pot apărea gândul, cuvântul și acțiunea. Și dintre acestea două, frica este predominantă, ca sponsor al comportamentului uman.

Majoritatea construcțiilor voastre mentale și ale convențiilor voastre sociale se bazează pe frică. Le-ați fixat acolo, ca să vă protejeze de ceva.

„Principiile voastre morale" vă protejează ca să nu „greșiți" și să nu fiți pedepsiți (de Dumnezeu sau de om). „Dreptatea" voastră vă protejează ca să nu fiți „tratați nedrept". Chiar și construcția numită „proprietate" este o

protecție. Vă imaginați că vă protejează ca să nu vi se ia ceva. Nici una dintre aceste protecții nu funcționează pe termen lung - după cum a dovedit-o viața pe care o trăiți. Și astfel, luptele voastre încep din nou.

Nu se oprește niciodată, nu-i așa?

Nu se oprește și nu se va opri, până când nu veți renunța la temerile voastre și la ideile eronate care acestea le creează. Apoi convențiile voastre sociale - modurile în care interacționați unii cu alții și care vă conduc viața - se vor schimba și vor reflecta mai exact Principiile Fundamentale ale Vieții, pe care acum caută să le exprime, fără succes.

De ce nu mi s-au spus aceste lucruri înainte? De ce a trebuit să aștept până la această conversație cu Dumnezeu, pentru a afla adevărurile despre viață care sunt atât de bine explicate aici?

În mare, din cauza unei alte construcții mentale: „Ce nu știi, nu-ți face rău".

Lucrurile care se spun aici, sunt lucruri pe care conducătorii voștri religioși și politicienii nu vi le vor spune. Chiar dacă ar crede în ele, tot nu vi le-ar spune. Multe mistere religioase au fost ascunse de oameni, conform ideii „e prea mult pentru ei". Multe adevăruri sociale au rămas neexprimate, conform aceleiași justificări.

Într-adevăr, a avea secrete unul față de celălalt a devenit un mod de viață pentru ființele umane. Azi trăiți într-o societate profund secretă, în care mai multe nu se spun, decât se spun; mai multe se ascund, decât se arată; mai multe sunt acoperite, decât sunt revelate.

Oamenii au creat acest mediu în mod intenționat, de teama că dacă toți ar ști totul despre ceilalți, nimeni nu ar mai putea fi, face și avea ceea ce vrea.

Ideea voastră este că singura cale de a obține ce vreți ar fi să nu spuneți nimănui ce urmăriți - cu atât mai puțin, ce faceți pentru a încerca să obțineți ce doriți.

Ciudat este că vreți, de fapt, să fiți complet transparenți. Nu vă place să fiți altfel. Nu vă face să vă simțiți bine. Dar sunteți convinși că toți ceilalți și-au pus un echipament de „camuflare" și, atunci, îl purtați și voi pe al vostru.

Înțeleg. E sigur că am construit o convenție socială numită „secretomanie". Acum, am împărțit-o chiar pe categorii. Folosim termeni ca „minciună socială", „secret industrial", „securitate guvernamentală" și chiar „mister religios", pentru a cataloga felul în care ne mințim unul pe altul – fie prin omisiune, fie intenționat.

Da, iar oamenii au creat și alte convenții sociale, la fel de dăunătoare. Și tot așa, fiecare dintre construcțiile voastre ridicate pe credințele greșite despre Dumnezeu și despre Viață – fiecare creată dintr-o nevoie sinceră de a îmbunătăți viața și de a aduce un adevăr mai înalt în experiența voastră – dar fiecare dintre ele deformează adevărul, în moduri care produc un comportament disfuncțional și o lume extraordinar de disfuncțională și de periculoasă.

Când aud asta, încep să cred că întregul sistem de valori al oamenilor este mai mult distructiv, decât constructiv. Asta ai de gând în acest dialog – să încerci să ne faci să renunțăm la întregul nostru set de valori?

Vă arăt că *deja o faceți.*

O faceți oricând vreți, în funcție de ceea ce căutați și doriți într-un anumit moment.

Vă sugerez că motivul pentru care vă abandonați valorile atât de des, este acela că *credințele pe care se bazează ele sunt greșite* și că, undeva în interiorul vostru, voi știți acest lucru. Printre credințele pe care le-ați identificat în secret ca fiind greșite, este noțiunea că *nimic ce are o valoare morală reală, nu se schimbă vreodată.*

Religiile, tradițiile și societățile voastre caută să vă spună că valorile morale nu se schimbă niciodată, dar inima voastră știe că nu este adevărat.

În această conversație vă confirm ceea ce voi știți deja. Eu vă atrag atenția că *știți* că moralitatea se schimbă într-adevăr, că ideile care aveau o valoare morală înaltă, într-o epocă și într-un loc anume, s-ar putea să nu aibă o valoare deosebită în altele, iar credințele susținute într-un mileniu, nu sunt în mod necesar aplicabile în următorul – și de fapt, *rareori* se întâmplă să fie.

Vă invit aici să adoptați un nou set de credințe esențiale, pe baza cărora puteți crea valori fundamentale, pe care să nu le mai abandonați. (Ele sunt funcționale). Credințe esențiale care se pot schimba, pe măsură ce se schimbă condițiile, conștiența și experiențele. (Ele sunt adaptabile). Credințe esențiale care vor servi întotdeauna planurile omenești, deoarece ele servesc *programul sufletului.* (Ele se auto-susțin).

În prezent, credințele care stau la baza societății umane sunt credințe care servesc programul *corpului* – și, astfel, vă conduc spre disfuncții masive.

Ce vrei să spui prin „programul corpului"?

Programul corpului este să supraviețuiască, să fie hrănit, să fie în siguranță și să simtă plăcere.

Programul sufletului este foarte diferit. Sufletul știe că supraviețuirea nu e o problemă – cum nu sunt nici siguranța sau plăcerea. Sufletul înțelege că sufletul este Viața însăși, manifestată în plan local. Siguranța și plăcerea sunt calitățile lui inerente. Sufletul nu caută aceste lucruri, pentru că sufletul *este* aceste lucruri.

Care este diferența dintre suflet și spirit? Există vreo diferență?

Sufletul vostru este individualizarea Spiritului Divin, care e Tot Ceea Ce Este. Sufletul este energia vieții universale, concentrată, localizată și vibrând la o anumită frecvență, într-un moment și un loc specific. Energia care vibrează într-un mod atât de special este o Revărsare

Unică a Vieții Universale. Prescurtat, obțineți S.O.U.L*.

Sufletul folosește cealaltă parte a lui Însuși - adică, ia din Energia Vieții Universale, din care face parte - ca pe unul dintre cele trei instrumente prin care dă formă unei anumite experiențe. Energia Vieții Universale se numește, uneori, spirit. Celelalte unelte sunt corpul și mintea.

Sufletul vostru este cine sunteți voi. Corpul și mintea voastră sunt ceea ce *folosiți* pentru *a trăi experiența* a cine sunteți în Tărâmul Relativității.

Casa sufletului vostru este în Tărâmul Absolutului, acolo unde locuiește Spiritul Divin. Sufletul vostru trăiește acum în Tărâmul Relativității și este pe drumul spre casă. Când se va întoarce acasă, se va uni încă o dată cu Restul Sinelui Său. Adică, se va reuni cu Spiritul Divin, contopindu-se cu El, pentru a deveni din nou Un Singur Spirit.

Contopirea în Unul se numește, în unele tradiții mistice orientale, *samadhi*. Poate fi atinsă, chiar și atunci când sufletul se află în Tărâmul Relativității, cu corp și minte - deși, în general, experiența este foarte scurtă.

De asemenea, sufletul poate părăsi corpul și mintea pentru a se împrospăta și a se re-energiza. Aceasta se face în perioada pe care voi o numiți somn. Și, în final, sufletul se poate contopi cu Energia sa Universală, devenind Una cu Spiritul Divin, pe perioade foarte lungi, extinse.

Asta este ceea ce se petrece în momentul pe care voi îl numiți moarte.

Bineînțeles, nu există ceva precum moartea. Moartea e doar numele pe care l-ați dat voi experienței în care sufletul transformă energia corpului și a minții voastre, pe măsură ce se reunește cu Totul în Tot.

Sufletul face aceasta, ca parte a unui ciclu fără sfârșit. Apoi, după ce a trăit din nou extazul stării *samadhi* și Cunoașterea supremă a Unității, sufletul iese încă o

* În original *Singular Outflow of Universal Energy*, respectiv *S.O.U.L.*, cuvânt care înseamnă *suflet* în limba engleză. N. T.

dată din Tot, controlându-și și reglându-și vibrația și transferându-și energia într-un punct anume, pe care voi îl numiți Continuumul Spațiu - Timp.

Călătoria sa cea mai recentă prin acest ciclu nesfârșit al Divinității care se Experimentează pe Sine Însăși, a produs Ființa pe care o numești „tu".

Dar, te rog, explică-mi asta: am auzit mereu că sufletul tânjește să se cunoască pe sine ca fiind Una cu Tot Ceea Ce Este.

Este adevărat.

Dar, dacă sufletul tânjește după asta, cum se face că, odată reunit cu Totul în Tot - odată ce ajunge, în sfârșit, acasă la Dumnezeu - nu rămâne acolo? De ce reapare sufletul din Tot, pentru a deveni din nou „individualizat"?

Pentru că Ceea Ce Este Divin tânjește, la rândul său, să experimenteze toate aspectele individuale ale Divinității sale. Dorește să se cunoască pe Sine în totalitate, *ca experiență*, să se extindă și să se re-creeze pe sine din nou - să devină o versiune din ce în ce mai extinsă a Sa - iar modul prin care face acest lucru, este prin intrarea în Tărâmul Relativității în Formă Individualizată.

Spiritul Divin iese *din* Tot ca proiecții individuale *ale* Totului, pentru a trăi experiența completă a Tot Ceea Ce Este prin intermediul unei multitudini nesfârșite de expresii distincte, pe care voi le numiți, pe drept cuvânt, uluitorul Miracol al Vieții.

Chiar *este* un miracol. Unul care îți taie respirația!

Dar, pe cât de frumoasă este ea în atât de multe feluri, acum viața de pe această planetă e amenințată. Noi o distrugem, încetul cu încetul *și se pare că nu știm cum să ne oprim.*

De aceea am venit la voi aici. *Vă spun* cum să vă opriți, în această conversație.

Acesta este rostul Noilor Revelații.

Când veți studia aceste revelații, când le veți aduna pentru a forma o nouă cosmologie, înțelegerea voastră va crește, conștiența vi se va extinde și vă veți opri *în mod automat.*

Și acum, primiți A OPTA NOUĂ REVELAȚIE:

Voi nu sunteți corpul vostru. Cine sunteți voi nu are limite și este fără de sfârșit.

24

Știu ce vrei să spui. Știu că noi, ca ființe din Univers, suntem mai mult decât un corp ...

Nu, nu sunteți „mai mult" decât un corp. Nu sunteți *deloc* corpul vostru. Corpul vostru este ceva ce aveți, nu ceva ce sunteți. Cine sunteți voi nu are limite și este fără de sfârșit.

Înțeleg. Spui că eu sunt ceea ce numesc *sufletul meu.* Aceasta este esența a cine sunt eu. Dar, chiar dacă accept aceasta ca adevăr spiritual, ce legătură are el cu problemele lumii?

Foarte mare și îți voi demonstra imediat. Pentru asta, va trebui să facem o călătorie scurtă dar intensă în ezoteric și ar putea părea că, în răstimpul în care suntem în călătorie, această conversație se desprinde foarte mult de realitate. De fapt, ea va fi legată de realitate într-un mod extrem de profund.

Deci, s-ar putea să-ți trebuiască puțină răbdare și să ai încredere că, oricât de „îndepărtați" am putea fi în următoarea parte a noii revelații, voi face un ocol și voi ajunge din nou la subiectul tratat de această conversație. Adică, ce se întâmplă cu lumea voastră și ce puteți face voi.

Ești gata să facem un mic ocol?

Da, mă descurc. Dar, mai întâi, spune-mi cum afirmația: „voi nu sunteți corpul vostru" poate fi numită „o nouă revelație"? Practic, toate religiile din lume au spus asta, în felul lor.

Ai dreptate, într-o formă sau alta, s-a spus acest lucru de către toate religiile organizate care vorbesc despre existența vieții de după moarte. Problema este că a fost spusă incomplet. Ceea ce aduce nou revelația aceasta, este faptul că ea merge dincolo de învățăturile tradiționale.

Amintiți-vă că am spus că Noua Spiritualitate nu va fi o respingere completă a ceea ce este vechi, ci, mai degrabă, o *extindere* a ceea ce este vechi. Va elimina din ce este vechi ceea ce în mod clar nu vă mai este de folos și va aduce o înțelegere nouă și mai profundă a ceea ce vă este de folos. Va reține ce este mai bun din înțelepciunea voastră străveche. Și astfel, o parte din ce veți găsi aici, va fi ceva ce ați mai auzit deja. Dar acum vom face un pas înainte. Vom trece la un nivel mai profund.

Majoritatea religiilor v-au învățat că sunteți „mai mult decât un corp". Mesajul de aici este că nu sunteți deloc corpul vostru. Sunteți esența a ceea ce a respirat viață *în* corpul vostru.

Asta este cheia.

Asta este esența.

Acesta este adevărul central, în jurul căruia trebuie să se învârtă toate celelalte adevăruri pe care le trăiesc oamenii, dacă nu doriți să trăiți, la nesfârșit, ciclul violenței, al distrugerii și uciderilor care v-au îmbolnăvit planeta, timp de mii de ani.

Voi nu sunteți corpul vostru. Cine sunteți voi nu are limite și este fără de sfârșit.

Asta este cheia.

Asta este esența.

Toate celelalte Noi Revelații capătă sens și devin mai puternice, atunci când această revelație este înțeleasă.

Acesta este Adevărul Fundamental. Numărul unu. Cauza Primară. Tot restul capătă un nou înțeles, atunci când acest sens devine clar. Construcția noii voastre lumi începe aici. Fundamentul Noii Spiritualități se află aici:

Voi nu sunteți corpul vostru. Cine sunteți voi nu are limite și este fără de sfârșit.

Pot să te întreb din nou, ce legătură are asta cu situația dificilă a lumii din ziua de azi?

Totul se leagă, deoarece faptul că voi credeți că sunteți corpul vostru e ceea ce a determinat și a permis rasei umane să facă tot ce și-a făcut ei înseși. Deci, hai să încercăm să înțelegem acum sensul și implicația celor șaisprezece cuvinte ale Celei de-a Opta Revelații.

Cuvintele în sine înseamnă exact ceea ce spun. Voi nu sunteți conglomeratul de oase, mușchi, țesuturi și sisteme interne, pe care-l numiți corpul vostru. Nu asta este Cine Sunteți Voi.

Corpul vostru este al vostru, dar nu este cine sunteți voi.

Este ceva pe care îl folosiți. Este un instrument. Un dispozitiv. Un mecanism care răspunde și reacționează în moduri speciale, în condiții speciale și atunci când este supus unor stimuli speciali.

Acest mecanism poate fi rănit, deteriorat sau distrus, dar „voi" nu. Acest instrument poate fi deseori complet inoperabil, dar voi nu. Acest instrument poate înceta să funcționeze, dar voi nu. Principiul Fundamental al Vieții, funcționalitatea, se exprimă etern în voi, sub forma în care sunteți și prin voi.

Există dintre aceia care cred că corpul este cel ce te menține, cel ce adăpostește esența a ceea ce ești tu. Aceasta este ideea – că Esența Vieții care e numită suflet, este adăpostită în corp. Nu e adevărat. Sufletul este cel care adăpostește Corpul.

Sufletul vostru nu trăiește în interiorul corpului vostru. Este exact invers. Corpul vostru trăiește în interiorul câmpului de forță pe care îl numiți suflet. El este adăpostit în interiorul configurației energetice, în cadrul ex-

presiei localizate a Spiritului Universal, care este Esența a Cine Sunteți Voi.

Acest câmp de forță, acest ambalaj energetic care radiază, pulsează și vă înconjoară corpul, e uneori numit aură. Este mai mult decât atât, mult mai mult decât vă imaginați voi că este aura, dar aceasta este, totuși, o vizualizare potrivită pentru încercările voastre timpurii de a înțelege, deoarece vă oferă o imagine pe care puteți s-o mențineți în minte.

Partea din voi despre care unii cred că este sufletul vostru e energia Vieții Înseși, localizată și concentrată într-un anumit punct de-a lungul a ceea ce voi numiți Continuumul Spațiu-Timp. Această Energie a Vieții vibrează, strălucește, pulsează și radiază în jurul tuturor obiectelor fizice din Univers. În funcție de frecvența vibrației sale, această energie poate fi văzută uneori. Ea poate produce și alte efecte, cum ar fi căldura.

Unii oameni numesc această strălucire Lumina, Flacăra Eternă, Sursa, Sufletul sau îi dau alte denumiri care se potrivesc exprimării lor personale. Este, de fapt, Esența Originară, Substanța Fundamentală, Materialul Esențial al tuturor lucrurilor. Această Lumină este Ceea Ce Sunteți Voi.

Neînțelegând acest lucru, ați crezut că această Lumină radiază din toate obiectele fizice. De fapt, procesul este exact invers. Această Lumină radiază *înspre* toate obiectele fizice și, astfel, le creează.

Câmpul de energie pe care-l numiți Lumină, sau sufletul, înconjoară obiectul fizic pe care l-a creat și se extinde în afara acelui obiect, în eternitate. Adică, energia nu se sfârșește niciodată. Nu există Nici un Loc unde câmpul vostru energetic se oprește și începe un alt câmp de energie. Asta înseamnă că nu există nici un loc unde *sufletul* vostru se sfârșește – și de acolo începe sufletul altcuiva.

Este ca și aerul din casa voastră. În ea există camere

separate, dar există „un singur aer". Aerul dintr-o cameră nu este separat de aerul din altă cameră – ceea ce veți descoperi imediat, când sunteți în sufragerie și mirosiți pâinea care se coace în bucătărie.

Nu există un loc unde se termină „aerul din sufragerie" și începe „aerul din bucătărie".

E adevărat, cu cât te îndepărtezi de bucătărie, cu atât mai puțin poți simți partea din Tot Aerul de Pretu-tindeni, care este în bucătărie. Totuși, câinele vostru poate simți mirosul de pâine *din afara casei.* Asta, deoarece aerul care înconjoară casa, care învăluie casa, nu e câtuși de puțin separat de aerul din interiorul ei.

Aceasta este analogia mea, pentru a vă ajuta să înțelegeți. Și, oare, nu am spus eu că în Împărăția mea sunt multe case?

Câmpul de forță care este sufletul vostru devine cu atât mai subțire și mai extins, cu cât se îndepărtează de sursa sa localizată, dar nu dispare niciodată complet și nici nu încetează să existe. În schimb, se amestecă și se unește cu celelalte câmpuri de forță, formând alte concentrări localizate și creând un tipar complex, întrețesut, care se extinde la infinit.

Vorbim aici despre un câmp de forță fără limite. Descriem un suflet care se extinde la nesfârșit.

De fapt, asta sunteți voi. Voi sunteți o energie care nu are sfârșit, în timp sau spațiu.

N-am mai auzit niciodată o asemenea descriere a sufletului. Continui să am senzația că mi se explică viața într-un mod care mă face să cred că aud despre ea pentru prima oară.

De aceea sunt numite acestea, Noile Revelații. Nu pentru că *informația* este nouă, ci datorită faptului că prezentarea este nouă. Mulți oameni vor „auzi" această informație pentru prima oară – ceea ce o *face* să fie nouă.

Dar acum, vreau să întreb ceva: dacă sufletul meu trăiește veșnic și sufletul vecinului meu trăiește veșnic și toate sufletele de pe Pământ -

- și din Univers -

- și din Univers trăiesc veșnic și dacă nu există granițe între suflete și toate se amestecă și se contopesc ... atunci ... atunci ...

Ai dreptate, ai dreptate ... *continuă.* Ești chiar acolo, ești chiar la adevăr. Doar *spune-l.*

Atunci nu există nici un suflet individual și fiecare suflet este doar Un Suflet, exprimat local și individual!

Este perfect adevărat.

Atunci, acel Suflet Unic trebuie să fie Sufletul lui Dumnezeu, care se manifestă pe El Însuși ca Tot Ceea Ce Este.

Acesta este exact adevărul. *Și asta este ceea ce religiile tradiționale, exclusiviste, nu predică.*

Dacă religiile organizate ar predica acest adevăr, ele nu ar mai putea predica faptul că o persoană este mai bună decât alta, sau că un suflet este mai plăcut lui Dumnezeu decât un altul, sau că o anumită cale este singura cale către Divinitate.

Ele nu ar mai putea predica faptul că unele suflete merg în „rai", în timp ce altele sunt condamnate la „iad". Învățăturile filozofiilor lor separatiste și a teologiilor lor exclusiviste fac ca unele religii organizate să fie nu doar incorecte, dar și periculoase.

Dar Noua Spiritualitate poate schimba toate astea.

Da. Poate să prezinte un nou punct de vedere - unul care nu este nici exclusivist, nici elitist și nici separatist. Poate invita oamenii să examineze serios, pentru

prima oară în sute de ani, câteva idei teologice noi. Poate oferi câteva Noi Revelații, pentru a fi explorate și discutate.

Noua Spiritualitate va deschide mințile umane către concepte mai ample decât cele îmbrățișate de teologiile actuale și către oportunități mai mari de experiență și exprimare individuală, decât o permit teologiile actuale.

Cum ar fi ideea că, de fapt, există un singur câmp de forță. Că există o singură energie. Că aceasta este energia Vieții Înseși și că aceasta este energia pe care unii oameni o numesc Dumnezeu.

Da. Acum ai înțeles.

Această energie are ceea ce voi ați numi, în termenii voștri, inteligență. Este, în același timp, depozitarul și sursa întregii cunoașteri, a întregii conștiențe, a tuturor datelor, informațiilor, a înțelegerii și experienței.

Este Totul în Tot, Alfa și Omega, marele Sunt/Nu Sunt, ce a fost descris în multe dintre scrierile voastre sacre.

Voi *sunteți* această energie și această energie *este* voi - și nu există separare între voi. Voi sunteți una cu totul și totul este una cu voi, deoarece totul este cuprins de această energie. Aceasta înseamnă că sunteți una cu toți ceilalți din lume - nu în sens teoretic, ci într-un sens foarte propriu și specific.

Nu există nimeni, nici o ființă umană de oriunde, din care voi să nu faceți parte - o *parte intrinsecă și intimă.* În termeni practici, asta înseamnă că ceea ce este bun pentru altul, este bun și pentru tine și ceea ce nu e bun pentru altul, nu e bun nici pentru tine. Înseamnă că ceea ce îi faci celuilalt, ție îți faci și ce nu reușești să faci pentru celălalt, nu reușești să faci nici pentru tine.

Acesta este adevărul și dacă ființele umane ar trăi astfel, aceasta ar avea un impact remarcabil asupra vieții pe care ele o creează, în mod colectiv. Mai devreme m-ai întrebat dacă această explorare spirituală ar putea avea

„implicații practice pentru lumea de astăzi" și îți spun următoarele: A trăi în felul acesta, ar putea schimba lumea.

Simpla conștiență că sunteți cu toții Unul - Una cu Dumnezeu și Una cu fiecare dintre voi - și crearea de coduri de comportament și de înțelegeri internaționale care să reflecte această conștiență, ar modifica realitatea politică, economică și spirituală de pe Pământ, într-un mod în care învățăturile religiilor voastre exclusiviste de astăzi nu o vor putea face niciodată.

De aceea, dacă doriți să vă schimbați lumea după cum spuneți că vreți, sunteți invitați să creați acum o Nouă Spiritualitate, bazată pe Noile Revelații. Asta, deoarece vechile voastre religii exclusiviste și teologiile voastre elitiste, separatiste, nu vă mai servesc.

Cele mai mari și mai puternice religii organizate ale voastre vă învață nu numai că sunteți separați unul de altul, ci și că nu sunteți vrednici de Dumnezeu. Vă învață că sunteți niște creaturi nedemne, vinovate; că ați fost născuți din păcat și că nu meritați să fiți țărâna de sub picioarele Domnului. Vă fură prețuirea de sine.

Vă învață să nu fiți prea mândri de voi înșivă, de talentele și realizările voastre. Gloria a cine sunteți voi nu trebuie contemplată sau exprimată, ci numai natura voastră păcătoasă. Nu trebuie să vă duceți la Dumnezeu zâmbind și minunându-vă de propria măreție, ci cerșind mila pentru nenumăratele voastre greșeli.

Însă oamenii cărora li se fură prețuirea de sine, le-o fură și altora pe a lor. Oamenii care nu se iubesc pe ei înșiși, nu-i pot iubi nici pe alții. Oamenii care se consideră lipsiți de valoare, îi văd și pe ceilalți ca fiind lipsiți de valoare.

Mesajul esențial al majorității religiilor organizate nu este bucuria, nevinovăția și sărbătorirea de sine, ci frica, vinovăția și negarea de sine.

Reverendul Robert H. Schuller, preotul creștin american care a fondat celebra Catedrală de Cristal din

Garden Cove, California, a spus acum douăzeci de ani, în cartea sa *Aprecierea de sine: Noua Transformare,* că este nevoie de o a doua transformare în cadrul bisericii, care să o îndepărteze de mesajul ei de frică și vinovăție, răzbunare și condamnare și să o îndrepte spre o teologie a aprecierii de sine.

„Biserica", a spus el direct, „nu reușește, la cel mai profund nivel, să aducă în oameni acea calitate a personalității care poate crea tipurile de persoane care să transforme lumea noastră într-o societate sigură și sănătoasă."

Dr. Schuller a continuat, sugerând că „creștinii sinceri și oamenii bisericii pot găsi un punct de lansare teologic spre înțelegerea universală, dacă pot cădea de acord în privința dreptului universal și al nevoii clare a fiecărei persoane de a fi tratată cu cel mai mare respect, doar pentru că este o ființă umană!"

Acest preot extraordinar a mai declarat: „Fiind creștin, teolog și om al bisericii de tradiție Reformată, trebuie să cred că este posibil ca biserica să continue să existe, chiar dacă greșește foarte mult în esență, strategie, stil sau spirit." Dar, la sfârșit, el a spus: „teologii trebuie să aibă propriul lor standard internațional, universal, dincolo de crezuri, culturi și rase".

Reverendul Schuller a fost extrem de perspicace în observațiile sale și incredibil de curajos în a le face publice.

Sper că este mândru de sine însuși!

Vă sugerez ca un asemenea standard internațional, universal, dincolo de crezuri, culturi și rase, să fie afirmația: „Noi Suntem cu Toții Unul. Drumul nostru nu este mai bun, este doar unul diferit."

Aceasta poate fi o Evanghelie a Noii Spiritualități. Poate fi o spiritualitate care îi redă pe oameni lor înșiși.

Aceasta este lucrarea pe care vă invit să o faceți în lume. Vă invit să îi redați pe oameni lor înșiși.

Oamenii sunt redați lor înșiși, atunci când li se per-

mite să gândească cele mai înalte gânduri despre ei înșiși - și să le declare. Voi îi redați pe oameni lor înșiși, atunci când *declarați acest lucru despre ei.*

Nu lăsați să treacă nici un moment în care aveți ocazia să spuneți cuiva cât de minunat este. Nu pierdeți nici o ocazie în care puteți să lăudați pe cineva. Oferiți oamenilor darul aprecierii de sine și le veți fi oferit un dar pe care mulți nu și-l pot oferi lor înșiși. Căci, atunci când ei se regăsesc prin voi și revin la cea mai glorioasă viziune și cea mai măreață idee despre cine ei sunt cu adevărat, nu mai sunt pierduți, pentru că i-ați redat lor înșiși. Odată erau pierduți, dar acum s-au regăsit.

Pentru a schimba comportamentul oamenilor, schimbați ideile oamenilor despre ei înșiși. Pentru a schimba ideile oamenilor despre ei înșiși, schimbați credințele lor despre Viață și despre Dumnezeu.

Dacă voi credeți că v-ați născut în păcat, că sunteți păcătoși acum și veți fi păcătoși pe vecie, cum o să vă comportați? Dar, dacă voi credeți că sunteți Una cu Dumnezeu, că pășiți alături de Divinitate, cum vă veți comporta atunci?

Îți spun: Tu ești un înger.

Tu ești îngerul pe care cineva îl așteaptă azi.

Acesta este unul din cele mai frumoase lucruri care mi s-au spus vreodată. Ce bine ar fi să fie adevărat!

Este adevărat. Dar, dacă nu poți crede că e adevărat, acest lucru s-ar putea întâmpla din cauză că ți s-a spus că ești un păcătos nevrednic.

Sunt de acord. Și nu sunt singura ființă umană care crede astfel.

„Ca o persoană care crede într-un Dumnezeu iubitor, purificator, iertător" spune rabinul Harold S. Kushner „și ca unul care susține că religia este o cale de vindecare a bolilor sufletului, sunt jenat de felul în care

este folosită religia pentru a induce vinovăția, în loc să o vindece și de mulțimea de oameni de toate credințele pe care îi întâlnesc și care îmi spun că sunt împovărați tot timpul de sentimente de vinovăție și de neconcordanță, deoarece 'au făcut greșeala de a lua religia în serios' când erau copii."

În cartea sa *Cât de buni trebuie să fim?,* rabinul Kushner mai spune: „E trist să întâlnești oameni care se cred profund religioși și să descoperi că ceea ce cred ei despre religie este, de fapt, o teamă copilărească de a pierde dragostea lui Dumnezeu, dacă fac vreodată ceva împotriva voinței Lui."

Rabinul Kushner a vorbit cu curaj, claritate și adevărat.

Acum puteți să alegeți între credințe. Eu îți spun că tu ești îngerul meu. Tu spui că nu ești decât un păcătos abject. Care credință crezi că îți este mai de folos? Care crezi tu că îi este mai de folos omenirii?

25

Tu faci ca totul să fie atât de ... irezistibil. Nu știu ce să spun.

Spune adevărul – și apoi, fii adevărul. Doar spune cuvântul și sufletul îți va fi vindecat.

„Sunt un înger. Sunt una cu Dumnezeu și Dumnezeu este una cu mine."

Bine. Foarte bine.

Poate fi adevărat? Chiar adevărat? Nu sunt separat de Tine? Toată viața mi s-a spus ...

Religiile voastre elitiste, exclusiviste, nu v-au fost de folos nici vouă, *nici* omenirii, ci au creat o imensă neînțelegere. Asta, deoarece mesajul de bază al acelor religii este un mesaj de separare de Dumnezeu, când realitatea este că voi sunteți, pentru totdeauna, uniți cu Mine.

Spui că, în esență, întreaga *viață* este unificată.

Da.

Dar oamenii și-au pus mereu această întrebare. Știința a încercat să rezolve această întrebare de secole, nu-i așa? Nu despre asta e vorba în căutarea unei Teorii a Câmpului Unificat?

Exact despre asta este vorba.

Și acum auzim termeni ca Teoria Super Stringurilor și alte asemenea descrieri de la fizicienii noștri, care încearcă să ne explice din punct de vedere științific, ceea

ce tu tocmai ne-ai explicat din punct de vedere spiritual.

Da, pe planeta voastră, știința și spiritualitatea se apropie din ce în ce mai mult una de cealaltă și curând se va descoperi că cele două au fost întotdeauna una. Este aceeași disciplină, abordată din unghiuri diferite. Este studiul vieții și ceea ce reprezintă, de fapt, viața, examinată și explorată din perspective diferite.

Foarte curând, știința va confirma multe lucruri pe care spiritualitatea vi le-a spus tot timpul.

Când se va întâmpla acest lucru, rasa umană se va confrunta cu decizii etice și filozofice cu care nu s-a mai confruntat niciodată.

Ce înseamnă asta? Nu înțeleg.

Spiritualitatea v-a spus că viața este eternă, că voi sunteți nemuritori și că moartea este doar un punct la orizont. Știința este acum pe cale să vă arate acest lucru – și să vă arate căile prin care să împingeți acel orizont spre un viitor foarte îndepărtat.

Vrei să spui, să ne prelungim viața.

Da. Dincolo de orice v-ați putea imagina.

Spiritualitatea v-a spus că voi vă creați propria realitate, că dețineți, în interiorul vostru, toate secretele și puterea vieții. Știința e acum pe punctul de a vă arăta aceasta – și de a vă arăta cum puteți folosi acea putere și acele secrete.

Spiritualitatea v-a spus că voi sunteți Dumnezeu. Nu doar că sunteți *o parte din Dumnezeu,* ci că *sunteți dumnezei în formă umană.* („Nu v-am spus că sunteți dumnezei?"*)

Știința este pe cale să vă arate aceasta – și să vă arate și căi prin care puteți influența viața prin puterea divină.

* Ioan 10, 34. Psalmul 81,6. Noul Testament.N. T.

Când veți începe să faceți acest lucru - și asta se va întâmpla nu în zeci de ani, ci în câțiva ani, chiar luni - vă veți confrunta cu multe, multe decizii. „Să ne jucăm de-a Dumnezeu?", vă veți întreba. Aceasta va fi întrebarea centrală a secolului al XXI-lea.

În ce măsură trebuie să vă „amestecați" în chestiuni despre care voi credeați că trebuie „lăsate în seama lui Dumnezeu" și în ce măsură vă îndeamnă Dumnezeu să folosiți instrumentele pe care vi le-a dat *El*, cu care să înfăptuiți miracole?

Acestea sunt genul de decizii etice pe care religiile speră să vă pregătească să le luați în viitor, exact așa cum au încercat să vă ajute în trecut să luați decizii sociale, politice și economice. Totuși, dacă nu își extind propriile lor sisteme de credință, religiile - chiar dacă sunt bine intenționate - nu vor avea mai mult succes în viitor, decât au avut în trecut.

Religiile organizate vor trebui să-și extindă și să-și adâncească concepțiile despre Viață și Dumnezeu, înainte de a putea aborda problemele *de azi* - ca să nu mai vorbim de cele de mâine.

Oare problemele de mâine vor fi chiar și mai grave?

Nu mai grave, doar mai complexe. Nu puteți avea probleme mai mari decât amenințarea cu autodistrugerea propriei voastre specii - cea cu care vă confruntați azi. Totuși, provocările zilei de mâine vor fi mult mai complicate decât simpla întrebare dacă vreți să trăiți, sau să muriți.

Mai complicate decât întrebarea dacă vrem să trăim?

Da. În viitor, dacă depășiți această decizie, întrebarea nu va fi *dacă* vreți să trăiți, ci *cum*? Și cât timp?

Bine, stai puțin. Ai deschis o nouă direcție de discuție aici. În primul rând, tu clasifici problemele zilei de azi ca o „întrebare simplă", respectiv dacă vrem să trăim

sau să murim. Așa vezi tu problema cu adevărat?

Sigur că da, deoarece chiar așa este. Asta decide rasa umană acum.

Ca în cazul majorității culturilor incipiente, specia voastră ia o decizie de dezvoltare foarte importantă: Vrea să continue ca specie, sau alege dispariția? Vrea să supraviețuiască, sau alege să se autodistrugă? Cu fiecare alegere pe care o faceți în viață, în acest stadiu timpuriu de dezvoltare, luați această decizie cuprinzătoare.

Sunt sigur că noi nu vedem lucrurile astfel.

Nu, nu o faceți și asta vă califică drept o cultură într-un stadiu timpuriu de dezvoltare. Ca și copiii, nu vedeți implicațiile pe termen lung ale deciziilor voastre luate pe moment. Ca și copiii, sunteți, în general, interesați doar de rezultatele pe termen scurt.

Vreți ceea ce vreți ... și vreți acum.

Totuși, pe măsură ce evoluați din copilăria societății voastre către adolescență, veți începe să identificați țeluri pe termen lung, care nu pot fi atinse printr-o gândire pe termen scurt. Recompensa de moment va trebui să fie înlocuită cu satisfacții pe termen lung, dacă alegeți să vă prelungiți existența și să o trăiți în pace și bucurie.

Aceasta nu este, în nici un caz, o chestiune închisă. Aceasta nu este, nici pe departe, o decizie deja luată. Dacă ați fi hotărât deja, nu v-ați fi comportat așa cum vă comportați de multe ori acum, în mod individual și colectiv.

În realitate, luați această decizie în fiecare zi, în fiecare moment. Fiecare moment este un Punct de Alegere. În fiecare moment decideți dacă vreți să „trăiți mult și să prosperați", așa cum ar spune popularul personaj științifico-fantastic Spock, sau să muriți tineri.

Hotărâm aceasta în fiecare moment?

Oh, da - pentru voi înșivă și pentru specia voastră.

În moduri care sunt evidente și în moduri care sunt subtile. Decizia voastră de a respira este o decizie de a trăi. Decizia voastră de a mânca este o decizie de a trăi.

Ei, bine, *sigur* că la *acel* nivel decidem între viață și moarte, dar cine decide să nu respire? Cine decide să nu mănânce?

Mulți oameni. Oamenii iau aceste decizii, tot timpul. Nu ai auzit niciodată de o persoană care a hotărât să nu mai mănânce? Sau care a cerut să i se oprească aparatul de respirat?

Nu e cinstit. Aceia sunt oameni care sunt deja pe moarte și sunt menținuți în viață cu mijloace neobișnuite. Pur și simplu, ei cer să nu fie folosite „mijloacele neobișnuite".

Iar mor acum din cauza *altor* decizii pe care le-au luat *pe parcursul vieții lor*. Decizii colective și decizii individuale.

Decizii de a polua mediul, și apoi de a trăi în poluare. Decizii de a otrăvi solul, și apoi de a mânca ceea ce a crescut în otravă. Decizii de a inhala și înghiți în corp, lucruri care n-ar trebui niciodată să ajungă acolo, care nu sunt de nici un folos și nu aparțin corpului. Tot *felul* de decizii, mici și mari, luate tot timpul, în fiecare zi.

Nu le considerați ca fiind „decizii de viață și de moarte", deoarece sunteți o cultură care se trezește, care nu e încă pe deplin conștientă de consecințele propriilor ei acțiuni. Când *sunteți* conștienți, ignorați ce știți, fiindcă nu puteți spune ‚nu' satisfacției pe termen scurt.

Pe măsură ce vă maturizați - atât individual, cât și ca specie - veți renunța la satisfacția pe termen scurt, în favoarea țelurilor pe termen lung, și multe dintre alegerile și comportamentele voastre de fiecare zi și de fiecare moment se vor schimba.

Apoi, în cele din urmă, veți lua decizia că vreți să

trăiți mult și să prosperați - și că vreți același lucru pentru întreaga voastră specie. Atunci este momentul în care vor apărea întrebările mai complexe.

M-am gândit la asta și cred că știu la ce fel de întrebări te referi.

Da? Bine. La ce fel de întrebări crezi că mă refer?

Ei bine, am citit un articol al Associated Press, în ziarul *Arizona Republic* din 8 martie 2002, care spunea că „pentru prima dată savanții spun că au folosit tehnologia eticã a clonării terapeutice, pentru a vindeca o boală genetică a unui animal de laborator".

Articolul continuă: „Experții spun că aceasta demonstrează potențialul acestei metode pentru a corecta multe boli comune ce afectează oamenii".

Este exact genul de lucru la care mă refeream. Și acesta e doar începutul.

Știu, știu. Am mai citit și despre un fel de mâncare nouă și foarte scumpă, care va apărea curând în meniurile celor mai renumite restaurante: Friptură de Vacă Clonată.

Poftiiim?!!

Friptură de Vacă Clonată. *USA Today* a anunțat, în primăvara anului 2002, că „în căutarea fripturii perfecte, savanții au creat prima vacă clonată dintr-o bucată de carne de vacă tăiată de două zile. Partea bună este că producătorii de carne de vacă ar putea alege celule de carne dintr-o vacă tăiată după ce s-a ameliorat calitatea cărnii și vor putea să creeze o cireadă de clone de categoria A.

Prima clonă de acest gen s-a născut la Universitatea din Georgia și face parte dintr-o colaborare între Colegiul de Științe Agricole și de Mediu al universității și o companie privată."

Da, ei bine, acesta este un exemplu bun în ceea ce

privește direcția spre care se îndreaptă societatea voastră cu noile ei tehnologii și oamenii vor trebui să ia foarte curând decizii pe care nu și-ar fi imaginat niciodată că vor trebui să le ia.

Cercetarea din domeniul ingineriei genetice va deschide orizonturi noi, despre care ați crezut, odată, că sunt dintr-un film științifico-fantastic - inclusiv posibilitatea de a trăi o viață mult mai lungă, de a repara deteriorarea corpului, de a vindeca bolile majore cu o simplă injecție și de a preveni multe boli majore, prin manipulare genetică înainte de naștere.

Uau! Aceasta va duce la întrebări ca: „Este bine să lăsăm să se nască un copil cu o predispoziție genetică pentru distrofie musculară, de exemplu, dacă terapia de transplantare genetică înainte de naștere o poate preveni?"

Sau: „Care este motivul pentru care e corect să tratezi un copil de scleroză multiplă *după* naștere, dar nu *înainte* de naștere?

Exact.

Dar, nu *Dumnezeu* trebuie să decidă care copil va trăi o viață normală și care copil va fi infirm? Nu noi suntem cei care trebuie să *prevenim* asta, nu-i așa? Dacă Tu n-ai fi vrut ca un copil să fie infirm, nu ai fi permis ca așa ceva să se întâmple.

Așa credeți voi?

Unii dintre noi. Lucrurile se întâmplă, pentru că Tu vrei să se întâmple. Este „voia Domnului"!

Înțeleg. Și „cine a vrut să se întâmple" ca cercetătorii în medicină să găsească modalitatea de a preveni astfel de tragedii, prin terapia genetică prenatală?

Diavolul! *Diavolul i-a pus să facă asta!* Este știința care a luat-o razna! Asta este prea mult! Așa vor spune mulți oameni. Așa *spun* mulți, chiar acum.

Da. Credința multor oameni de pe Pământ este că Dumnezeu e cel care decide care oameni să sufere și care nu. Va fi un mare șoc pentru omenire să afle că *voi sunteți cei care luați această decizie.* O luați în fiecare zi - și pretindeți că nu o faceți.

Vă veți feri „să vă jucați de-a Dumnezeu", până ce dovezile că întotdeauna *ați putut* acționa ca dumnezei vor fi atât de multe, încât nu le veți mai putea ignora.

Ca și lui Herman Kummell din Hamburg,* la sfârșitul anilor 1800, cercetătorilor de astăzi le va fi foarte greu să-i convingă pe ceilalți că e o idee bună să se folosească tehnici medicale avansate pentru prevenirea bolilor debilitante, până când devine dureros de evident - și folosesc aceste cuvinte la propriu ... până când devine *dureros* de evident - că ar fi inuman să nu se facă acest lucru.

Vedeți, dacă ar fi o chestiune pur științifică, n-ar mai fi nici o problemă. Dar voi nu ați lăsat să fie doar o chestiune de știință. Ați făcut din ea o chestiune teologică. Problema devine neclară, atunci când ajungeți la ceea ce credeți voi că vrea „Dumnezeu", atunci când începeți să pretindeți că zona geneticii este „domeniul lui Dumnezeu" și nu domeniul rezervat științelor medicale.

Acum devine o problemă „morală" - o chestiune de „bine" și „rău", nu o chestiune a „ceea ce funcționează" și „ceea ce nu funcționează".

Chiar dacă se poate demonstra că „funcționează" posibilitatea de a preveni nașterea unor copii infirmi, prin terapia de transplantare genetică înainte de naștere, acest lucru nu va conta. Oamenii vor continua să insiste că e ceva „greșit", ba chiar „imoral".

Acesta este genul de probleme complexe pe care le veți înfrunta și deciziile dificile pe care va trebui să le luați în viitorul apropiat și pe parcursul secolului al XXI-lea - presupunând că răspundeți afirmativ la prima întrebare: „Vrem noi să supraviețuim ca specie"?

Dar nu puteți explora în mod eficient această întrebare, cu atât mai puțin răspunde la ea, atât timp cât vă vedeți separați de toți ceilalți – și acesta este mesajul esențial al sistemelor voastre de credință actuale.

Dar nu înțeleg de ce acest gând – chiar dacă este inexact – a avut atâta forță distructivă în experiența umană. Chiar dacă noi credem că nu suntem „cu toții una", ființele care se consideră entități individuale nu pot oare să găsească, totuși, o cale de a progresa?

Problema este aceasta: instinctul principal al speciei voastre este supraviețuirea. Amintiți-vă ce v-am spus. Principiile Fundamentale ale Vieții sunt Funcționalitatea, Adaptabilitatea și Auto-susținerea.

La acest stadiu al dezvoltării voastre colective, încă nu vă este clar că auto-susținerea voastră nu e în pericol.

Nu este?

Nu, nu e posibil ca voi să nu supraviețuiți. Aceasta îți va fi explicat mai târziu, atunci când vom explora cea de-a Noua Revelație. Deocamdată, o să te rog să o accepți.

Bine.

Ceea ce Sunteți (și amintiți-vă, *nu* sunteți corpul vostru), va „supraviețui" întotdeauna. Nu se poate să *nu* supraviețuiască, deoarece este esența Vieții Înseși – și Viața exprimă Principiul Auto-susținerii în voi, sub forma voastră și prin voi, pentru totdeauna.

Deci, nu se pune problema dacă veți supraviețui, ci în ce formă.

Să presupunem că dorim să supraviețuim în forma noastră prezentă, *în formă umană.*

Ei bine, sigur că aceasta *este* forma în care vreți să supraviețuiți, în mare măsură, deoarece nu cunoașteți alte forme. Ați uitat. Nu vă amintiți.

Mulți dintre voi nu sunteți nici măcar siguri că veți supraviețui morții corpului vostru, în *orice* altă formă. Deci este de înțeles că sunteți profund atașați de supraviețuirea în corpul fizic. Profund atașați.

Ce e rău în asta? Este chiar sănătos, aș putea spune.

Nu e nimic rău în asta. Ați putea spune chiar că „funcționează" – atâta timp cât știți că acest „corp" care vă imaginați că sunteți, este mult mai mare decât pare. Adică, dacă înțelegeți că TOATE corpurile fac parte dintr-Un Singur Corp. În acest caz, lupta voastră pentru supraviețuire va fi *una colectivă* și o expresie a unui Principiu Fundamental al Vieții – principiul Auto-susținerii.

Dacă ați crede că toate corpurile fac parte dintr-Un Singur Corp, nu ați face nimic care ar reduce șansele de supraviețuire ale întregii umanități și ați face totul pentru a mări aceste șanse.

Aceasta este exact opusul a ceea ce faceți acum.

Cu tratamentul greșit pe care îl aplicați mediului și ecologiei, cu folosirea greșită a politicii și economiei, cu înțelegerea voastră incompletă a adevărului spiritual exprimat în atât de multe dintre religiile voastre, cu greșelile construcțiilor voastre mentale, cu convențiile voastre sociale și cu toate comportamentele care decurg de aici, faceți foarte multe lucruri care reduc șansele de supraviețuire pentru colectivitatea numită omenire. *Atât* de multe lucruri, de fapt, încât acele șanse sunt din ce în ce mai mici, în fiecare zi.

Oamenii fac aceste lucruri, exact pentru că majoritatea dintre ei nu se gândesc la ei înșiși ca făcând parte dintr-o colectivitate. Ei se consideră *ființe separate, care duc vieți separate,* pe o planetă unde *alte ființe separate își duc alte vieți separate.*

Și, în timp ce ei știu și înțeleg pe deplin, la un anumit nivel, că ființele separate ar putea să o ducă mai bine

atunci când cooperează, decât atunci când nu o fac, ei revin repede la o mentalitate a „supraviețuirii celui mai tare", ori de câte ori se simt amenințați - ei, sau cei apropiați lor.

Această mentalitate de „întâi să supraviețuiesc eu - și apoi tu, dacă vreau eu și dacă reușesc să te controlez", pe care nu o manifestă toți oamenii, ci doar majoritatea, este cea care lucrează împotriva binelui colectiv și, de fapt, creează o lume în care binele colectiv este amenințat în mod repetat și ar putea fi distrus în curând.

Întrucât vă imaginați că sunteți un corp separat, credeți că experiențele pe care le creați pentru voi înșivă sunt trăite doar de voi. Mai credeți și că ceea ce gândiți, faceți și spuneți în legătură cu ceilalți, nu are un efect direct asupra voastră. Această idee este cea care permite ființelor umane să comită acte de violență pline de cruzime și de neconceput.

Dar nu toate acțiunile umane și nu toate ființele umane sunt violente. În oameni există bunătate, curaj, caritate, amabilitate și compasiune.

Acesta este un lucru profund adevărat și apare foarte des în comportamentul uman. Actele de eroism și bunăvoință, compasiune și bunătate, abundă în analele istoriei omenești și ele există peste tot astăzi.

Deci este o chestiune legată de care parte a naturii umane va câștiga.

Nu!

Nu, nu și de o mie de ori nu.

Nu este în „natura umană" să fiți violenți!

Nu-mi place să o spun, dar, din câte observ eu, mi se pare ceva destul de normal.

„Normal" nu înseamnă „natural".

A spune că un lucru este *normal,* înseamnă pur și simplu că este făcut deseori și de obicei. A spune că un

lucru este ceva *natural,* înseamnă că este o parte intrinsecă a ceva.

Violența nu e o parte intrinsecă a ființelor umane. Dar iluzia că ea este eficientă în rezolvarea problemelor umane a devenit atât de răspândită, încât *se presupune a fi ceva natural* pentru condiția umană. Totuși, ființele umane nu sunt violente *prin natura lor.*

Dar cei care spun că este ceva natural ca *viața* să fie violentă? Ei argumentează că viața însăși este violentă. Ei arată către violența din regnul animal, violența din natură și violența din univers, cu stelele care explodează în exterior și în interior, asteroizi care se ciocnesc și întregi galaxii care dispar, pentru a-și susține ideea lor că, *bineînțeles,* oamenii sunt violenți prin natura lor. *Violența este însăși natura lucrurilor.*

Este o diferență uriașă între rezultatele proceselor naturale - cum e procesul sistemelor solare pe care le descrii - și rezultatele creației conștiente, cum ar fi decizia de a răspunde violent la o situație umană.

De asemenea, există o diferență și între Răspunsul Instinctual al unei specii și Răspunsul Conștient al altora. Viața se exprimă la multe nivele diferite de conștiință sau conștiență de sine. Cu cât este mai ridicat nivelul de conștiință, cu atât mai mare este gradul de auto-detefinire, cu atât mai mare este capacitatea de a alege și decide, de a anunța și declara, de a exprima și împlini cea mai înaltă noțiune pe care o are cineva despre cine și ce este el.

Fiecare act este un act de auto-definire.

Sunt derutat. Am crezut că ai spus că ideea de „a fi mai buni" este cea care le produce necazuri oamenilor. Acum spui că unele ființe acționează la un nivel mai ridicat de conștiință, decât altele. Cum se potrivește asta cu afirmațiile tale anterioare, conform cărora superioritatea este o iluzie?

Un nivel mai înalt de conștiință nu este „mai bun" decât un nivel mai scăzut de conștiință, ci este doar mai înalt. A fi în clasa a șasea nu este „mai bine" decât a fi într-a a treia. Înseamnă doar a fi în clasa a șasea. Prin acțiunile lor, prin modul lor de comportament, animalele anunță în ce clasă sunt. La fel fac și oamenii. Animalele nu demonstrează cum este viața în totalitatea ei, ci *nivelul lor de conștiință* referitor la modul în care este viața în realitate. La fel fac și oamenii, prin acțiunile lor.

Ființele umane s-au declarat, odată, a fi cea mai măreață realizare a lui Dumnezeu - ființe la cel mai înalt nivel de dezvoltare, având drept de stăpânire asupra creaturilor care se târăsc, păsărilor care zboară și peștilor din mare. Într-atât de mare era nivelul lor de aroganță.

Vai de mine, această părere este *încă* susținută și predicată de unele religii ale lumii.

Da. Dar nu poate fi susținută în continuare, în mod serios, nici măcar de un observator întâmplător al comportamentului uman.

Atunci, dacă violența *nu* este naturală, de ce este atât de normală? De ce mânia este un aspect atât de constant al comportamentului uman?

Stai puțin. Ai pus semnul egal între violență și mânie. Le-ai făcut să pară unul și același lucru. Mânia și violența nu sunt același lucru și nu trebuie confundate.

Mânia este o emoție naturală. Este foarte natural să te enervezi din când în când. Și este ceva absolut în regulă. Adică funcționează, dacă ceea ce vrei este să trăiești o viață armonioasă.

***Ce?* Nu înțeleg. Întotdeauna mi s-a părut că mânia mă zăpăcește de cap.**

Asta, pentru că nu ai cunoscut un mod pașnic și iubitor pentru a o exprima.

Exprimată cu dragoste, mânia este *descărcarea* dizarmoniei, nu *creatoarea* ei.

N-am mai auzit așa ceva! Niciodată nu m-am gândit la asta, în felul acesta.

Asta a fost din totdeauna menirea mâniei. Este o parte din sistem. Este o parte din a fi uman. Este o supapă de presiune, care eliberează energia negativă.

Nu eliberarea energiei negative vă creează necazuri, ci eșecul în a o elibera. Nu exprimarea mâniei vă produce neliniște, ci felul în care este ea exprimată.

Sunt multe feluri de eliberare a mâniei, care nu implică nici un fel de violență - nici fizică, nici verbală. A învăța să eliberați mânia astfel, e un semn de maturitate.

Cum o pot face?

Sunt multe feluri în care o poți face și mulți oameni care te pot ajuta să le afli. Unii frecventează cursuri de control al mâniei. Unii învață să mediteze. Unii încep să facă, pur și simplu, noi alegeri ale felului în care să-și exprime mânia, pe baza noilor decizii legate de cine sunt ei. Dacă cineva este hotărât să afle cum să-și exprime mânia cu dragoste, poate găsi destul de ușor resurse ajutătoare.

Pentru moment, înțelege că mânia nu este o emoție negativă, ci că ea este vindecătoare. Mânia eliberează energia negativă. Asta o face să fie o emoție pozitivă, pentru că te ajută să scapi de ceva ce nu dorești - și să ai o viață armonioasă.

Mânia și armonia merg mână în mână. Mânia care este exprimată *complet, minunându-te* de calitățile sale vindecătoare, este mânia exprimată *minunat* și ea poate îmbogăți orice moment de relație inter-umană, deoarece este autentică și adevărată - și nu există nici un vindecător mai bun decât ea, nici o cale mai scurtă spre armonie.

Mânia care nu este exprimată minunat, ci prin violență fizică sau verbală, nu vindecă, ci rănește.

Rănirea nu poate vindeca rana, indiferent de cât de mult ar încerca să o facă.

Atunci, de ce continuăm să folosim violența, ca mijloc principal de a încerca să rezolvăm conflictele?

Deoarece violența a fost adânc injectată în societatea voastră modernă.

Există sute de feluri în care oamenii au permis așa ceva – și oamenii le neagă vehement pe fiecare dintre ele.

Unii oameni neagă vehement că imaginile violente – filmele și spectacolele de televiziune violente, benzile desenate, jocurile video și reprezentările constante de violență, în orice formă imaginabilă – au vreun efect asupra comportamentului uman. În același timp, ei plătesc *milioane de dolari* pentru a prezenta *șaizeci de secunde* cu imagini dintr-o reclamă Super Bowl, exact pentru că *nu știu modul în care imaginile afectează comportamentul uman.* Pe baza propriilor voastre dovezi sociologice clare, ar putea părea imposibil să concluzionați că imaginile violente care sunt arătate oamenilor în mod constant, nu au nici o legătură cu concepția lor că violența e un mijloc acceptabil de rezolvare a conflictelor umane.

Și adevăr vă spun Eu vouă: *Ce gândiți, aia primiți.*

Procesul creației umane este foarte simplu. Este un proces pe care l-ați putea numi CEPȚIE.

Cepție? Există un asemenea cuvânt?

E o parte a unui cuvânt și descrie perfect procesul prin care oamenii creează, efectiv. Este modul în care vă construiți viața pe care o trăiți.

Mai întâi, pentru o idee este vorba de con-Cepție. Adică, ia naștere în societatea voastră. Apoi, aceea idee este percepută – deci, per-Cepție. Adică, vă formați un punct de vedere despre ea. În cele din urmă, ideea este receptată – deci, re-Cepție. Adică, este experimentată din nou, de data aceasta în formă fizică. Ea s-a transformat

dintr-un gând interior, într-o realitate fizică exterioară.

Pentru a înțelege mai clar, hai să ne uităm cum a funcționat acest proces în crearea experienței de creștere a violenței pe planeta voastră.

În primul rând, observați cum ideea conform căreia violența poate fi folosită eficient ca soluție pentru problemele umane, s-a răspândit peste tot în societatea voastră. În vremurile de început, ar fi fost dificil pentru mulți oamenii ca să-și închipuie măcar un asemenea lucru. Acum, idei de acest fel sunt împărtășite în diferite moduri, chiar și de cei foarte tineri.

Odată ce acest mesaj este răspândit pe scară largă, oamenii, și în special cei tineri (care nu au în memorie vremurile când violența *nu* era prezentată ca o modalitate de a rezolva problemele), își formează un punct de vedere personal în privința acestei idei. Ceea ce a fost con-Ceput este acum per-Ceput și percepția este că violența e eficientă și deci, acceptabilă.

Această idee se întoarce, apoi, la cei care o gândesc. Se întoarce într-o formă manifestată fizic. Ceea ce este con-Ceput și per-Ceput este astfel Re-ceptat.

Ceea ce primiți voi în fiecare zi, reprezintă rezultatele acestui proces.

Dar ființele umane erau violente, cu mult timp înainte ca tehnologiile mass media să răspândească ideea violenței, ca modalitate de rezolvare a conflictului.

Da, e adevărat. Mass media și tehnologiile voastre, abilitatea voastră de vă transmite instantaneu și în mod grafic cele mai violente comunicări, a făcut doar să ridice problema la dimensiuni care amenință întreaga planetă. Dar, așa cum ai subliniat, problema a existat, de secole.

La început, ea a apărut din primele înțelegeri greșite ale omului despre Viață și Dumnezeu. Uitați-vă din nou la partea anterioară a acestui dialog, care descrie acest

lucru. Vã veți reaminti cã, pe scurt, oamenii au presupus cã forțele naturii care pãreau din când în când sã lucreze împotriva lor, erau rezultatul deciziilor conștiente luate de ceva din afara lor, care era mai puternic decât ei. Aceasta a dus la ideea cã ele erau alegerile unei Zeitãți Mânioase. Apoi, ei au cãutat sã nu-i „mânie pe zei" și au creat ritualuri pentru a-i satisface și a-i domoli.

Mai târziu, aceste idei primitive au fãcut loc unei înțelegeri mai ample a Naturii, dar superstiția nu a fost abandonatã așa de ușor. Sistemele de credințã fuseserã deja construite și, când dovezile fizice clare ale modului în care funcționeazã lumea contraziceau acele credințe, ele erau pur și simplu modificate, pentru a cuprinde noile cunoștințe.

În cele din urmã, au apãrut religiile organizate și multe dintre aceste instituții – îndeosebi cele care promulgau doctrine ale superioritãții și exclusivitãții – încurajau *percepția* unui Dumnezeu mânios, care voia ca lucrurile sã meargã pe o singurã cale, *Calea Lui*, și care trebuia sã fie îmblânzit și satisfãcut.

Astfel, rãzbunarea și violența au devenit o trãsãturã Dumnezeiascã, despre care se vorbește în mod specific în unele Scripturi Sfinte, după cum am arãtat pe larg și în mod repetat în acest dialog.

Și, indiferent dacã religiile acelor Scripturi încurajeazã violența sau nu, mulți dintre adepții lor au fost dispuși *sã creadã* cã o fac, deoarece în acest gen de credințe se aflã justificarea lor de a face lucruri de nejustificat ... și sã numeascã asta, justiție.

Tot nu înțeleg. Pe mãsurã ce ființele umane s-au dezvoltat și au devenit din ce în ce mai sofisticate în modul în care înțeleg natura, a viața și modul în care funcționeazã totul, cu siguranțã cã ar fi renunțat la ideea lor cã violența este „naturalã" și deci, absolut în regulã. Cum au putut sã creadã în continuare așa ceva?

26

Aceasta *este*, cu adevãrat, alegerea pe care o avem de fãcut, nu-i așa?

Într-adevãr, aceasta este.

Am formulat-o în termeni atât de duri, pentru ca sã înțelegeți rapid gravitatea situației voastre de acum.

Sã nu aveți nici un dubiu. V-ați pus singuri în situația cea mai gravã. Inimile a milioane de oameni s-au umplut de deznãdejde, mânie, urã și intenții disperate. Și acum, datoritã avansului rapid al tehnologiilor moderne, ați pus în mâinile acelor oameni furioși capacitatea de a-și revãrsa negativitatea prin instrumente de distrugere, mai mult decât ați fi putut trãi în coșmarurile cele mai groaznice.

Tot repeți asta! Încerci sã ne descurajezi și sã ne iei orice speranțã?

Nu, *încerc sã vã trezesc.*

Bine, bine, *m-am trezit deja*. Dar acum cã sunt treaz și conștient, totul *aratã mai rãu*, nu *mai bine*. Existã vreo speranțã?

Existã o speranțã *enormã*! Existã o ocazie *extraordinarã*! Existã o posibilitate *uluitoare*! Dar trebuie sã doriți acum, *chiar acum*, sã nu lãsați sã vã scape acest moment, sã profitați de aceastã zi.

Trebuie sã decideți – aici și acum, în aceste zile și vremuri, nu într-un viitor îndepãrtat – dacã lumea va fi modelatã cu instrumente de distrugere, sau cu cele de re-creare; cu cuvinte de urã, sau cu cuvinte de speranțã; cu

acte de război, sau cu acte de pace; cu gânduri de fricã, sau cu gânduri de iubire.

Trebuie sã decideți dacã veți fi Distructivi, sau Constructivi.

Puteți acum sã vã distrugeți complet, sau puteți sã vã re-creați din nou, în cea mai grandioasã versiune a celei mai mãrețe viziuni pe care ați avut-o vreodatã despre cine sunteți voi - ca indivizi și ca specia numitã Rasa Umanã.

Cum putem sã ne re-creãm din nou? Cum putem crea un Om Nou? O Societate Nouã? O Spiritualitate Nouã? O Politicã Nouã? O Economie Nouã? O Lume Nouã? *Cum sã facem asta?*

M-ai întrebat din nou, așa cã îți voi rãspunde din nou Începeți de la nivelul credinței.

Vã spun cã principala cauzã a problemelor omenirii este ceea ce credeți. Însã mulți oameni nu vor sã creadã asta. Preferã sã creadã în credințele care au produs lucruri de necrezut.

Sistemele voastre actuale de credințã au produs orori de necrezut, devastãri de necrezut, distrugeri de necrezut, cruzime de necrezut, tristețe și suferințã de necrezut, opresiune, mânie, urã, conflict, rãzboaie și uciderи de necrezut. Modul în care se comportã ființele umane, lucrurile pe care ființele umane și le fac unele altora, sunt de necrezut. Și totuși, mulți oameni preferã sã accepte ceea ce nu pot crede, decât sã schimbe lucrurile pe care le fac.

Deci, nu mai *este* nici o speranțã ...

Nu, nu e așa, întrucât, pentru prima datã dupã foarte mult timp, numãrul acelor oameni este în scãdere. Numãrul oamenilor care vãd cã *vechile lor credințe nu mai funcționeazã* este în creștere. Numãrul oamenilor dornici sã spunã „Trebuie sã existe și o altã cale" este în creștere. Acest numãr atinge rapid masa criticã - și, ceea ce puteți face, este sã vã aduceți aportul la obținerea acestui lucru.

Acum, iatã ceva ce ar trebui sã știți. „Masa criticã" nu e chiar așa greu de atins. Nici nu este un numãr atât de ridicat, cum crede majoritatea oamenilor. E nevoie de un procent foarte mic din întreg, pentru a forma o masã suficientã care sã afecteze întregul.

Masa criticã nu e jumãtate plus unu, nu e 25 sau 30%, nu e nici mãcar 10%. *Masa criticã poate fi realizatã cu mai puțin de 5% din întregul care se deplaseazã într-o direcție oarecare.* Cu alte cuvinte, este nevoie doar de o piesã de domino, pentru a face ca restul pieselor sã cadã.

Și astfel, este așa cum am mai spus de douã ori, mai înainte. Acum este necesar ca un numãr mic de oameni, un procent mic, sã fie dispuși sã devinã - în popoarele lor, în orașele lor, în localitãțile lor, în satele lor, în cartierele lor, în bisericile, sinagogile, templele, moscheile, întrunirile cetãțenești și de partide politice, și chiar în casele lor - Prima Piesã de Domino.

Cum aratã asta? Cum pot face oamenii acest lucru?

Oamenii trebuie sã susținã ceea ce cred - dar, mai întâi, sã fie dispuși sã privearscã la ceea ce cred, sã testeze ceea ce cred, în funcție de rezultatele obținute și sã schimbe ceea ce cred, dacã nevoia de schimbare va apãrea în mod clar.

Cu alte cuvinte, sã facã Cei Cinci Pași cãtre Pace.

1Da. Fiecare persoanã trebuie sã facã asta, în mod individual. Apoi, înseamnã sã aibã deschiderea și curajul de a explora și examina, în mod serios, orice noi revelații ar fi oferite sufletului uman, atunci când inima umanã se deschide pentru a crea o minte deschisã.

Poate ați dori, ca punct de plecare, sã luați în considerare Noile Revelații pe care vi le-am dat aici. Nu le desconsiderați pe loc, nici nu le lãudați excesiv, ci mai degrabã studiați-le profund. Vedeți dacã ar putea exista în ele un adevãr pentru voi; hotãrâți dacã ar putea avea vreo va-

loare pentru rasa umană. Vă datorați asta vouă înșivă. Măcar atât. De milenii întregi nu i-a mai fost oferită rasei umane, o construcție teologică nouă. Nu a mai existat o extindere a teologiilor voastre, de sute de generații. *Nu L-ați mai contestat pe Dumnezeul vostru de foarte mult timp.*

A venit timpul să arătați mai mult curaj decât a solicitat vreodată orice război, decât a cerut vreodată orice nenorocire, decât a necesitat vreodată orice suferință. A venit timpul să vă confruntați cu voi înșivă, la nivel de credință. Motivul pentru care va fi nevoie de atât de mult curaj, este că aceste credințe ale voastre formează baza a cine credeți voi că sunteți.

Trebuie să vă provocați pe voi înșivă.

Trebuie să provocați societatea voastră.

Trebuie să provocați lumea voastră.

Trebuie să întrebați în mod colectiv:

Asta suntem noi? Este asta cine alegem noi să fim? Este acesta singurul mod în care putem trăi? Este acesta singurul mod în care știm să ne comportăm? Este, oare, posibil să existe și o altă cale?

Poate această nouă cale să ne aducă mai aproape de ceea ce spunem, ca specie, că vrem cu adevărat? *Oare ne scapă ceva din vedere?* Avem curajul să examinăm, în mod serios, ce-ar putea fi? Avem curajul să acceptăm răspunsul pe care explorarea noastră îl descoperă?

Cum putem să facem această cercetare, astfel încât ea să fie relevantă? Oamenii și-au pus aceste întrebări dintotdeauna. Nu mi se pare că procesul de a întreba, de a căuta, sau chiar de a găsi unele răspunsuri noi, va schimba vreodată foarte mult din modul în care funcționează lumea, sau se prezintă viața. Lucrurile merg aproape la fel ca înainte.

Acum e nevoie de o acțiune de grup. Nu puteți face asta singuri și nici vreun lider carismatic sau vreun

învățător spiritual nu pot produce un miracol. Timpul guru-lui singuratic, care vine și schimbă lumea, s-a sfârșit. A venit timpul conștiinței și acțiunii colective, pentru a schimba realitatea colectivă.

Așa trebuie să fie acum, întrucât realitatea voastră prezentă a fost creată în mod colectiv. Acum este momentul ca voi să o re-creați din nou, la nivel colectiv.

Lucrați, deci, în colectiv. Nu urmați maeștri individuali, ci stăpâniți conștiința colectivă în mod individual. Apoi, lucrați colectiv, pentru a trezi colectivul numit Omenire. Acum, lumea este pregătită și capabilă să treacă la acțiuni de acest gen, deoarece comunicarea de grup este posibilă azi, așa cum nu a mai fost niciodată înainte.

Întreaga lume e acum conectată. Întreaga planetă e acum conectată. Aveți instrumente pe care nu le-ați mai avut niciodată înainte.

Vrei să spui, Internetul?

Toate tehnologiile voastre moderne. Toate. Internetul. Telefoanele celulare. Fax-urile. E-mailul. Înre-gistrările video făcute acasă. CD-urile pe care le puteți înregistra chiar pe computerul de acasă și le puteți trimite oriunde. Orice. Ați intrat într-o eră a comunicării ușoare și instantanee, la nivel global. S-a spus că tehnologiile voastre care avansează rapid amenință să distrugă omenirea. Ele sunt și cele care o pot salva.

Folosiți-le pentru a crea Noua Realitate pe care doriți să o experimentați. Folosiți-le pentru a crea Noul Om care doriți să deveniți. Folosiți-le pentru a construi Noua Spiritualitate pe care doriți să o exprimați.

Dar, amintiți-vă să le folosiți *în mod colectiv. Acțiunea colectivă* este cea care distruge lumea acum. Și doar acțiunea colectivă o poate salva.

Da. De aceea s-a sugerat aici ca oamenii să formeze grupuri care, în mod colectiv, să-și asume Cei Cinci Pași

către Pace. Dați petiții la semnat. Creați condiții pentru desfășurarea de discuții și dialoguri. Tipăriți broșuri și fluturași. Publicați Cei Cinci Pași în ziar – ceva de genul acesta:

ÎNTRUCÂT CĂUTĂM SĂ CREĂM ARMONIA ÎN LUMEA NOASTRĂ, NOI, SUBSEMNAȚII, NE ANGAJĂM, ÎN MOD PUBLIC, SĂ URMĂM CEI CINCI PAȘI CĂTRE PACE:

1. Recunoaștem că anumite credințe vechi despre Viață și Dumnezeu nu mai funcționează.

2. Recunoaștem că există ceva ce nu înțelegem despre Dumnezeu și despre Viață și că această înțelegere ar putea schimba totul.

3. Suntem dispuși să ni se prezinte noi înțelegeri despre Dumnezeu și Viață, înțelegeri care ar putea aduce un nou mod de a trăi pe această planetă.

4. Suntem dispuși să explorăm și să examinăm aceste noi înțelegeri și, dacă ele corespund cu adevărul și cunoașterea noastră interioară, să ne extindem sistemul de credințe pentru a le include.

5. Suntem dispuși să ne trăim viețile ca o demonstrație a credințelor noastre.

Cereți personalităților proeminente din comunitate – inclusiv conducătorilor din domeniul politic și al afacerilor – să semneze articolul, înainte de publicare, și introduceți semnăturile lor la sfârșit. Creați agitație. Implicați diferite grupuri: de cetățeni, grupuri civice și de servicii, grupuri clericale și religioase, grupuri culturale și educaționale, grupuri de bătrâni și tineri, grupuri guvernamentale și legislative. Creați coaliții ale grupurilor existente. Formați grupuri noi. *Nu lăsați această idee să dispară.*

Dar, ce anume se poate face pentru a-i motiva pe oameni să pășească înainte, în acest mod?

Se poate trezi entuziasmul apariției unor noi posibilități. Și siguranța că au puterea într-adevăr de a schimba lumea. Dacă oamenii cred că nu au putere, nu vor face nimic. Dacă ei chiar cred că pot face ceva, o vor face.

Trebuie să convingeți oamenii că există ceva ce pot face. Apoi, arătați-le cum poate fi făcut, mai ușor decât și-ar fi putut ei imagina vreodată, dacă mai întâi își vor crea o stare de a fi, după care să permită acțiunilor lor să decurgă în mod natural din ceea ce sunt – și nu să încerce să găsească ceva de făcut, doar pentru „a face ceva", fără a schimba deloc ceea ce sunt.

Doar a face ceva, nu este soluția. Întreaga comunitate mondială a încercat de foarte mult timp „să facă ceva" în legătură cu problemele sale. Nimic nu a adus consecințe pe termen lung. Rasa umană se comportă în continuare așa cum s-a comportat de secole.

A fi ceva este soluția. Întreaga comunitate mondială nu a mai încercat „să fie ceva", ca răspuns la problemele sale, de foarte mult timp. Totuși, aceasta este ceea ce ar produce o schimbare de durată. Atunci, rasa umană ar putea înceta să se comporte așa cum o face de secole.

Când ceea ce faceți reflectă ceea ce sunteți – și nu e doar o încercare de a crea ceea ce v-ați dori să fiți – veți ști că ați produs o schimbare de durată *în voi înșivă.* Așa ceva produce o schimbare de durată în lume.

Amintiți-vă ce s-a spus mai devreme. Nu puteți „face" pașnici, puteți doar „fi" pașnici. Nu puteți „face" iubitori, puteți doar „fi" iubitori. Nu puteți „face" uniți, puteți doar „fi" uniți. Căutați, apoi, să vă schimbați starea de a fi. Nu căutați să schimbați mai întâi lumea, căutați să schimbați mai întâi sinele.

Când veți realiza acest lucru, acțiunile voastre se vor schimba *în mod automat.*

Stai puțin. Nu încercați să schimbați lumea? *Întreaga noastră conversație* a fost despre schimbarea lumii!

Am spus, nu căutați să schimbați *mai întâi* lumea.

Nu veți schimba lumea, încercând să schimbați în primul rând lumea. Veți schimba lumea, schimbându-vă întâi pe voi înșivă. Trebuie să hotărâți mai întâi anumite lucruri importante referitoare la voi, să ajungeți la noi concluzii în interiorul vostru, legate de cine sunteți, de Dumnezeu și Viață – *și apoi să începeți să trăiți acele decizii.*

Acest proces interior poate să producă, de fapt, schimbări în lumea din jurul vostru, deoarece lumea pe care o atingeți este afectată de felul în care o atingeți. Cine sunteți și *cum* sunteți afectează lumea într-un grad mult mai mare decât vă puteți imagina.

Dar rețineți. Nu puteți obține pacea interioară, agitându-vă că nu obțineți pacea exterioară.

De aceea, nu vă legați eforturile privind transformarea interioară, de rezultatul numit transformare planetară, pentru că s-ar putea să nu obțineți nici una, nici alta. Împărtășiți cu oamenii din lume, dacă doriți, dar împărtășiți cu ei nu ceea ce credeți voi că ar trebui să fie experiența lor, ci ceea ce știți că a fost experiența voastră. Învățați-i pe ceilalți, dacă v-o cer – dar învățați-i nu că *voi* aveți răspunsuri pentru ei, ci că ei au răspunsurile lor proprii.

Și renunțați la orice așteptări legate de faptul că orice decizie pe care o luați, sau orice informație pe care o împărtășiți despre cine sunteți și ce alegeți să fiți, va avea vreun impact asupra a orice sau a oricui altcineva.

Nu cereți acele rezultate.

De ce? Pur și simplu, nu înțeleg. Rezultatele nu ne aduc satisfacția care să ne determine să continuăm?

Dacă rezultatele sunt cele ce vă aduc senzația de satisfacție care vă face să continuați, atunci *lipsa* de rezultate vă va aduce o senzație de frustrare, care vă va *împiedica* să continuați.

Și astfel, voi vă veți înfrânge pe voi înșivă.

Înțeleg, dar cum să rezolvăm asta?

Fiind foarte siguri *din ce motiv* v-ați angajat în ceea ce sunteți și faceți, de la bun început.

Și anume?

Împlinirea de sine. Să duceți Sinele la următorul nivel cel mai înalt. Să știți cine sunteți cu adevărat și să trăiți această experiență.

Aceasta se numește evoluție.

Aceasta este lucrarea întregii omenirii. Și asta e bucuria ei. Bucuria voastră constă în a deveni mai mărețiți decât sunteți și de a ști că sunteți astfel. Specii întregi evoluează în acest fel și nu în altul.

Nu vă schimbați credințele, doar pentru că vreți ca alți oameni să și le schimbe pe ale lor.

Schimbați-vă credințele deoarece noile credințe anunță mai exact cine sunteți *voi.*

Dar, în timp ce vă schimbați, nu fiți surprinși dacă alți oameni se schimbă și dacă lumea din jurul vostru se schimbă, deoarece schimbarea din voi va acționa ca un catalizator și va produce schimbare în ceilalți. Și asta nu pentru că *ați căutat* să produceți schimbarea în ceilalți, ci, mai probabil, pentru că nu ați căutat-o.

Oamenii nu se schimbă pentru că li se spune să se schimbe. Oamenii își pot schimba temporar comportamentul, deoarece li s-a spus asta de către cei care au putere asupra lor, dar atunci nu e vorba despre o schimbare reală. E doar o modificare de suprafață a conduitei exterioare. Adevărul interior nu s-a modificat. Imediat ce puterea asupra lor a dispărut, sau nu mai este exercitată, comportamentul oamenilor revine la ceea ce le spune adevărul lor interior.

Părinții oricărui adolescent știu acest lucru. Tiranul care conduce o țară îl află.

Schimbarea este un act de libertate, nu un act de supunere. Supunerea nu înseamnă creație – și creația este

singurul act de evoluție. Nu căutați, deci, să schimbați lumea. Căutați SĂ FIȚI schimbarea pe care doriți să o VEDEȚI în lume.

Nu a spus Ghandi asta?

Ba da. Și a și demonstrat-o.

În primul rând, a atins o stare de a fi. Aceasta este o lucrare pe care a făcut-o din interior. De abia atunci – și doar atunci – „acțiunea" lui exterioară a devenit felul de „acțiune" care a schimbat lumea.

Nu a atins starea de a fi ca rezultat a ceea ce făcea. *Ceea ce făcea reflecta starea de a fi pe care o atinsese.*

Înțelegi acum?

Înțeleg – ai explicat destul de bine – dar nu înțeleg cum să o fac *să funcționeze.* Adică, nu înțeleg cum să o fac să se întâmple. Cum îți schimbi starea interioară de a fi? Și nu poate ceea ce faci să afecteze ceea ce ești? A asculta muzică liniștită nu te ajută uneori „să fii" mai calm? Rugăciunea și meditația nu te ajută uneori „să fii" în pace?

Ba da. Poți atinge o stare de a fi prin ceea ce faci. Ai dreptate în această privință. Ai observat asta și e adevărat. Totuși, până la a ajunge la o stare de a fi prin ceea ce faci, este un drum lung. Și, mult mai important, este rareori ceva mai mult decât temporar. Majoritatea oamenilor nu ascultă o piesă de muzică liniștită – și apoi rămân calmi tot restul vieții. Majoritatea oamenilor nu se roagă – și apoi continuă să fie în pace, în fiecare moment ulterior.

Decizia de a veni *din* pace și iubire, în loc de încerca să ajungi *la* ele, răstoarnă totul. Schimbă complet axa experienței voastre. Plasează sursa a ceea ce doriți, în interiorul vostru și nu în afara voastră. Aceasta o face accesibilă pentru voi, în orice moment și în orice loc.

Aceasta este puterea autentică. Genul de putere care schimbă viețile și schimbă lumea. Acest nivel de pace interioară completă și de iubire totală pentru întreaga

omenire poate fi atins într-o clipă – sau poate să vă ia o viață întreagă. Totul depinde de voi. Totul depinde de cât de profund îl doriți.

Puteți accesa orice stare interioară de a fi pe care o doriți, pur și simplu alegând-o și chemând-o. În prezent, majoritatea stărilor voastre de a fi sunt „reacții". Ele nu trebuie să fie astfel. Le puteți face să fie „creații".

Ajută-mă.

Ce vrei să spui cu asta? Despre ce vorbești?

Să-ți dau un exemplu pentru a-ți putea explica.

Chiar acum, când intri în orice moment, rareori intri cu o stare de a fi hotărâtă dinainte. Aștepți până când vezi ce conține și ce aduce momentul și apoi reacționezi prin a fi ceva.

Poate vei ajunge să fii trist. Poate vei ajunge să fii fericit. Poate vei ajunge să fii dezamăgit, sau încântat.

Dar acum, să presupunem că ai hotărât *dinainte* cum o să fii, când intri în acel moment. Să presupunem că ai hotărât să fii liniștit, indiferent cum va arăta acel moment. Crezi că ar fi vreo diferență în modul în care vei trăi acel moment?

Sigur că da. Să-ți spun ceva. Atunci când *tu* hotărăști cum te vei prezenta, înainte ca *momentul* să apară, ai început să te îndrepți spre putere. Ai învățat *să stăpânești momentul* și acesta este începutul procesului de a deveni stăpân pe viața ta.

Atunci când hotărăști dinainte că starea ta interioară de a fi este liniștită și iubitoare, înțelegătoare și plină de compasiune, iertătoare și plină de generozitate, indiferent de ce aduce momentul exterior, atunci lumea exterioară își pierde puterea asupra ta. Alții nu te pot convinge să ai același comportament cu al lor, dacă acesta nu coincide cu starea ta interioară de a fi. Conducătorii politici și religioși vor căuta să te atragă spre cauza lor, dar nu

vor reuși, decât dacă ești în armonie, în locul cel mai profund al ființei tale, cu ceea ce spun sau fac ei.

Asta sună atât de minunat! Dar ce m-ar putea face să aleg o stare de a fi interioară diferită de ceea ce îmi transmite lumea exterioară? Vreau să spun, cum pot eu „să fiu" ceva ce lumea nu mă lasă să fiu? Înțelegi întrebarea? Cum pot fi „plin de pace", dacă lumea se autodistruge? (Ca să dau un exemplu).

Poți fi plin de pace, indiferent ce face lumea exterioară – și ironia minunată a acestui lucru este că ceea ce face lumea exterioară va fi foarte des afectată de ceea ce ești tu. Sunt sigur că ai auzit deja sfatul că, dacă dai de un șarpe cu clopoței, cel mai bun lucru este să stai calm, să te îndepărtezi încet și nu vei păți nimic. Ultimul lucru pe care ar trebui să-l faci, este să te întorci cu spatele și să fugi. Sunt sigur că ai auzit sfatul că, atunci când te urci pe un cal, ultimul lucru pe care ar trebui să-l faci este să-i dai calului impresia că ți-e frică. Dacă nu-i dai calului impresia că tu ești stăpânul, atunci calul va fi stăpânul tău.

Ai auzit chestiile astea, nu?

Da.

Bine. Le folosesc aici ca o metaforă pentru viață.

Cum să rămâi plin de pace, când lumea dovedește orice în afară de pace? Plin de iubire, când lumea dovedește orice în afară de iubire? Plin de iertare, când lumea dovedește orice în afară de iertare? *Insistând să fii cine ești,* indiferent de ceea ce este restul lumii. Încet, lumea pe care o atingi se va schimba. Acum imaginează-ți ce s-ar întâmpla dacă toată lumea ar proceda astfel. Totuși, nu poți insista să fii cine ești, dacă nu *știi* cine ești. Astfel, această decizie ar trebui luată *dinainte.* Amintește-ți asta întotdeauna: Starea ta de a fi este ceea ce ești.

Tu nu ești ceea ce faci. Tu ești o *ființă* umană.

27

Doamne, faci ca totul să sune atât de ușor. Dar *nu* e chiar atât de ușor.

Cei mai eficienți maeștri învățători de pe Pământ au demonstrat că este.

Iar începem! Crezi că noi putem fi ca ei?

Toți *v-au promis* că puteți! Nu a fost asta cea mai mărețată promisiune a lor?

Mulți învățători spirituali v-au împărtășit secretul că a hotărî cine sunteți cu adevărat și de a fi astfel este cel mai rapid mod de a vă influența și crea sinele vostru interior și lumea voastră exterioară. Nu este o învățătură nouă. Dar ceea ce poate fi nou este hotărârea voastră de a încerca să faceți asta.

Eu *am încercat.* Întreaga rasă umană a făcut-o. Crezi că este prima dată când auzim toate acestea? Crezi că n-am încercat?

Observ că mulți oameni sunt speriați de moarte, când e vorba să încerce. Vreau să spun, să încerce *cu adevărat.* Le e teamă să revendice stăpânirea asupra propriilor lor vieți, să creadă că Dumnezeu le-a dat acea putere, și cu atât mai puțin acea investire.

Observ că mulți oameni se tem să creadă că înțelepciunea Divinității se află în ei.

Observ că mulți oameni se simt efectiv vinovați când e vorba să creeze o Nouă Spiritualitate pe baza unei conversații reale cu Dumnezeu, prin încercarea de a avea

o prietenie autenticã cu Dumnezeu și prin trãirea unei experiențe de comuniune cu Dumnezeu.

Observ cã frica și vinovãția sunt cei mai mari dușmani ai oamenilor.

De ce ne este așa de groaznic de fricã?

Ei, și tu! Vã e fricã de moarte, e clar, dar motivul pentru care vã e fricã de moarte se datorează celor spuse vouã despre Viațã și despre Dumnezeu.

Majoritãții oamenilor le este atât de fricã de moarte, încât au ajuns sã le fie fricã sã trãiascã. Așa cã își *cedează* viața celor cãrora *nu* le este fricã de moarte. Atacatorilor cu bombe sinucigașe și țãrilor cu cele mai mari armate și cu cele mai multe bombe.

Dar nu puteți continua așa. Lumea voastrã nu se poate susține pe ea însãși, având ca principiu cãlãuzitor frica. Iubirea trebuie sã devinã principiul ei cãlãuzitor.

Dar cum putem crede în iubire și sã nu ne fie fricã de moarte? Am fost învãțați sã credem într-un Dumnezeu care ne iubește în moduri foarte lipsite de iubire, care apoi ne lasã sã murim și care ne pedepsește după moarte.

Tocmai de aceea, dacã doriți sã trãiți în pace și armonie, trebuie sã vã schimbați lumea la nivelul credinței. Câte o persoanã pe rând. Începând chiar cu tine. Acum v-am dat niște instrumente noi. Aici, în aceastã conversație, vi s-au arãtat câțiva pași noi care vã pot îndepãrta de fricã și îndrepta cãtre iubire. Aici sunt câteva noi revelații care vã pot ajuta sã gãsiți calea. Acestea sunt afirmații filozofice și teologice majore. Ele poartã implicații uriașe pentru întreaga omenire.

Și acum vreau sã vã aduc ultima dintre aceste revelații. Gândiți-vã la ea cu atenție. Aprofundați mesajul ei mai amplu.

Aceasta este cea de-A NOUA REVELAȚIE:

Nu puteți muri și nu veți fi niciodatã condamnați la osândã veșnicã.

O, Dumnezeul meu, dacã asta ar fi adevãrat, s-ar schimba totul!

Este adevãrat și *va* schimba totul, în momentul în care vã hotãrâți sã trãiți acest adevãr ca pe adevãrul vostru personal. Majoritatea religiilor lumii v-au învãțat primele trei cuvinte ale acestui adevãr, dar ceea ce v-au spus după acele trei cuvinte a transformat acest adevãr într-un coșmar.

Ele v-au spus cã sufletul vostru nu moare niciodatã, dar v-au mai spus cã sufletul vostru poate sta în iad pentru eternitate. Iar descrierea referitoare la ce ar putea *determina* rãmânerea voastrã în iad pentru eternitate – ca și cea referitoare la ce v-ar duce în rai – *a creat iadul pe Pãmânt.* Asta, deoarece unele religii v-au învãțat cã *a-i omorî pe alții* pentru „cauze drepte" vã va trimite direct în rai, în timp ce altele v-au învãțat cã *a crede în Dumnezeu,* dar „într-un mod greșit", vã va trimite direct în iad.

Dacã nici asta nu te zãpãcește de cap, nimic altceva nu o va face.

Vã declar acum cã aceste învãțãturi sunt în întregime și complet inexacte.

Au fost aduse în lumea voastrã nu de Dumnezeu, ci de ființele umane. Ființe umane care au presupus cã Dumnezeu trebuie sã fie mânios, rãzbunãtor, punitiv și neiertãtor, deoarece *oamenii* sunt mânioși, rãzbunãtori, punitivi și neiertãtori.

Ființe umane care și-au imaginat cã Dumnezeu trebuie sã fie meschin, critic, pretențios și exclusivist, deoarece oamenii sunt meschini, critici, pretențioși și exclusiviști.

Ființe umane care au crezut cã Dumnezeu a conceput viața eternã pe baza unui sistem de recompensã și pedeapsã, deoarece oamenii au conceput viața pe Pãmânt

pe baza unui sistem de recompensă și pedeapsă. Recompensa și pedeapsa, așa cum am subliniat, sunt o convenție socială umană, care nu are nimic de-a face cu divinitatea. Nici una nu este o noțiune divină, ci o invenție umană care înlocuiește noțiunea divină de iubire necondiționată. Recompensa și pedeapsa reprezintă încercări umane de a exprima Principiul de Viață al Adaptabilității.

Oamenii au creat „recompense" și „pedepse", pentru a se obliga să-și adapteze comportamentele la ceea ce își imaginează ei că vrea Dumnezeu. Însă această convenție socială este deformată de concepțiile false pe care le au oamenii despre Dumnezeu și despre Viață - și astfel, unii oameni se comportă într-un mod pe care *nici un* Dumnezeu nu l-ar dori *vreodată*.

Bineînțeles că există milioane de oameni care nu fac asta,. Oameni care sunt frumoși în adâncul sufletului lor și care răspândesc și împărtășesc frumusețea peste tot. Există oameni care predică doar dragostea și oameni care vindecă doar prin simpla prezență a ființei lor. Cu toții cunoașteți astfel de oameni. Este foarte posibil ca tu să fii unul dintre ei. Este absolut sigur că încerci să fii unul dintre ei, altfel nu te-ai angaja în genul de muncă de elevare personală și spirituală care te-ar putea conduce la acest gen de conversație cu Dumnezeu.

Și astfel, către tine se îndreaptă mulțumirile omenirii. În tine se află speranța omenirii. În tine sălășluiește viziunea cea mai înaltă a omenirii.

Este o viziune care se avântă dincolo de credințele limitate ale omenirii în lucruri care nu sunt adevărate.

Sunt unii care văd lumea așa cum este ea - și întreabă: „De ce?" Și sunt alții care visează la lucruri care nu au existat niciodată - și întreabă „De ce nu?"

Acelora care visează visul îngerilor, Eu le spun că o să vă ajut să creați acel vis și să-l transformați în realitate. Astfel, am venit să vă aduc această a Noua Revelație și

acum am să o repet, astfel încât omenirea să nu poată pierde din vedere și să nu o poată ignora - nici pe ea, nici implicațiile ei.

Nu puteți muri și nu veți fi niciodată condamnați la osândă veșnică.

Odată cu această ultimă Nouă Revelație apare viziunea voastră. Prin ea vine libertatea voastră și deplasarea voastră în interiorul Sinelui vostru Adevărat.

Atunci când veți înțelege că nu sunteți corpul vostru și că Cine Sunteți Voi nu poate muri niciodată și nici nu va muri vreodată și ... când veți înțelege că niciodată nu veți fi condamnați de un Dumnezeu ce emite judecăți, care este mânios și răzbunător ... ATUNCI grijile voastre de o viață legate de supraviețuirea voastră fericită se vor termina.

Sfârșitul acestor griji vă va transforma complet, făcându-vă să interacționați cu lumea, într-un mod cu totul nou. Veți deveni, la propriu, un Om Nou. Veți trăi, în mod natural, o nouă Spiritualitate. Și veți crea, în mod spontan, o Nouă Societate.

Veți fi încântați de noul mod în care priviți viața, în care îi vedeți pe ceilalți oameni și în care îi tratați. Veți fi înălțați de noile prioritități pe care le veți stabili și de noile idei pe care le veți avea, legate de ce este important și ce nu este - ca să nu mai vorbim de ceea ce veți considera de acum înainte că este destul de important pentru a vă da motive să vă ucideți unii pe alții.

Veți fi uluiți de felul în care ați bâjbâit în toți acești ani, ca printr-un labirint. Felul în care ați fost prinși în ciclul de violență a fost uluitor și eliberarea voastră din acest ciclu de violență va fi obținută prin ispășire.

Dar dacă am crede că niciodată nu vom fi judecați sau condamnați, nu ar mai exista nici un motiv de a „ispăși" pentru ceva. ***Și atunci, ce ne-ar opri să ne comportăm mai rău ca niciodată?***

Aveți nevoie de amenințarea cu osânda veșnică, pentru a nu-i răni pe ceilalți, pentru a face ce este spre binele tuturor?

Nu suntem convinși că este spre binele nostru să acționăm într-un mod care să fie spre binele tuturor. Credem că e spre binele nostru să acționăm, mai întâi, în propriul nostru interes.

Sigur că da. Și acel instinct este un instinct fundamental, întrețesut în tot ce înseamnă viață. Este Principiul de Viață al Auto-susținerii - care se exprimă pe el însuși. Interesul propriu este cel mai înalt interes.

Și așa ar trebui să fie.

Nu mai înțeleg nimic. Acum sunt complet derutat. Dacă interesul propriu este cel mai înalt interes - și așa *ar trebui* să fie - atunci tot ce ai spus aici, cade.

Da, doar dacă ai o definiție foarte limitată a Sinelui. Și astfel, revenim de unde am plecat. Credințele voastre false limitează definiția voastră despre Sine. Când veți vedea că Sinele îi include pe toți ceilalți, definiția voastră legată de interesul propriu se va extinde - și lumea se va schimba peste noapte.

V-am spus, încă de la începutul acestei conversații, că problema cu care se confruntă lumea acum este ușor de rezolvat. Răspunsul e evident. Pur și simplu, extindeți-vă definiția „Sinelui". Acum puteți înțelege mai complet această afirmație.

Să ne extindem definiția „Sinelui"?
E chiar așa de simplu?

E chiar așa de simplu. Atunci când veți crede că sinele vostru este una cu al celorlalți, veți renunța la comportamentele autodistructive. Atunci când veți crede că Sinele vostru este una cu Dumnezeu, veți crea noi comportamente, noi moduri de *a fi*, care vă vor schimba viața

și lumea, pentru totdeauna. Noile Revelații pe care vi le-am dat aici pot servi ca un catalizator în extinderea conștienței voastre, deschizându-vă către o conștiință care vă va permite să vă extindeți definiția Sinelui.

Da, acum înțeleg. Aceste Noi Revelații ne *salvează*, deoarece ne eliberează de rău, spunându-ne că *a noastră* este împărăția și puterea și slava, pentru totdeauna. Ele ne eliberează de frică. Ele ne permit să iubim din nou. Pentru a-L iubi din nou pe Dumnezeu și pentru a ne iubi, din nou, unul pe altul. Ele ne redau pe noi, nouă înșine. Ne putem iubi *pe noi înșine* din nou.

Și viața. Și da, chiar moartea.

Acum poți crede incredibilul - că Dumnezeu nu vrea nimic altceva decât binele vostru. Acum puteți să nu vă mai temeți de Dumnezeu. Niciodată nu a trebuit să vă fie frică și niciodată nu mai trebuie să vă fie.

Puteți avea o conversație cu Dumnezeu. Voi toți. Oricând. *Puteți* avea o prietenie cu Dumnezeu. Voi toți. În fiecare zi. *Puteți* experimenta comuniunea cu Dumnezeu. Voi toți. În fiecare moment.

Puteți să scăpați, în sfârșit, de gândul că Dumnezeu *vrea* ca voi să suferiți ... că suferința este *bună* ... că *nu vă este dat să fiți fericiți.*

Dar ce se poate spune despre Iacov, capitolul 4, versetul 8-10 din Noul Testament? Nu spune el:

„Curățiți-vă mâinile, voi păcătoșilor, și sfințiți-vă inimile, voi cei îndoielnici. Pătrundeți-vă de durere. Întristați-vă și vă jeluiți! Râsul întoarcă-se în plâns și bucuria voastră în întristare. Smeriți-vă înaintea Domnului și El vă va înălța."

Despre asta vorbeam mai devreme. Aceasta este religia unei prețuiri de sine scăzute. Dacă doriți să trăiți în pace și armonie, aceasta este o parte a religiei voastre care trebuie refăcută.

Eu nu vreau ca râsul vostru să se transforme în plâns, nici bucuria voastră în întristare. De ce, oare, aș vrea asta? Aici e o mică greșeală. Iacov a fost mult prea zelos în această privință.

Și Petru a greșit?

El a spus în Petru, cap. 4, versetul 19:

„Pentru aceea, și cei ce suferă din voia lui Dumnezeu să-și încredințeze Lui, ca unui credincios Ziditor, sufletele lor, săvârșind fapte bune!"

Da, și asta este o greșeală. Nu este voia Mea ca voi să suferiți.

Dar și Coranul spune că este *voia lui Allah* ca unii să fie conduși spre cunoaștere și adevăr și unii nu – și că vor suferi pentru asta.

Acele cărți greșesc. Este foarte simplu. E timpul să vă eliberați de unele dintre gândurile pe care le-ați tot perpetuat, legate de ce vreau Eu și de ce am nevoie de la voi. Iar unul dintre cele mai importante gânduri pe care trebuie să le eliminați este ideea că eu vreau să-i omorâți pe alții de dragul meu.

Dar este greu de crezut că Dumnezeu nu comandă asta. În special, atunci când citești pasaje din toate cărțile noastre sfinte. De exemplu, acest pasaj din Bhagavad-Gita. Gita este, de asemenea, o carte de dialoguri, în care Arjuna – care, într-un fel, reprezintă Orice Om – are o conversație cu Dumnezeul lui, Domnul Sri Krishna. În fragmentul care urmează, Arjuna se adresează lui Krishna, înaintea unei bătălii, întrebându-l cum se poate justifica omorul. Ascultă răspunsurile lui Krishna ...

ARJUNA: Nu văd cum poate fi ceva bun în omorârea propriilor mele rude în această bătălie și nici nu pot dori, dragul meu Krishna, o victorie, un regat sau fericire care să decurgă de aici.

Vai, ce ciudat este că ne pregătim să comitem niște acte pline de păcat. Purtați de dorința de a ne bucura de fericirea regală, suntem pe cale să ne omorâm propriile rude!

KRISHNA: O, fiul lui Prtha, nu ceda acestei lipse de putere degradante. Nu ți se potrivește. Renunță la o astfel de slăbiciune măruntă a inimii și ridică-te, o, pedepsitor al dușmanului.

Krishna continuă, explicând că sufletul nu poate muri niciodată; de aceea „sinele nu moare și nici nu este omorât!" Cu alte cuvinte, poți să-i dai drumul și să omori corpul „fără a te lamenta".

Crezi asta?

Cred partea care spune că sufletul nu poate muri. Nu accept ca adevăr că aceasta îmi dă permisiunea să omor fără lamentări.

De ce nu?

Deoarece nu asta sunt eu și nici nu aleg să fiu astfel. Deoarece vreau să ajut la crearea unui alt fel de lume.

Înțeleg.

Majoritatea oamenilor vor acest lucru.

Ai dreptate, vor asta.

Dar nu știu cum să ajungă din punctul în care sunt, în punctul în care vor să fie.

Îi poți ajuta. Vă puteți ajuta unii pe alții. Construiți-vă lumea din nou. Lucrați împreună pentru a crea o nouă realitate. Mai întâi, o nouă realitate interioară, apoi una nouă exterioară.

Începeți din locul de unde rasa umană ar fi trebuit să înceapă de mult. Nu încercați să vă schimbați comportamentele; încercați să vă schimbați credințele. Credințele stau la baza comportamentelor și le fac să se repete la infinit.

Am înțeles. Acum înțeleg. Și am văzut, datorită aces-

tei conversații, care credințe duc, în mod special, la comportamentele cele mai auto-distructive. Acelea sunt credințele la care trebuie să mă gândesc cel mai mult. Acelea sunt credințele pe care am de gând să le schimb.

Bun. Pentru că trebuie să le schimbați, dacă ceea ce alegeți este ceea ce spuneți că alegeți - adică, să duceți o viață lungă în sănătate și fericire, în pace și armonie unii cu ceilalți; dacă ceea ce alegeți este continuarea supraviețuirii omenirii.

Specia voastră alege acum prin acțiunile ei, în fiecare ceas, în fiecare zi, dacă să supraviețuiască adolescenței ei și să se maturizeze, crescând în înțelegere și, în cele din urmă, să se unească cu alte specii foarte evoluate din univers, sau dacă să dispară. În fiecare moment luați o decizie de viață și de moarte. Alegeți mai multă viață, sau alegeți o moarte mai rapidă?

Atunci când fumați o țigară, alegeți mai multă viață, sau o moarte mai rapidă?

Atunci când mâncați o bucată mare de carne roșie la fiecare masă, alegeți mai multă viață, sau alegeți o moarte mai rapidă?

Atunci când nu faceți zile, săptămâni, luni întregi nici cel mai mic exercițiu fizic, alegeți mai multă viață sau alegeți o moarte mai rapidă?

Atunci când munciți pe brânci zece, douăsprezece sau paisprezece ore pe zi, fără a avea timp pentru o pauză pentru distracție, nici pentru o seară de relaxare, nici pentru un moment în care să râdeți - nici măcar pentru o îmbrățișare și o intimitate reală cu cei care tânjesc să fie intimi cu voi - alegeți mai multă viață, sau alegeți o moarte mai rapidă?

Atunci când vă certați și aveți dispute cu familia și cu vecinii pentru lucruri care nu înseamnă nimic - absolut nimic - până la urmă, alegeți mai multă viață, sau alegeți o moarte mai rapidă?

Atunci când vă luptați și mergeți la războaie cu alte țări, pentru chestiuni care ar putea fi rezolvate doar cu un mic compromis și un pic de încredere - o dorință de a ierta trecutul și credința că singurul mod de a crea un viitor viabil este să îl creați împreună - alegeți mai multă viață, sau alegeți o moarte mai rapidă?

Atunci când insistați să continuați să credeți - ca și cum ar fi adevărate - în doctrine și dogme care vă omoară, alegeți mai multă viață, sau alegeți o moarte mai rapidă?

De la deciziile cele mai mici de zi cu zi, la marile decizii cu care se confruntă acum rasa umană, alegeți mai multă viață, sau o moarte mai rapidă?

Alegerea este întotdeauna aceeași.

Mai multă viață, sau o moarte mai rapidă.

Bineînțeles, așa cum v-am spus de multe ori, moartea nu există. Cuvântul este folosit aici în contextul în care ați înțeles-o voi. Este folosit pentru a arăta sfârșitul vieții așa cum ați cunoscut-o voi, în mod individual și colectiv.

În contextul aventurii umane, care va fi experiența vieții? Într-adevăr, ce vor fi oamenii?

Sau, vor mai fi oare oameni?

Minunatul vostru scriitor, Shakespeare, a spus-o perfect:

A fi sau a nu fi?
Aceasta e întrebarea.

28

Acum duceți acest mesaj în lume. Purtați-l către toți oamenii ale căror vieți le atingeți, prin propria voastră viață, trăită.

Mă adresez acum întregii omeniri: continuați-vă viețile cu entuziasm și bucurie, întrucât cea mai extraordinară perioadă din istorie se află înaintea voastră.

Ocazia este minunată și potențialul vostru este nelimitat. Provocarea este măreață, dar talentele, capacitățile și resursele voastre sunt și mai mărețe.

Ori de câte ori ați avut încredere în capacitățile voastre și v-ați folosit talentele la cel mai înalt nivel, nu ați câștigat întotdeauna acea zi? Așa a fost și o puteți câștiga și acum. Și, câștigând ziua, puteți *mântui* ziua pentru cei dragi și pentru toți cei care vă vor urma pe Pământ.

Puteți face asta, apelând la idealurile voastre cele mai înalte și aplicându-le în experiența voastră zilnică, adunându-vă cele mai mărețe gânduri și transformându-le în realități vii, adunându-vă întregul curaj și cea mai mare putere pe care o aveți și punând toate acestea la dispoziția tuturor.

Puteți face asta, împărtășind cu toți ceilalți iubirea voastră, compasiunea, înțelepciunea și abundența voastră. Vi s-a dat cu generozitate.

Acum, dați și voi cu generozitate.

O, minunații mei, cum se luminează fiecare cameră, atunci când intrați în ea zâmbind, oferind minunea care sunteți voi! Cum sunt vindecate viețile pe care le atingeți, atunci când le atingeți cu măreția sinelui vostru cel

mai înalt, reflectând asupra lor măreția propriului lor sine cel mai înalt! Cum se schimbă lumea, atunci când treceți prin ea în modul vostru extrem de special, propunând, prin însăși starea voastră de a fi, un mod în care lumea însăși ar putea fi.

Pentru a crea viața pe care o doriți pentru voi și pentru ceilalți, este nevoie să faceți câteva lucruri mari. Dar, vestea bună este că ele se pot face prin lucruri mărunte.

Un zâmbet. O atingere. Un hohot de râs. O hotărâre de a ierta. O dorință de a împărți. Capacitatea de a plânge – și de a auzi plânsul celorlalți.

Dragostea de viață. Încrederea în Dumnezeu.

Acceptarea celorlalți.

Alegerea de a trăi ca unul.

Hotărârea de a îndrăzni.

Acestea sunt lucruri de care sunteți cu toții capabili. Acestea sunt lucruri pe care le-ați mai făcut. Faceți-le acum și totdeauna – și veți fi doar la un pas de Paradis.

Nu este entuziasmant? Nu vă inspiră? Cu aceste simple instrumente ale vieții, vă puteți *schimba* viața. Cu înțelepciunea care se află în sufletul vostru, puteți re-crea lumea din nou.

Am spus că e o perioadă crucială – și chiar așa și este. Am spus că acesta este un moment de definire – și chiar așa și este. Am spus că, în trecut, mulți oameni nu au fost dispuși să se schimbe, nu au fost dispuși să progreseze, nu au vrut să se desprindă. Au rămas atașați de vechile lor căi și de vechile lor credințe care i-au susținut. Dar acum sunt zorii unei zile noi și puteți ajuta la nașterea ei.

Asta, deoarece tot ce am spus despre trecut va deveni *o parte* a trecutului, în momentul în care veți hotărî că *voi sunteți viitorul,* că în mintea voastră se află înțelepciunea, că în inima voastră se află iubirea și că în sufletul vostru se află adevărul care va elibera lumea voastră.

Asta, deoarece voi *sunteți* toată înțelepciunea,

iubirea și adevărul de care va avea nevoie orice clipă, pentru ca acea clipă să fie vindecată.

Viața voastră și lumea voastră *pot* fi vindecate, clipă după clipă. De fiecare dintre voi.

De fapt, acesta este singurul mod în care va fi.

Așa că mergeți acum și faceți această lucrare a bucuriei. Fiți, acum, mesagerii mei. Luați, acum, Noile mele Revelații și fixați-le ferm în mintea voastră, adânc în inima voastră și permanent în sufletul vostru.

Vă las aceste cuvinte, vă dau aceste daruri. Ele vă pot schimba lumea, pentru totdeauna.

1. Dumnezeu nu a încetat niciodată să comunice direct cu ființele umane. Dumnezeu a comunicat cu și prin ființe umane, încă de la începutul timpului. Dumnezeu o face și azi.

2. Fiecare ființă umană este la fel de specială ca orice altă ființă umană care a trăit vreodată, trăiește acum, sau va trăi vreodată. Voi toți sunteți mesageri. Fiecare dintre voi. Purtați un mesaj *către* viață, *despre* viață, în fiecare zi. În fiecare oră. În fiecare clipă.

3. Nici o cale către Dumnezeu nu este mai directă decât oricare altă cale. Nici o religie nu este „singura religie adevărată", nici un popor nu este „poporul ales" și nici un profet nu este „cel mai mare profet".

4. Dumnezeu nu are nevoie de nimic. Dumnezeu nu cere nimic pentru a fi fericit. Dumnezeu *este însăși* fericirea. De aceea, Dumnezeu nu cere nimic de la nimeni din univers.

5. Dumnezeu nu este o Super Ființă singulară, care trăiește undeva în Univers sau în afara lui, care are aceleași nevoi emoționale și este supus aceluiași haos emoțional ca și oamenii. Acela Care Este Dumnezeu nu poate fi rănit sau distrus în nici un fel și, prin urmare, nu are de ce să se răzbune, sau să impună pedepse.

6. Toate lucrurile sunt Un Singur Lucru. Există doar Unul, și toate sunt parte din Unul Care Este.

7. Nu există ceva precum Bine și Rău.

Există doar Ceea Ce Funcționează și Ceea Ce Nu Funcționează - în funcție de ce doriți voi să fiți, să faceți sau să aveți.

8. Voi nu sunteți corpul vostru. Cine sunteți voi nu are limite și este fără de sfârșit.

9. Nu puteți muri și niciodată nu veți fi condamnați la osândă veșnică.

Aceste afirmații sunt adevărate. Aceste revelații sunt reale. Ele pot fi folosite - dacă alegeți acest lucru - ca bază pentru o Nouă Spiritualitate. Dar întoarceți-vă, în primul și în primul rând, la adevărul, înțelepciunea și iubirea din interiorul propriei voastre ființe. Testați totul, în funcție de acestea. Aceasta să vă fie măsura.

Rețineți că cel mai măreț instrument pe care îl veți avea vreodată - cu care să creați nu doar o nouă spiritualitate, dar și o lume complet nouă - este propria voastră viață, trăită.

Folosiți clipele vieții voastre, pentru a demonstra cel mai înalt adevăr al vostru, pentru a oferi propria voastră iubire autentică și pentru a vindeca fiecare rană pe care voi și alții v-ați făcut-o vouă înșivă.

Viețile voastre nu trebuie să fie așa cum sunt. Ființele umane sunt capabile să trăiască împreună în pace și armonie. Totuși, unii oameni trebuie să se hotărască să deschidă calea. Unii oameni trebuie să declare, prin viețile lor, că ei *sunt* calea. Unii oameni trebuie să aleagă să fie prima piesă a dominoului.

Vă invit să faceți această alegere. Vă invit *să transformați clipele propriei voastre vieți în ...*

... Noile Revelații.

ÎN ÎNCHEIERE ...

În paginile acestei cărți extraordinare ni s-au oferit toate informațiile de care avem nevoie pentru a ne schi mba viețile și pentru a aduce vindecare lumii. Singura întrebare care rămâne este: vom alege să o facem?

Chiar în acest moment, omenirea are nevoie de ajutor. Dumnezeu ne-a oferit ajutor și acum ajutorul trebuie să vină de la voi.

Da, acum depinde de voi.

De tine și de mine.

Trebuie să ne alăturăm celorlalți - politicieni, soldați, economiști, industriași, directori de firme, conducători religioși și tuturor celor pe care „i-am ales să ne conducă" în trecut. Trebuie să ne alăturăm lor și să-i ajutăm să vadă ce fel de lume dorim cu adevărat să creăm, deoarece, până acum, ei nu au obținut rezultatele pe care noi toți spunem că le dorim. Lumea noastră este încă în pragul unei calamități globale și *se aproprie,* nu se îndepărtează, de autodistrugerea totală.

Nu mai putem ignora faptul că ceea ce au făcut conducătorii noștri și instituțiile societății noastre *nu funcționează.* Uitați-vă în jur. Companii gigantice se prăbușesc, distruse de propriile minciuni contabile convenabile. Bisericile și-au pierdut credibilitatea, datorită propriei lor ipocrizii nerușinate. Armate de mii de oameni și bugete militare de miliarde nu mai au nici un sens, confruntate cu o mână de oameni cărora nu le pasă dacă mor.

Iar acela care se presupune a fi cel mai corect și mai democratic sistem politic de pe Pământ, nu poate face alegeri prezidențiale corecte.

Deci, acum depinde de oamenii obișnuiți, de oamenii fără titluri, ca să devină membrii ai echipei. Să *conducă* echipa. Va trebui să intrăm în echipă cu ceilalți, să devenim noi înșine conducători, pe măsură ce ne reconstruim lumea, câte o persoană, o familie, un orășel, un oraș, un stat, o națiune - *o idee* și *o clipă* - o dată.

Am așteptat destul. Trebuie să ne apucăm de treabă, fiecare dintre noi, să schimbăm ideea predominantă despre cine suntem noi, în relație cu fiecare dintre ceilalți - și ce este viața, de fapt.

Această carte ne dă instrumentele cu care să facem aceste lucruri. Tot ce mai trebuie acum este să ne angajăm.

Trebuie să ne pese. Trebuie să îndrăznim.

Trebuie să împărtășim cu ceilalți.

Trebuie să ne pese suficient de mult, pentru a da ce avem noi mai bun.

Trebuie să îndrăznim suficient, pentru a fi cei mai buni acum.

Trebuie să dăm celorlalți suficient, pentru a atinge întreaga lume, fiecare în felul său, cu lumina strălucitoare a iubirii noastre și cu adevărul a cine suntem noi cu adevărat și cine alegem să fim.

Ceea ce ne trebuie acum este o idee nouă în interiorul omenirii, despre omenirea însăși. O idee care ar putea crea o schimbare enormă și de durată în felul în care ne vedem și ne experimentăm pe noi înșine și în felul în care ne trăim viețile.

Provocarea cu care urmează să ne confruntăm este că mulți oameni nu *vor* să se schimbe. Unii nu cred că schimbarea este posibilă, în timp ce alții nu cred că omenirea se confruntă cu vreun pericol real. Alții pur și simplu nu par a avea voința de a face ce trebuie, pentru a crea schimbarea.

Totuși, acum ne stă la îndemână o epocă de aur a păcii. Tot ce e necesar acum, este voința de a o crea.

Toate lucrurile sunt create cu trei instrumente de bazã: Înțelegere, Capacitate și Voință. Avem, în sfârșit, Înțelegerea și Capacitatea. Voința este elementul final, în orice proces de alegere. Este instrumentul suprem al creației. Unde există Voință, există o cale. Fără Voință nu putem face nimic.

Stând în fața unui public din Zurich, în primăvara anului 2002, am vorbit despre rezistența oamenilor la schimbare, chiar și atunci când sunt puși față în față cu rezultate potențial dezastruoase dacă nu o fac.

„În această viață, vrem să ne agățăm de credințele, prejudecățile și comportamentele noastre străvechi și nu vrem nici să le schimbăm, nici să le punem în discuție cu adevărat, chiar dacă spunem că dorim cu disperare o lume diferită. Soluția ar putea fi chiar în fața noastră și majoritatea dintre noi tot nu am folosi-o.

Nu vrem să schimbăm, nu vrem să renunțăm la vechi.

Vrem ca toți ceilalți să se schimbe. Vrem ca lumea să se schimbe, dar nu vrem ca lumea NOASTRA să se schimbe.

Totuși, dacă vrem ca lumea să se schimbe, ar trebui să începem prin a observa contradicțiile izbitoare din propriul nostru comportament.

Eu nu sunt diferit de voi. Nu mi-am corectat mai mult decât voi comportamentele cele mai autodistrugătoare. Așa că, nu este o situație de genul ‚râde ciob de oală spartă'. Sunt în aceeași poziție cu voi. Dar știu un lucru.

Dacă nu ne ajutăm unul pe altul, nu ne sprijinim unul pe altul, nu ne stimulăm unul pe altul, nu ne ridicăm unul pe altul la un nou nivel de conștiență, atunci, prieteni, ne vom scufunda toți împreună.

Și nu vreau să se întâmple asta cu noi. Putem mai mult decât atât. Ne putem schimba viețile și lumea, dar ... *trebuie să ne dorim profund acest lucru.* Și trebuie să ne angajăm să începem aici, exact unde suntem noi - nu ‚dincolo', unde este cealaltă persoană.

Așa că vă provoc să mă contestați. Oriunde vedeți că mă comport într-un mod mai prejos decât ce știți voi că sunt eu, sau care îmi aduce rezultate pe care știți că nu le vreau, spuneți-mi.

Nu criticându-mă. Nu cu mânie. Ci cu dragoste.

Spuneți doar atât ... *‚Știu că nu ești tu acesta. Știu că nu asta este ceea ce alegi tu cu adevărat. Și aș vrea să te redau pe tine ție însuți.'*

Și apoi, permiteți-mi să fac același lucru pentru voi.

Dacă vom face aceasta unul pentru celălalt, nimic nu ne va putea opri."

Și acum vă voi spune același lucru, vouă, celor care citiți această carte.

Haideți să ne trezim unii pe alții. Haideți să punem capăt lungului nostru coșmar global. Haideți să fim farul care arată drumul, atunci când ceilalți s-au rătăcit. Haideți să fim cei ce aduc lumina. Haideți să fim Prima Piesă de Domino.

Așa cum spune această carte, vom avea cea mai mare eficiență, atunci când vom alege să lucrăm pentru aceasta împreună, ca un colectiv. Sunt multe feluri de a face acest lucru. O cale ar fi să vă alăturați Fundației Conversații cu Dumnezeu, organizația noastră non-profit, ca parteneri într-o creație comună.

Misiunea Fundației este să-i inspire pe oamenii de pretutindeni *să fie schimbarea pe care doresc să o vadă.* Dorința noastră este să facem ca mesajul CCD să fie accesibil și inteligibil, în cel mai rapid mod, pentru cel mai mare număr de oameni.

Fundația Conversații cu Dumnezeu produce cărți, casete audio, casete video, cursuri interactive on-line și prin email și alte materiale educative, și ține lecții, cursuri și seminarii.

Dacă sunteți la fel de interesați de informațiile din această carte ca și noi și dacă credeți că ar fi de folos lumii

să existe cât mai mulți oameni care să cunoască acest material, ați putea să jucați un rol propriu în crearea acestui rezultat. Campania noastră *Inspiră Lumea* vă oferă șansa de a o face, într-un mod foarte direct, ca parteneri ai noștri și folosindu-vă talentele, timpul, energia și resursele, în beneficiul celorlalți. Sunt multe lucruri pe care le puteți face.

Pentru a afla mai multe, vă rog să accesați site-ul www.inspiretheworld.com, care vă va duce direct la pagina cu campania noastră de pe website-ul nostru principal. Dacă nu aveți acces la Internet, puteți contacta sediul Fundației la:

Conversations with God Foundation
PMB 1150, 1257 Siskiyou Blvd.
Ashland, Oregon 97520
Telefon: (001) 541-482-8806

Fundația noastră deține și o agendă și o rețea mondială de informații cu persoane și organizații care vor să intre în legătură cu alții și să adune noi energii, pe măsură ce lucrează pentru a ridica și îmbunătăți întreaga viață de pe această planetă, fiind ei schimbarea pe care doresc să o vadă. Pentru a vă conecta la această rețea, accesați site-ul www.beingthechange.net.

Dacă simțiți o chemare personală pentru a explora activ parteneriatul cu noi, website-ul nostru principal vă oferă informații complete despre cine suntem și ce facem, precum și alte oportunități de învățare și studiu, în cazul în care doriți să explorați materialul extraordinar din seria de cărți *CCD*. Aceste oferte includ un curs interactiv pe e-mail de șase săptămâni și un curs on-line de studiere în ritm propriu a *Noilor Revelații*, care vă ajută să integrați mesajele lor puternice în viața voastră de zi cu zi.

Puteți accesa toate acestea imediat și vă puteți conecta cu noi direct, la adresa noastră principală de internet, www.cwg.org, și www.nealedonaldwalsch.com. *

Sunt foarte recunoscător că ați fost conduși către această carte și că ați ales să o citiți până la sfârșit. Chiar dacă voi și cu mine nu suntem de acord în privința drumului către un viitor mai luminos, putem cel puțin să știm că urmărim același rezultat.

Acest scop comun este începutul unității - iar unitatea de intenție poate vindeca lumea.

Viața decurge din intențiile noastre legate de ea și eu știu că dacă lumea se va schimba, va fi datorită vouă și a altora ca voi, care aleg să schimbe ceva, prin viața lor de zi cu zi.

Fie ca să vă bucurați din abundența de binecuvântările lui Dumnezeu și fie ca voi să le împărtășiți cu toți cei ale căror vieți le atingeți.

Neale Donald Walsch
Londra
15 Aprilie 2002

* Editura FOR YOU a organizat in România un grup de studiu *Conversații cu Dumnezeu*, care funcționează în București, dar și în orașe din țară, unde sunt grupuri interesate de ideile enunțate în cărțile lui Neale Donald Walsch și nu numai. Informații pe site-ul editurii www.editura-foryou.ro. N. Ed.

CUPRINS

INTRODUCERE 7
CAPITOLUL 1 10
CAPITOLUL 2 17
CAPITOLUL 3 22
CAPITOLUL 4 28
CAPITOLUL 5 39
CAPITOLUL 6 50
CAPITOLUL 7 58
CAPITOLUL 8 63
CAPITOLUL 9 77
CAPITOLUL 10 86
CAPITOLUL 11 103
CAPITOLUL 12 110
CAPITOLUL 13 119
CAPITOLUL 14 132
CAPITOLUL 15 137
CAPITOLUL 16 143
CAPITOLUL 17 155
CAPITOLUL 18 166
CAPITOLUL 19 175
CAPITOLUL 20 183
CAPITOLUL 21 195
CAPITOLUL 22 208
CAPITOLUL 23 224
CAPITOLUL 24 231
CAPITOLUL 25 242
CAPITOLUL 26 259
CAPITOLUL 27 271
CAPITOLUL 28 282
IN INCHEIERE..... 286